

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

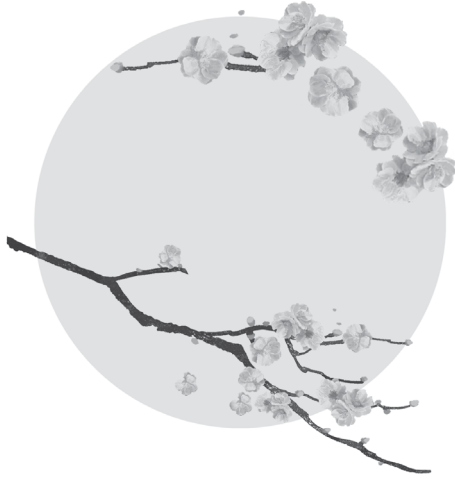

เดินทางมาถึงเล่ม 3 อย่างรวดเร็วมาก เป็นอย่างไรกันบ้างคะ ความน่าสนใจของคดีและปริศนาต่างๆ รวมไปถึงความรักและความสัมพันธ์ของตัวละครในเรื่องน่าประทับใจขึ้นเรื่อยๆ ใช่หรือไม่ ในเล่มนี้ทุกอย่างก็จะมีทวิคูณเข้าไปอีกค่ะ เพราะพระเอกของเราเผยชื่อนี้ใกล้ชิดกับนางเอกอย่างเจินอิงเข้าไปทุกที ที่ว่าหน้าที่การงานทำให้ทั้งสองคนต้องเกี่ยวข้องกันนั้น ในความเป็นจริงถ้าดูจากการกระทำของเขาแล้วก็มีหลายส่วนที่ทำให้เกินกว่าหน้าที่ เชื่อใจเกินกว่าระยะเวลาที่รู้จักกัน และใส่ใจเกินกว่าความสัมพันธ์แค่เพื่อนร่วมงานไปอย่างมากโขเลยละค่ะ

ยิ่งในเล่ม 3 นี้เจินอิงจะได้พบเจอกับปัญหาที่หนักหนาสาหัสอย่างมาก ถึงนางจะไม่เคยรอคอยให้ใครยื่นมือมาช่วยตนเองเลย นางพร้อมบุกตะลุยเองเสมอ แต่พอเบื้องหน้าคือคนที่หมายเอาชีวิตของนางและคนที่นางรัก หากมีคนยื่นมือเข้ามาช่วยสักหน่อยก็คงจะดีเหมือนกัน เมื่อขบวนเดินทางของพวกเจินอิงและคนสกุลหลี่ถูกลอบโจมตี เยี่ยงสตรีที่มีที่มาไม่ชัดเจนเปิดเผยตัวในที่สุดว่าตนเองเป็นวรุฑ์และถูกส่งมาดูแลพวกนาง เพียงแต่ไม่บอกว่าใครส่งมา ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะหลี่เหิงต้องการยื่นฎีกากล่าวโทษขุนนางโลกมากพวกนั้น เขาเกรงว่าคนพวกนั้นจะลงมือกับพวกนางตรงๆ ดังนั้นหลี่เหิงถึงได้จูงใจให้หนีชื่อพาพวกนางมาจุดรูปไหว้พระ เรื่องนี้อันที่จริงก็แค่จากบังหน้าเท่านั้น หลี่เหิงให้เปลี่ยนทิศทางกะทันหัน ส่งพวกนางไปยังอีกอำเภอหนึ่ง ใครจะคิดว่าจะมีกลุ่มคนเร่ร่อนจอมปลอมมรอคอยที่จะเล่นงานขบวนเดินทางของพวกนางอยู่ เจินอิงต้องคิดอุบายต่างๆ มาจัดการคนพวกนั้นให้ได้มากที่สุด และต้องพยายามถ่วงเวลารอคอยคนมาช่วย ทว่าสุดท้ายนางจะทำได้หรือไม่ แผนการแต่ละอย่างที่นางคิดจะเป็นเช่นไร และนางจะต้องสูญเสียคนในขบวนเดินทางของตนเองไปหรือเปล่า ติดตามได้พร้อมกันตอนนี้นะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ไอ้ของข้า" เสียงของเผยชูตั้งอยู่เหนือศีรษะของเงินอิง
นางตะลึงไปชั่วขณะก่อนจะเอ่ยปากกล่าวด้วยความยินดี "ขอบคุณ
มาก"

ตอนพูดนางเงยหน้าขึ้นมอง นึกไม่ถึงว่าจะเจอเข้ากับใบหน้าที่
ก้มมองลงมาพอดี

แค่ชั่วระยะเวลาสั้นๆ ที่ตาสอดประสาน เขากับนางอยู่ใกล้กันแค่คืบ
ที่แท้พอมองดูใกล้ๆ ตาชั้นเดียวคู่นั้นกลับแลดูงดงาม สายตา
คล้ายสุกใสน่าอัศจรรย์

เงินอิงเหมือนเหม่อลอย ความคิดอ่านเริ่มฟุ้งซ่านตามความเคยชิน
จนกระทั่งดวงตาคู่นั้นเบี่ยงเบนไปทางอื่น คือนกกลับสู่สภาพปกติด้วย
ความเร็วที่ตาเนื้อยังสามารถสังเกตเห็น นางถึงตระหนักได้ว่าเมื่อครู่
นางกับเขาอยู่ใกล้กันเพียงใด

•

แนะนำตัวละคร

* เงินอิง

คุณหนูของจวนเงินึงกำกวง สืบสวนปริศนาจนได้มีโอกาสช่วยฮ่องเต้จากการถูกลอบปลงพระชนม์ ก่อนจะได้รับพระราชทานป้ายทองเส้นทึบ ทำให้สามารถสืบสวนคดีทุกคดีที่เกิดขึ้นได้

* หลี่ซี

ญาติผู้น้องของเงินอิง อายุน้อยกว่าเงินอิง สองเดือน เติบโตอยู่ภายใต้การประคบประหงม เอาอกเอาใจของผู้เป็นบิดาและพี่ชาย ด้วยเหตุนี้ จึงค่อนข้างไร้เดียงสา ทั้งบริสุทธิ์เปิดเผยตรงไปตรงมา ทั้งดื้อรั้นทุกชน

* เผยซู

เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งที่ทำให้เงินอิงจดจำได้ตั้งแต่วัยเยาว์ที่พบ มีความเป็นมาที่ซับซ้อน และมีอดีตที่แสนเศร้าซุกซ่อนอยู่ใต้ไขปริศนาหลายๆ อย่างร่วมกับเงินอิง ทำให้ไวใจนางมากขึ้นเรื่อยๆ

* กั๋วหว่าน

หลานสาวของนายท่านผู้เฒ่าสกุลห่าน แต่งงานมีสามีกลายเป็นนายหญิงสี่สกุลฉิว เมื่อสามีตายจากไป ในสายตาของผู้อื่นนางก็เป็น 'หญิงม่ายดาวพิฆาตสามี่' ทว่าความจริงนางเก่งกาจและมีความรู้ความสามารถรอบตัว

* หลี่กิง

ญาติพี่ของเงินอิง ฉลาดเฉลียวมาตั้งแต่ยังเล็ก ตอนแปดขวบในงานเลี้ยงรับขวัญเสด็จเป็นท้องตาของปราชญ์หลี่กวงปี ถูกอีกฝ่ายรับเข้าเป็นศิษย์ในสำนัก สามารถสอบเป็นหัวไฉ่ได้ตั้งแต่อายุสิบสาม

147

พมพานกัณวณอัคร

หลี่ซีไต้ยีนเซนนันก็อดข้าเลื่องมอญเหอสุยคราหนึ่งไม่ได้ แวตนาง
แฝงไว้ซึ่งความรู้สึกละเลียดใจเล็กน้อย คาคว่าคงนิกไม่ถึงว่าอีกฝ่าย
จะกล้าเอ่ยปากออกมาเช่นนี้

เหอสุยคล้ายกระวนกระวายใจอยู่น้อยๆ นางขยับตัวไปมา สองแก้ม
เริ่มแดงระเรื่อ นัยน์ตาประหนึ่งลูกกวาดหลบลงอย่างหวาดๆ เห็นก็แค่
แพขนตาที่แลดูคล้ายพัดเล็กๆ สองเล่มนั้นเท่านั้น

หลี่ซีไต้อดตะลึงลานไม่ได้

เหอสุยรูปโฉมโนมพรรณหาไม่อันใดสะดุดตาไม่ ทว่าครั้นไต้ยีน
นางพูด พิจารณาดูสีหน้าท่าทางของนางยามนี้อีกครั้ง กลับพบว่าสตรี
ที่อยู่เบื้องหน้านางนี้น่าสงสาร ชวนให้คนรู้สึกหวนไหวอยู่หลายส่วน

"เรื่องนี้หาไม่อันใดประหลาดไม่ ข้าให้คนเย็บพวกมันขึ้นเพื่อสะดวก
ต่อการหยิบจับก็เท่านั้น" ฉินอิงพูด ถือเป็นการตอบกลับคำชมของอีกฝ่าย

น้ำเสียงของนางสงบนิ่งเช่นทุกครั้ง

เหอสูยยิ้มขัดเขิน มือข้างหนึ่งกุมอยู่บนสายรัดเอว น้ำเสียงแผ่วไว้
ซึ่งความรู้สึกวิตกกังวล "พวกท่าน... ล้วนเหนือกว่าข้า ข้าอยู่บ้านแม่แต่...
แม้แต่เย็บปักผ้าเช็ดหน้าก็ยังไม่เอาไหน"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกจากปาก หล่ซี่ก็พลันรู้สึกดีต่ออีกฝ่ายมากขึ้น
นางเกลียดงานเย็บปักถักร้อยที่สุด ยามนี้พอได้ยินว่าอีกฝ่ายก็ไม่ได้ดี
ไปกว่ากัน นางจึงพลันรู้สึกสนิทสนมกับคุณหนูรองสกุลเหอขึ้นมาทันที

หล่ซี่ปรบมือยิ้มกล่าว "อา ที่แท้เจ้าเองก็เย็บปักถักร้อยไม่ได้เรื่อง
เหมือนกัน ข้าคิดว่าโลกนี้มีแต่ข้ากับญาติผู้พี่เท่านั้นเสียอีก" พูดจบ
ก็หัวเราะว่า

คำพูดนอกในอันใดล้วนเผยให้ผู้อื่นรู้หมดสิ้นว่างานฝีมือของเงินอิง
นั้นก็ไม่เอาไหน

ยังดีที่เหอสูยไม่ค่อยคนเหลียวมจัด ครั้นได้ยินเช่นนั้นนางก็
ทำเพียงยิ้ม รอยยิ้มนั้นแลดูไร้เดียงสาเหมือนหล่ซี่อยู่หลายส่วน

หล่ซี่เป็นคนตรงไปตรงมาอยู่แต่ไหนแต่ไร ครั้นเห็นเหอสูยมีนิสัย
ชอบไม่ชอบอันใดคล้ายตนเอง อีกทั้งยังพูดคุยด้วยได้ง่ายกว่าท่อนไม้
อย่างเงินอิง นางก็โยนความรู้สึกไม่สบายอารมณ์เมื่อครู่ทิ้ง เหวี่ยงถุงมือ
ไปอีกด้าน ดึงเหอสูยมาพูดคุยด้วยท่าที่สนิทสนม เรื่องราวที่พูดคุยกัน
ล้วนแต่เป็นวาจาโอตครวญพลาบ่นเรื่องเย็บปักถักร้อยว่างานพวกนั้น
ยุ่งยากเพียงใด อาจารย์สตรีเหล่านั้นเข้มงวดเพียงไหน

พอเห็นพวกนางสองคนพูดคุยขึ้นมีนุสสนานกันเช่นนั้น เงินอิง
ก็นึกดีใจที่จะได้อยู่อย่างสงบๆ เสียที นางค่อมเอวเดินไปยังจุดที่วางธนูไว้
ก่อนจะหยิบผ้าสะอาดขึ้นมาเช็ดสายธนู

เพียงไม่นานรถม้าก็เคลื่อนที่ หลีซีเลิกม่านขึ้นคราหนึ่ง มองลอดออกไปอย่างใจครีมนางมั่นใจว่าเงินอิงไม่นึกใส่ใจต่อเรื่องนี้

เรือนสกุลหานอยู่ใกล้กับประตูตะวันออก แต่กลับอยู่ห่างจากประตูตะวันตกอย่างยิ่งยวด รถม้าแทบต้องแล่นผ่านเมืองจากปากหนึ่งไปสู่อีกปากหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นก็ช่วยให้พวกนางสามารถชื่นชมทัศนียภาพยามเช้าของอำเภอฝิงไห่ได้ทั้งหมด

แม้จะเป็นแค่ร้านรวงริมถนนทั่วไป แต่หลีซีกลับมองดูด้วยความรู้สึกสนใจสนอกสนใจ ตรงกันข้ามกับเหอสุยที่ไม่ได้กระหายใคร่รู้เช่นนั้น ดูท่าปกตินางคงเดินเล่นในเมืองอยู่เป็นนิตย ยามนี้จึงคอยชี้โน่นนี่บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้หลีซีฟัง บ้างก็ที่มีของอะไร บ้างก็ที่น่าสนใจอะไรสนุกสนานพูดคุยกับหลีซีอย่างถูกคองยิ่ง กว่าที่จะหยุดพักได้ก็ต้องรอจนรถม้าแล่นออกจากประตูเมืองแล้ว

อำเภอฝิงไห่มีกำแพงเมืองชั้นนอกที่มีลักษณะคล้ายคอกโอบล้อมประตูเมืองไว้อีกชั้นหนึ่ง กำแพงเมืองพร้อมรับมือกับศึกสงครามเช่นนี้ในสมัยต้าฉู่ใช้ว่าจะพบเจอได้ยาก โดยเฉพาะหลังฮ่องเต้หยวนจยาขึ้นครองราชย์ เมืองที่เป็นศูนย์กลางการคมนาคมหลายแห่งล้วนถูกดัดแปลงให้มีลักษณะเป็นเช่นนี้

และก็ด้วยเพราะเหตุนี้ 'กบฏคังอ่อง' ที่เกิดขึ้นในยามนั้นจึงไม่อาจก่อให้เกิดคลื่นลมอันใดได้ ถึงแม้จะสร้างความสั่นคลอนให้กับราชสำนักต้าฉู่อยู่บ้าง แต่ถึงกระนั้นก็ยังอยู่ภายใต้การควบคุม คาดว่านั่นก็ด้วยเพราะกำแพงเมืองที่แข็งแกร่งมั่นคงเยี่ยงนี้เอง

รถม้าจอดอยู่ที่ประตูเมืองชั้นในชั่วคราว ครั้นทหารเฝ้าประตูเมืองตรวจสอบหนังสือเดินทางเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พวกเขาก็ไปเคลื่อนแนวรั้ว

กันขวางออก

ประตูเมืองชั้นนอกกับประตูเมืองชั้นในนั้นอยู่ห่างกันประมาณหนึ่ง
ด้วยเพราะไม่มีผู้อาวุธคอยประกบ หลี่ซีจึงยังคงขยับเข้าชิดม่านหน้าต่าง
กวาดตามองดูทัศนียภาพภายนอก ไม่มีที่ท่าว่าจะขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย
เงินอิงเองก็ไม่ได้นึกสนใจ ยังคงเช็ดดูสายธนูดังเดิม

ทวารธม্মาเคลื่อนออกไปได้ไม่ทันไร จู่ๆ ก็จอดนิ่งลงอีกคราว เสียงที่
ดังลอยมาจากทางด้านนอกคล้ายเป็นเสียงของหนีชื่อ

"เหตุไฉนถึงหยุดรถแล้ว หรือว่ารถไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากเมือง"
หน้าของหลี่ซีแนบติดกับม่านโปร่ง

เหอสูยขยับขึ้นไปตึงนางออกมาพลาบยัมพูว่า "เจ้าไม่กลัวสกปรก
หรือไร มีแต่ฝุ่นทั้งนั้น"

ขณะที่ทั้งคู่กำลังยัมหัว เสียงสนทนาจากทางด้านนอกก็ขยับใกล้
เข้ามาเรื่อยๆ หลี่ซีสะดุ้งโหยง รีบดึงตัวกลับตามสัญชาตญาณ เหอสูยเอง
ก็การตอบสนองว่องไวตึงม่านลงอย่างรวดเร็ว

หากหนีชื่อพบเห็นพฤติกรรมเช่นนี้ของหลี่ซีแล้วล่ะก็ นางคงไม่แคล้ว
ต้องถูกตำหนิแน่ การเคลื่อนไหวของเหอสูยนับว่ารู้ใจและใส่ใจยิ่งนัก

เพียงไม่นานบทสนทนาดังกล่าวก็เคลื่อนมาอยู่ที่นอกรถม้า ไซ่เสียง
ของหนีชื่อจริงๆ อารมณ์คล้ายจะดีอยู่ไม่น้อย น้ำเสียงเหมือนแฝงไว้ซึ่ง
ความยินดีปรีดา "...นี่ก็ไม่ถึงว่าจะบังเอิญได้พบเจอกันที่นี้ หลานสาว
ของข้าอยู่ในรถคันนี้"

หลังนางพูดจบ เสียงกล่าวรายงานของชีวเพยก็ดังขึ้น "คุณหนู
คุณหนูเงิน คุณหนูเหอ สุหยินมาแล้วเจ้าค่ะ"

สวินเงินรอรับใช้อยู่ข้างประตูถนนานแล้ว พอได้ยินเสียงนางก็

ผลักประตูเปิดยื่นหมวกมานำพรให้กับเงินอิง ส่วนเฟิงเจิงเองก็ช่วยสวมหมวกมานำพรให้กับหลี่ซี มีเพียงสตรีแซ่เยี่ยเท่านั้นที่ยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่มมรด สีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก

เหอฮุยหน้าแดงขึ้นมาทันที นางถลึงตาโกรธซึ่งใส่อีกฝ่ายก่อนจะขยับตัวไปหยิบหมวกมานำพรขึ้นมาสวมใส่ด้วยตนเอง เส้นเสียงเสนาะหูดังลอยเข้ามาจากทางด้านนอก "คุณหนูสาม บังเอิญจริงๆ พวกเราพบเจอกันอีกแล้ว"

เสียงนี้คุ้นหูยิ่งนัก เงินอิงชะโงกหน้ามองคราหนึ่ง ก่อนจะพบว่าข้างประตูมีโคมระยษานางหนึ่งยืนอยู่ มือข้างหนึ่งเลิกผ้าโปร่งยาวจรดพื้น มืออีกข้างจับยกชายกระโปรง บนใบหน้างดงามสว่างไสวประดับไว้ซึ่งรอยยิ้มน้อยๆ

ที่แท้ก็กั๋วหวาน!

ด้วยนึกไม่ถึงว่าคนที่มาจะเป็นนาง เงินอิงจึงตกตะลึงอย่างมาก

กั๋วหวานยิ้ม "ข้างเป็นเรื่องนอกเหนือความคาดหมายจริงๆ เมื่อครูล้อรถม้าของพวกข้าแตก ยามนี้กำลังรอให้คนเปลี่ยนอยู่ บังเอิญข้าเห็นสาวใช้ที่ติดตามอยู่ทางด้านนอกแลดูคุ้นตา เลยลองถามไถ่ดู นึกไม่ถึงว่าจะใช่ท่านจริงๆ" พุดๆ อยู่นางก็หันไปทางหนี่ซื่อที่อยู่อีกด้าน ยิ้มแย้มงดงามเยี่ยงบุปผาผลิบาน "ว่ากันตามหลักแล้วข้าควรจะไปคารวะเยียมเยียนฮูหยินทั้งสองถึงที่ ดิดก็แต่ยามนี้ข้าเข้าออกไม่มีใครสะดวกันวันนี้ละลาบละล้งตรงเข้ามาทักทายเช่นนี้ ขอฮูหยินทั้งสองอย่าได้ถือสา"

ยามนี้พวกเงินอิงลงจากรถเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จื่อฮื่อเองก็ลงจากแอกรถมายืนรับใช้อยู่ข้างๆ เงินอิงรู้ได้ทันที กั๋วหวานน่าจะเพราะสังเกตเห็นจื่อฮื่อถึงได้รู้ว่าตนเองอยู่บนรถ

นางกวาดตามองไปรอบๆ ครั้นเห็นว่าคนที่มามีเพียงหนึ่งชื่อ หลีชื่อ ไม่ได้ตามมาด้วย เงินอิงก็รู้ได้ทันทีว่าไม่แนผู้เป็นมารดาอาจเกิดมารถขึ้นม่ออีก ดังนั้นจึงย่อกายให้กับหนึ่งชื่อพาลงกล่าว "รบกวนป้าสะใภ้ให้ต้องคอยดูแลท่านแม่แล้วเจ้าค่ะ"

หนึ่งชื่อโบกมือ สีน้าอ่อนโยนละมุนละไม "เด็กดี เลิกมากมารยาทต่อป้าเช่นนี้ได้แล้ว ประตุมืองนั้นยามนี้แอดัดยั้ง ป้ารู้สึกว่างจากรถมาเดินยัดเส้นยัดสายสักหน่อยก่อนก็ดีเหมือนกัน"

นี่เป็นวาทะกรอกเกรงใจสำเร็จรูป เงินอิงเอ่ยปากขอบคุณซ้ำอีกคราว ก่อนจะหันไปบอกกับกั๋วหว่าน "แม่นางกั๋ว..."

"คุณหนูกล่าวเช่นนั้นหาได้ไม่" กั๋วหว่านยิ้มตบตบนาง ยกมือขึ้นไปทักมวยผมเยี่ยงสตรีออกเรือนแล้วของตน ใบหน้าสุขุมเยือกเย็น "ท่านพี่ที่ล่องลับไปของข้าแซ่จิว ข้าเป็นภรรยาลำดับสี่ คราวที่แล้วเพราะถูกละหลุมจึงไม่ได้พูดให้กระจ่าง ขายหน้ายิ่งแล้ว"

เพียงคำพูดไม่กี่คำก็บังบอกถึงฐานะม่ายของตนเองออกมาชัดเจน ชณะเดียวกันก็กล่าวขอภัยที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้บอกสถานะของตนให้กระจ่างชัด

เงินอิงเข้าใจได้ทันที นางรีบเปลี่ยนถ้อยคำ "ขอภัยนายหญิงสี่ที่ต้องให้รอแล้ว"

พอเห็นอีกฝ่ายไม่มีที่ท่าตำหนิตึงอันใด กั๋วหว่านก็นึกโล่งอก รีบยิ้มโบกมือปฏิเสธ "รออันใดกัน บอกว่ามีวาทะสนทนาพบนกันอีกครา น่าจะเหมาะกว่า"

พบเจอกันครั้งแรกเพราะต่างเปิดทางให้แก่กัน ยามนี้กลับพบเจอกันระหว่างทางอีก คำพูดนี้นับว่าเหมาะสมยิ่งแล้ว

148

น้ำหนึ่งทอดตัวเนืองนอง

เห็นได้ชัดว่านี่คือทราบนี้อยู่ก่อนแล้ว พอได้ยินคำพูดดังกล่าว นางก็ยิ้มยกแขนเสื้อขึ้นปิดปาก "นายหญิงสี่ข้างเจรจาینگนั"

หลี่สี่กระตุกแขนเสื้อเงินอิงเบาๆ พลังทำปาก 'เดียวเล่าให้ข้าฟังด้วย' มาทางนางคราหนึ่ง เป็นการบอกกับเงินอิงว่าให้เล่าให้นางฟังด้วยว่า พวกนางสองคนไปรู้จักกันได้เช่นไร

เงินอิงพยักหน้ารับคำ

หลังทักทายกันพอเป็นพิธีจบ กั๋วหว่านก็เอ่ยปากบอกมูลเหตุออกมาเอง "...เพราะบัญชีข้างนอกพวกนั้นทั้งมากทั้งซับซ้อน บางครั้งส่งมาไม่ทัน จำต้องมีคนไปดูถึงที่หน้าร้าน ท่านดาอายุมากแล้ว สุขภาพไม่สู้จะแข็งแรงนัก ลูกหลานอย่างพวกเราไหนเลยจะทำตัวเกียจคร้านได้ ท่านลุงของข้าวันนี้ก็ยุ่งอยู่กับการศึกษาเล่าเรียน บ้าสะใภ้หรือก็ุ่นวายอยู่กับการดูแลบ้านช่อง โชคดีที่ข้าพอรู้จักหนังสือหนึ่งหาอยู่บ้าง งานนี้

จึงต้องให้ข้าเป็นคนรับผิดชอบจัดการ บังเอิญในบ้านมีรถม้าต้องออกไป
ส่งสินค้าพอดี ข้าเลยถือโอกาสตามมาด้วย"

ที่แท่นางก็ต้องการออกไปตรวจสอบบัญชีร้าน

สกุลหนานเป็นตระกูลพ่อค้า ก้าวร่วนได้รับอิทธิพลจากสิ่งที่ได้เห็น
ได้ยินอยู่เป็นประจำ เชื่อว่าคงเชี่ยวชาญเรื่องพวกนี้ไม่น้อย

ครั้นอธิบายจบก้าวร่วนก็หันไปขอภัยทุกคนอีกคำรบ "นี่เป็น
ความผิดของข้าเอง ใครจะไปนึกว่ารถที่นั่งมาคันนั้นจะมาพังอยู่ที่นี้
ทำให้การสัญจรที่หน้าประตูติดขัด ทุกท่านเลยต้องลำบากแล้ว"

ดวงตาของเงินอิงที่อยู่ได้หมวกม่านแพรขยับน้อยๆ แต่นางกลับ
ไม่พูดอันใด ทำเพียงกวาดตามองไปยังขบวนรถม้าที่อยู่ทางด้านหน้า
ก่อนจะสังเกตเห็นว่าไกลออกไปตรงหน้าประตูเมืองมีรถเทียมล้อจอดอยู่
สองสามคัน รถมีขนาดค่อนข้างใหญ่ ด้านบนบรรทุกสินค้าไว้ไม่ใช่น้อย
แถมยังมีธงสกุลหนานผืนใหญ่เสียบไว้ นอกจากนั้นยังมีรถม้าลงรักสีดำ
คันหนึ่งจอดปะปนอยู่ เชื่อว่าน่าจะเป็นรถของก้าวร่วน

ในหมู่พวกนางยามนี้มีหนึ่งชื่อเป็นผู้อาวุโสเพียงหนึ่งเดียว พอได้ยิน
ก้าวร่วนพูดเช่นนั้นนางก็เอ่ยปากขึ้น "นายหญิงสี่เกรงใจเกินไปแล้ว ล้อรถ
แตกนับเป็นเรื่องยุ่งยาก โชคดีที่ยังอยู่ในเมือง แค่ไปตามคนมาเปลี่ยน
เท่านั้นก็ได้แล้ว หากอยู่นอกเมืองเรื่องนี้เกรงว่าจะลำบากไม่ใช่น้อย"

ก้าวร่วนปิดปากยิ้ม "ฮูหยินกล่าวเช่นนั้นข้าก็วางใจ เพียงแต่ว่ารถ
ของพวกเราอาจจะจัดการเสร็จเกรงว่ายังต้องใช้เวลาอีกสักกระยะ เมื่อครู่
ข้าได้สั่งพวกบ่าวไพร่ไปแล้ว ให้พวกเขารีบเปิดทางให้เร็วที่สุด" พูดๆ อยู่
นางก็ขึ้นม้าไปที่รถม้าลงรักสีดำนั้นพลางยิ้มกล่าว "หากฮูหยินไม่รังเกียจ
รถม้าของข้ามีโต๊ะเก้าอี้เตรียมพร้อมไว้ ฮูหยินมิสู้ไปนั่งพักด้วยกันอยู่ที่นั้น"

ดีกว่านั่งอุดอู้อาจเหยียดยืดแข้งขาอยู่บนรถ"

นางไม่เพียงพูดจาเป็นกันเองหากยังฟังดูเป็นธรรมชาติ หนีชื่อมองดูอีกฝ่ายปราดหนึ่ง รู้สึกว่านายหญิงสีสกุลฉิวผู้นี้อ่อนโยนรู้จักมารยาท ต่อให้เป็นการประจบประแจงแต่ก็มีได้ชวนให้ผู้คนรู้สึกเกรงใจแต่ประการใด จึงพยักหน้าอย่างตรงไปตรงมา "ก็ดีเหมือนกัน เช่นนั้นคงต้องรีบไปแล้ว" พูดจบก็หันไปหาเงินอิงกับหลี่ซี รอยยิ้มบนใบหน้าแลดูชัดแจ้งกว่าเมื่อครู่เล็กน้อย "พวกเจ้าเองก็ไปด้วยกันเถอะ อีกเดี๋ยวยังต้องรีบเร่งเดินทางอีก จะว่าไปในรถก็อุดอู้อจจริงๆ"

ในเมื่อหนีชื่อกล่าวเช่นนั้นทุกคนย่อมไม่มีใครคัดค้าน ก้าวหน้าจึงสั่งให้คนเอาโต๊ะเก้าอี้ลงมาจัดวาง ก่อนจะเชิญทุกคนไปนั่งพักอยู่ที่ริมถนน ตลอดจนการสนทนาที่เกิดขึ้นหวังชื่อไม่เผลอนำออกมาเลยแม้แต่น้อย หนีชื่อส่งคนไปเชิญ นางกลับบอกเพียงว่าต้องอยู่ดูแลบุตรชายทั้งสอง ด้วยเหตุนี้หนีชื่อจึงให้คนส่งชาว์อนเข้าไปให้ พร้อมกำชับให้บ่าวไพร่ดูแลพวกนางให้ดี

สกุลหานเดินทางออกนอกเมืองเป็นนิตย ความสามารถของพวกเขา ย่อมไม่ธรรมดา เพียงไม่นานหวนรถที่กีดขวางเส้นทางสัญจรอยู่ก็ขับออก ช่วยให้การสัญจรกลับมาเป็นปกติได้อีกครั้ง หลังกล่าวลา ก้าวหน้า ทุกคนก็ทยอยกลับขึ้นรถม้าของตน

หลังรถม้าเคลื่อนตัว เงินอิงมองผ่านหน้าต่าง เห็นก้าวหน้ายืนมองส่งพวกนางด้วยมารยาทอยู่ที่ริมถนน

สตรีอ่อนโยนใจกว้างเปี่ยมด้วยมารยาทเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดได้พบเจอย่อมต้องรู้สึกดีด้วยกันทั้งสิ้น หลี่ซียิ้ม "นายหญิงสีสกุลฉิวผู้นี้คล่องแคล่วยิ่งนัก ไม่เพียงรู้จักหนังสือหากยังฉลาดเฉลียว ท่าทางไม่เหมือนสตรี

ตระกูลพ่อค้าวานิชเลยแม้แต่หน่อย" นางพุดพลาถนหายใจ ก่อนจะเสริมขึ้นอีกคำ "น่าเสียดายนัก"

ในสมัยต่ำฐานะของพวกพ่อค้าวานิชไม่นับว่าสูงส่ง ยิ่งไปกว่านั้น ก้าวร้าวยังตกพุ่มม่าย ฐานะต่ำต้อยสองชั้นเยี่ยงนี้ชวนให้คนอดนึกเสียดายไม่ได้จริงๆ

แม้เงินอิงจะได้ยินเช่นนั้นแต่นางก็ไม่เอ่ยปากพุดอันใด

เหอสูยที่อยู่อีกด้านกลับยิ้มน้อยๆ รับคำ "สกุลหานเรียกได้ว่าเป็นคหบดีผู้มั่งคั่งในเชิงใจ นายท่านหานได้ชื่อว่ารักใคร่เอ็นดูหลานนอกผู้หนึ่งมีชีวิตของนางอันที่จริงนับได้ว่าไม่เลวแล้ว"

เพราะเป็นคนในพื้นที่ตังนั้นเหอสูยจึงรู้เรื่องพวกนี้ดี

พอได้ยินเช่นนั้นหลี่ซีก็ออกอาการกระหายใคร่รู้ขึ้นมา นางหันไปถามอีกฝ่ายถึงเรื่องของก้าวร้าวเหอสูยมีถามมีตอบ เพียงไม่นานสองคนก็เริ่มพุดคุยกันขึ้นมาอีก ในรถม้าเต็มไปด้วยเสียงจ้อกแจ้กของอิสตรี

เงินอิงกลับเหมือนไม่ได้ยิน นางนั่งทำงานที่ถูกขัดจังหวะเมื่อครู่ต่อ...
ขัดเซ็ดธนู

การปรากฏตัวของก้าวร้าว นับว่าบังเอิญจริงๆ ทว่าโลกนี้มีเรื่องบังเอิญเช่นนั้นอยู่จริงกระนั้นหรือ

ไม่รู้เพราะเหตุใดเงินอิงถึงรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าการปรากฏตัวของก้าวร้าวเหมือนจะมีอะไรแปลกๆ

ครั้นไม่มีรถสกุลหานขวางทาง เพียงไม่นานรถม้าของสกุลหลี่ก็แล่นพ้นออกนอกเมืองไป

เพียงแต่ตอนสายตาของเงินอิงกวาดมองไปที่หน้าต่างรถม้า มือที่เซ็ดขัดสายธนูๆ ก็ชะงักค้าง

บนเนินกำแพงเมืองมาจนถึงคลองป้องกันเมืองล้นเต็มไปด้วยผู้คน
บ้างก็นั่งบ้างก็ยืน

พวกผู้อพยพ?

พวกผู้อพยพพวกนี้ไม่ต่างอันใดกับน้ำนิ่ง สูญสิ้นพลังชีวิต ทอดตัว
เหยียดยาวไกลสุดลูกหูลูกตา

ยามนี้พระอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้าได้ไม่นาน ท้องฟ้าเจิดจ้า
สว่างไสว ทว่าพวกเขาแต่ละคนกลับซบເเลື່ອງสีหน้าร้างไร้ความรู้สึก
นั่งนอนอยู่กับพื้น กระโຈມขาดๆ ปรากฏให้เห็นอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น
หลังสองหลัง หลังคากระโຈມมอซมีเศษไม้เล็กๆ ค้ำยัน สายไหมไปมา
อยู่ท่ามกลางสายลมประหนึ่งพร้อมจะพังลงมาได้ทุกเมื่อ

สตรีสามนางที่อยู่เ็นรม้าต่างตะลึงไปกับภาพเบื้องหน้า หลังจาก
ผ่านไปครู่ใหญ่ หล่ື່ືຢືດອນหายใจออกมาคราหนึ่งพลางเอ่ยปากถาม
เสียงหลง "เหตุใดถึงมีคนมากมายเช่นนั้น"

เงินอิงเองก็ตกตะลึงเช่นกัน

พวกนางเคยผ่านเข้าออกประตูตะวันออกมาแล้วสองครั้ง ในนอก
ประตูเมืองทุกอย่างล้วนเป็นปกติ ทว่าครั้งนี้นางกลับคล้ายเห็นภาพลวงตา
สถานการณ์ภัยพิบัติที่ซานตงน่าจะได้รับควบคุมแล้วมิใช่หรือไກ້ນ
ต่อให้มีปัญหาก็น่าจะเป็นปัญหาเรื่องโครงสร้างด้านการบ้านการเมือง
มากกว่าถึงจะถูก

ทว่าครั้นพิจารณาจากสถานการณ์เบื้องหน้า นางก็เข้าใจได้ทันทีว่า
บรรยากาตตั้งเครียดชวนอึดอัดในห้องหนังสือของหล่ື່ືເງິນนั้นแท้แล้ว
มาจากที่ใด

สถานการณ์ของเตงโจวต้องแย่กว่าที่เห็นนี้ การเคลื่อนไหวของ

หลี่เหิงตลอดหลายวันมานี้ย่อมต้องมีเป้าหมายอะไรบางอย่างเป็นแน่

เฉินอิงกัมหน้ครุ่นคิด ทันใดนั้นนางก็รู้สึกว่แสงสว่างที่เคยสาดส่อง
เข้ามาจู่ๆ ก็ลั่นมีดลง นางเงยหน้าขึ้นมองก่อนจะเห็นมือของสตรีแซ่เยี่ย
ผู้นั้นเคลื่อนออกจากข้างหน้าต่าง

ที่แท่นางก็ปิดม่าน

การเคลื่อนไหวนี้เป็นไปอย่างกะทันหัน เฉินอิงจ้องมองดูอีกฝ่าย
ทว่าสตรีแซ่เยี่ยกลับไม่พูดอันใด ทำเพียงถอยกลับไปนั่งนิ่งอยู่กับที่

ภายในรถม้าเงียบสงัดไร้สรรพเสียง มีเพียงเสียงกึกกักของล้อรถม้า
เท่านั้น คาดว่ามันคงกำลังแล่นอยู่บนสะพานไม้ข้ามคูเมือง

จู่ๆ สตรีแซ่เยี่ยก็พูดขึ้น "ไ้ผ่านไปอีกสักกระยะก่อนแล้วค่อยดู"

คำพูดของนางแผ่วไ้ซึ่งน้ำเสียงเยี่ยงขุนนางอยู่เล็กๆ ไม่คล้ายท่าที่
แข็งกระด้างบนตัวนาง เพียงแต่เสียงนั้นแผ่วเบา ยิ่งฟังดูคล้ายเสียงโลหะ
ขัดสีกัน

นอกจากเฉินอิงแล้ว คนอื่นๆ ในรถม้าต่างพากันตะลึงลาน หลี่ซี
ถึงกับเพิ่งสังเกตเห็นว่าหน้าต่างรถถูกปิดลงแล้ว สีหน้าประหลาดใจ
คล้ายเพิ่งรู้สึกตัว แต่ถึงกระนั้นนางก็ได้พูดอันใด

เฉินอิงเองก็วางตัวสงบนิ่งเช่นกัน

สตรีแซ่เยี่ยเป็นสาวใช้สกุลเหอ ในรถม้าคนที่มืลพิธีเอ่ยปากสั่งนาง
คงมีก็แต่เหอสุยเท่านั้น

ทว่าเห็นได้ชัดว่าเหอสุยไม่คิดจะเอ่ยปากสั่งอันใด

จู่ๆ นางก็นำแดง สีหน้าแทบเรียกได้ว่าขัดเขิน นางกัตรีมฝีปากบอก
"นาง...นางเพิ่งมาได้ไม่กี่วัน ยังไม่เข้าใจธรรมเนียมกฎเกณฑ์ พวกท่าน...
อย่าได้ถือสา"

เหอสูยมองไปทางห้วง สีนํ้าทั้งคืบแค้นทั้งรันทดใจ นํ้าเสียง
แผ่วเบาราวกับต้องลมเข้าน้อยก็ขาดสะบั้น

149

จู่ๆ ก็เปลี่ยนเส้นทาง

'นาง' ที่เหอสูยพูดถึงย่อหมายถึงสตรีที่นางเรียกกันว่า 'พี่เย้ย' ผู้นั้น คำพูดประโยคนี้เผยข่าวสารออกมาสองประการ ประการแรก สตรีแซ่เย้ย ผู้นี้เพิ่งเข้ามาเป็นสาวใช้ในบ้านสกุลเหอได้ไม่นาน ประการที่สอง หวงซื่อ มอบสาวใช้ที่ไม่รู้จักวิธีปรนนิบัติรับใช้ผู้นี้ให้กับบุตร เห็นได้ชัดว่าหวงซื่อ ไม่ใส่ใจอันใดเหอสูยนัก ในสายตาของอีกฝ่ายมีก็แต่เพียงบุตรชายทั้งสอง เท่านั้น

ความรู้สึกคับแค้นรันทดของเหอสูยเชื่อว่าคงมาจากจุดนี้
 หล่ที่มองดูอีกฝ่ายด้วยความเห็นอกเห็นใจ นางกล่าวน้ำเสียงอ่อนโยน
 "เจ้าเกรงใจกันเกินไปแล้ว หาได้เป็นไรไม่"

เงินอิงยังคงไม่พูดไม่จา สายตาของนางกวาดมองไปทางสตรีแซ่เย้ย ที่อยู่อีกด้าน รู้สึกคุ้นเคยกับกลิ่นอายที่แผ่ซ่านออกมาจากกายของ อีกฝ่าย

เสียงดังขึ้นเพียงช่วงสั้นๆ หลังรถม้าคันสะเทือนอยู่สองสามครามันก็แล่นขึ้นหน้าอย่างสงบนิ่งมั่นคงเหมือนเก่า เชื่อว่ายามนี้คงวิ่งอยู่บนถนนหลวงแล้ว

"ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว" ท่ามกลางบรรยากาศเงียบสงัดภายในรถสตรีแซ่เยี่ยเอ่ยปากขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงแข็งกระด้าง ไม่เหมือนน้ำเสียงที่ผู้เป็นบ่าวพึงมีแม้แต่น้อย หลังจากนั้นนางก็ใช้มือข้างหนึ่งเลิกม่านขึ้น การเคลื่อนไหวค่อนข้างแก้งก้างราวกับไม่ค่อยได้ทำเรื่องเช่นนี้

ทว่าเงินอิงกลับสังเกตเห็น ระดับของม่านที่ถูกเลิกขึ้นกับเมื่อครู่นี้แทบไม่มีอันใดต่างกัน แม้แต่เงาแดดที่จับอยู่บนพื้นก็เช่นกัน

หลี่ซีเอ๋อใช้ปลายเท้าเตะเงินอิง สีน้ากลั่นหัวเราะปรากฏอยู่บนใบหน้า

ในโลกของหลี่ซี คาดว่านี่คงเป็นครั้งแรกที่เห็นบ่าวไพร่ท่าทางงะแงะพูดจาตามใจตัวเช่นนี้ และด้วยเพราะเหตุนี้จึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่น่าสนใจยิ่ง

เงินอิงยิ้มปลอบใจอีกฝ่ายคราหนึ่ง ก่อนจะตั้งสมาธิจับตาดูสตรีแซ่เยี่ยมากขึ้นกว่าเดิม

สาวใช้พูดน้อยนางนี้มีอะไรบางอย่างไม่ธรรมดา ในสายตาของคุณนักสืบ คนที่มีลักษณะเด่นเช่นนี้มักเต็มไปด้วยแรงดึงดูดเสมอ

รถม้ายังคงเคลื่อนขึ้นหน้า ทศนียภาพภายนอกอันได้ล้วนไม่ผิดแผกแตกต่าง แม้แสงตะวันยามสารถจะสว่างสุกใส แต่ก็ไมอาจปิดบังความเปล่าเปลี่ยวของมัน

ทว่าภาวการณ์เช่นนี้กลับชวนให้คนรู้สึกอารมณ์ผ่อนคลาย

เทียบกับสภาพน่าเวทนาของเหล่าพวกผู้อพยพพวกนั้นแล้ว ทศนียภาพ

ไม่ว่าจะรกร้างว่างเปล่าเพียงใด อย่างไรก็ตามก็ไม่ทำให้คนจิตใจหมองหม่น

ยามนี้หลี่ซีลีมีภาพที่นางเห็นนอกประตูเมืองหมดสิ้นแล้ว นางลากเหอสุยไปพูดคุยกอยู่ที่ริมหน้าต่าง เงินอิงจิตใจไม่สงบสักเท่าใดนัก แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังคงเชิดดูสายธนูต่อพลางคิดคำนวณความเร็วรถกับระยะทางอยู่เสียๆ

รถม้าออกเดินทางมาได้ราวๆ สิบสี่แล้ว หวังชื่อน่าจะอ่านจดหมายประหลาดฉบับนั้นแล้ว

ไม่รู้ว่าในจดหมายเขียนอันใดไว้...

เงินอิงใคร่ครวญอยู่ในใจ มือไม่ขยับไหวไม่หยุด

ในตอนนั้นเองจู่ๆ รถม้าก็สะเทือนขึ้นมาคราหนึ่ง ตามติดมาด้วยเสียงก๊อบเท้าดังลั่น รถม้าพุ่งทะยานออกไปรวดเร็ว

หลี่ซีกับเหอสุยไม่ทันได้ระวัง พวกนางหวีดร้องคราหนึ่ง ร่างกายเอนล้มไปทางด้านข้าง

สตรีแซ่เยี่ยที่นั่งอยู่ข้างมุมนักด้านมาโดยตลอดยามนี้กลับตอบสนองฉับไวอย่างน่าประหลาด นางมือข้างหนึ่งดันคนทั้งสองกลับเข้าที่ แต่ถึงจะเช่นนั้นหลี่ซีกับเหอสุยก็ยังคงตกใจหน้าซีด

การตอบสนองของเงินอิงก็รวดเร็วเช่นกัน นางพลิกมือคว้าจับสวินเงินที่อยู่ข้างๆ ไว้ ช่วยนางประคองร่างกายพลางเอ่ยปากถาม "ด้านนอกเกิดอะไรขึ้น"

เสียงล้อรถม้าบดอยู่กับพื้นระคนอยู่กับเสียงเกือกม้าถีกระชั้นดังก้องอยู่ในโสตประสาทไม่ต่างอันใดกับเสียงอสปีตกัมปนาท กลบถ้อยความที่นางถามออกไปหมดสิ้น

"รถกำลังแล่นไปทางอำเภोजาเหว่น" เสียงทุ้มต่ำราวกับเสียงโลหะ

ขัดสีกันดังอยู่ภายในรถม้า

เงินอิง⁺จ้องสตรีที่ถูกเรียกขานว่า 'พี่เย้ย' นางนั้นเขม็ง

ในที่สุดสตรีแซ่เย้ยก็เลิกนั่งนิ่งอยู่ยังมุมรถม้า ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมานั่งของๆ อยู่ที่ริมหน้าต่างตั้งแต่เมื่อใด นางมองไปที่นอกตัวรถพลางยกมือข้างหนึ่งผลักพวกหลั่ซี

ดูคล้ายเคลื่อนไหวตามอำเภอใจ ทว่าร่างของหลั่ซีกับเหอสูยกลับกระเถิบตามแรงผลักของนางมายังตำแหน่งจุดที่เงินอิง⁺นั่งอยู่

หลั่ซีกับเหอสูยโอบหน้าขาวซีด พูดอะไรไม่ออก

"เจ้าเป็นใครกันแน่" เงินอิง⁺เอ่ยถาม มือยังคงเช็ดถูสายธนูไม่หยุด ทว่ามืออีกข้างกลับจับกุมช่วงกลางของลูกธนูไว้คล้ายไม่ตั้งใจ เหมือนพร้อมจะดึงมันออกมาทุกเมื่อ

"พูดไปเจ้าก็ไม่รู้จัก" สายตาของสตรีแซ่เย้ยกวาดมองมาทางนาง ก่อนจะหันกลับไป พูดจาคล้ายไม่แยแสราวกับจิตใจพะวงกับสิ่งอื่น ทว่าสายตาที่จับจ้องอยู่นอกหน้าต่างนั้นกลับคมกริบไม่ต่างกับเหยี่ยวมองเหยื่อ นิ่งเฝ้าอยู่ที่ริมหน้าต่างเขม็ง

เงินอิง⁺จ้องมองดูอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง สีน้าผ่านคนลายลงเล็กน้อย นางวางลูกธนูลง กวักมือเรียกพวกหลั่ซี "ญาติพี่น้อง คุณหนูรอง พวกเจ้ากระเถิบเข้ามาอีกเถอะ"

จนถึงเวลานี้หลั่ซีกับเหอสูยถึงเพิ่งจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

โอบหน้าของเหอสูยซีดเผือดยิ่งกว่าเก่า นางละล้าละลักพูด "คุณหนูสาม ข้าไม่รู้จักจริงๆ ว่านาง..."

พอพูดถึงตรงนี้เสียงของเหอสูยก็แผ่วเบาลง สายตาขลาดเขลา มองไปทางสตรีที่นางเรียกขานว่า 'พี่เย้ย'

พลังที่สตรีแซ่เยี่ยเพิ่งสำแดงออกมาให้เห็นเมื่อครู รวมถึงท่าทาง
พระนางองอาจไม่ยอมถูกรอบงำนั้นทำนางตกประหวั่น

"พวกเจ้าไม่ต้องกลัว นางน่าจะเป็นคนที่ท่านล่งส่งมาคุ้มครอง
พวกเรา" น้ำเสียงของเงินอิงสงบนิ่ง

สตรีแซ่เยี่ยมองเงินอิงปราดหนึ่ง ใบหน้าเย็นชามองไม่เห็นอารมณ์
ความรู้สึกอันใด มีเพียงแววตาประหลาดใจปรากฏขึ้นแวบหนึ่งเท่านั้น

เงินอิงยกยิ้มมุมปากให้กับอีกฝ่าย "ตำแหน่งในรถของท่านยามนี้
เป็นจุดที่มีการป้องกันรอบบางที่สุด ยามนี้รถม้าของพวกเราแล่นรวดเร็ว
อยู่บนถนนหลวงราบเรียบอีกทั้งยังไม่เคยมีโจรผู้ร้ายที่ใดปรากฏตัวมาก่อน
ที่ต้องระวังคงมีเพียงการโจมตีด้วยธนูเท่านั้น เพราะฉะนั้นหน้าต่างรถ
จึงเป็นจุดที่อันตรายที่สุด เมื่อครูท่านผลักพวกนางทั้งสองออกแล้วเฝ้า
อยู่ที่จุดนั้นแทน หน้าข้าท่าทางยังสุขุมเยือกเย็น ไม่มีท่าทีประสงคร้าย
เพราะฉะนั้นข้าจึงเชื่อว่าท่านน่าจะเป็นมิตรมากกว่าศัตรู"

ครั้นพูดถึงตรงนี้เงินอิงก็หยุดไปชั่วขณะก่อนจะพูดขึ้นอีก "นอกจาก
นี้รถม้าจู่ๆ ก็เร่งความเร็วขึ้น ทว่าด้านนอกกลับไม่มีเสียงร้องตะโกน
เตือนตระหนก เห็นได้ชัดว่าพวกบ่าวไพร่น่าจะได้รับการกำชับกำชาอยู่
ก่อนหน้านี้แล้ว หากข้าทายไม่ผิด ตอนพ้นจากเมืองมาสองลี้ หลังได้อ่าน
จดหมายของท่านล่ง ท่านป้าสะใภ้ก็ลงมือทำการตามที่เขียนสั่งไว้
ในจดหมาย การมุ่งหน้าไปอำเภोजาหยวนนี้คาดว่าคุณน่าจะเป็นความคิด
ของท่านล่ง"

พอพูดถึงตรงนี้นางก็ดึงหลังที่นั่งพิงสีหน้าจุนงนเข้ามา กระซิบสั่งว่า
"นั่งพิงข้าไว้ อย่าให้ล้มลง"

หลังพิงยกหน้า ท่าทางเห็นได้ชัดว่าไม่เข้าใจว่าเงินอิงกำลังพูด

อะไรอยู่

สตรีแซ่เยี่ยงเองก็พยักหน้า ก่อนจะพูดออกมาคำหนึ่ง "ถูกแล้ว"

หลังจากนั้นนางก็ผินหน้าจ้องกลับไปทีนอกหน้าต่าง พลังอำนาจ
บนตัวนางยิ่งปรากฏชัด

"ญาติผู้พี่ นี่มัน...เรื่องอะไรกัน" หลี่ซีถามเสียงแผ่วกุ่มแซนเลือดของ
เงินอิงแน่น

ยามนี้เรื่องที่อีกฝ่ายไม่ใช่สตรีสามัญธรรมดาที่นางเริ่มพอเข้าใจ
แล้ว

เงินอิงตบแผ่นหลังของหลี่ซีเบาๆ เป็นการปลอบใจพลงพูดด้วย
น้ำเสียงสงบนิ่ง "ข้าก็ไมรู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ที่ข้าพอจะอนุมานได้
เจ้าอยากฟังกระนั้นหรือ"

ใบหน้าที่ตกใจจนซีดเผือดของหลี่ซีเงยขึ้น นางผินยิ้มและพูด
น้ำเสียงลั่นสะท้าน "ข้า...ข้าอยากฟัง"

ตอนพูดนางมองดูสตรีแซ่เยี่ยงอย่างหวาดๆ นัยน์ตาตื่นตระหนก
ไม่ต่างอันใดกับสัตว์ตัวน้อย

กลิ่นอายเยี่ยงคนในยุทธภพที่แผ่ซ่านออกมาจากตัวของสตรีแซ่เยี่ยง
คล้ายบ่งบอกให้รู้ว่านางไม่ใช่คนประเภทเดียวกันกับพวกนาง

นั่นเป็นกลิ่นอายของโลกอีกใบที่ต่างจากโลกที่นางคุ้นเคยโดยสิ้นเชิง
กฎเกณฑ์ ข้อจำกัด ระดับชั้นความสัมพันธ์ทั่วไปของโลกใบนี้ ในโลก
ใบนั้นบางทีอาจไร้ประโยชน์

อันที่จริงควรบอกว่าหลี่ซีถูกกฎเกณฑ์ที่เรียบง่ายกว่า ตรงไป
ตรงมากกว่า ป่าเถื่อนกว่าของโลกอีกใบทำอกสันขวัญแขวนสิ้น

ยามนี้เพลานี้นางยินดีฟังคำพูดของคนที่อยู่ปากฝั่งเดียวกันมากกว่า

ไม่ปรารถนาจะเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้าจากโลกที่นางไม่รู้จักอย่าง
สตรีแซ่เยี่ยผู้นั้น

150

ภกุลนากอัครา

"ญาดอผู้ป้อบ...ร้อบกล่าวมาเถอะ" หล่อซ้อเอยปากซ้อนอ้อคราว สอหน้า
ทำทางร้อนร่นป้อนที่ล่อ

ยามน้อเน้อดอตัวร้องหล่อซ้อดอซ้อมอ นางหมายออยากคอบคอบร้องกาย
ล่อสละทำนของตอเองยอ ทว่าดอ้วยเพระลมหายอจ่อถ่อซ้อน้อนทำให้อ
ทอตัวอ้อซ้อที่ล่อคอกอมาจากปากนางเหมือนจะล่อล่อลงและดอดซ้อด
อยองมาก

จ่ออออล่อป้อล่ออ้อออออ...พลางอ้อมออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้อ
ซ้อดเพือดซ้อนเดือวก้อนให้อยบอ้ออ้อมา พุดดอ้วยน้อล่ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้อ "หากอ้อ
ทายอ้อมออ้อ
หากดอ้อมาป้อบอ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้อ
ก้อมอ้อ
อ้อ

พุดๆ อยอู่นางก้อนอ้อไปมองล่อล่อพลางถาม "บอิดาของมอ้อนางล่อ

เป็นเจ้าหน้าที่เสมียนอำเภอเมืองไหลโซหรือไม"

เหอสูยหน้าซีตราบกับกระดาศ นางส่งเสียง "อืม" ตอบออกมาเบาๆ คราหนึ่ง

เงินอิงพูดต่อ "เท่าที่ข้ารู้ เจ้าหน้าที่เสมียนควบคุมดูแลเอกสารราชการทั่วทั้งอำเภอ เชื่อว่าที่ท่านลุงกับท่านเหอไปมาหาสู่กันก็คงด้วยเพราะงานของทางการ หรือไม่ท่านเหอก็อาจใช้ข้ออ้างเรื่องงานของทางการส่งข่าวอะไรบางอย่างให้กับท่านลุง และข่าวสารที่ว่าก็อาจพัวพันกับผลประโยชน์ของคนบางกลุ่ม อย่างพวกข้าราชการในอำเภอหรือพวกขุนนางในเตียงโจว คนพวกนี้ย่อมไม่มีทางยอมให้ท่านลุงกับท่านเหอสืบสาวราวเรื่องได้โดยสะดวก ไม่ว่าเช่นไรพวกเขาต้องเคลื่อนไหวอะไรบางอย่างแน่ อำนาจเงินทองมักทำให้คนยอมขายตัวรับใช้ญาติพี่ปีศาจและด้วยเพราะเหตุนี้ความปลอดภัยของพวกเราไม่แน่ว่าอาจถูกคุกคาม"

จนถึงยามนี้เงินอิงยังคงสามารถย้อนนึกกลับไปถึงเช้าวันนั้น ภาพเหอจวินเหิงกับหลี่เหิงที่ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกันอยู่ในสวนดอกไม้นอกจากนี้การที่คนสกุลเหอจู่ก็ปรากฏตัว บอกว่าต้องการเดินทางไปจุดธูปพร้อมกับคนสกุลหลี่อย่างไม่มีปีมีขลุ่ยนั้น ดูท่าก็คงเพราะเรื่องนี้เป็นเหตุ

นี่คือรากฐานที่ทำให้เงินอิงอนุมานออกมาเช่นนั้น บางทีอาจไม่ได้ถูกต้องทั้งหมด แต่ก็คงผิดพลาดไปจากนี้ไม่มากนัก

น้ำเสียงสงบนิ่งดังสายน้ำที่ไหลวนเวียนอยู่ภายในรถชนให้คนที่ไต่ย่นจิตใจสงบนิ่ง หลี่ซียามนี้จมดิ่งอยู่ท่ามกลางเสียงดังกล่าว อารมณ์ที่กระเพื่อมไหวขึ้นๆ ลงๆ อยู่แต่เดิมราวกับถูกลูบจนเรียบ

"ข้า...ข้าคิดว่าข้าเข้าใจแล้ว" นางขมวดหัวคิ้ว จัดการกับความคิดในหัวสมองข้าๆ "ท่านพ่อต้องการยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือขุนนางโลกมากพวกนั้น

แต่ในเวลาเดียวกันก็เกรงคนพวกนั้นจะลงมือกับพวกเรา ดังนั้น...ดังนั้น ท่านพอถึงได้เข้าใจให้ท่านแม่พาพวกเรามาจุตฐูปให้พระ เรื่องนี้ฉันที่จริง...ฉันที่จริงก็แค่จากบังหน้าเท่านั้น ท่านพอให้เปลี่ยนทิศทางกะทันหันส่งพวกเราไปอำเภอรออะไรนั้น..."

"อำเภोजาหยวน" น้ำเสียงหุ้มดำของสตรีหนึ่งดังแทรกขึ้นมา

เงินอิงกลอกตาหันมองไปทางสตรีแซ่เยี่ยที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามกับตนเอง รอยยิ้มบนใบหน้ายังคงแปลกประหลาดเช่นทุกครั้ง "ไม่ทราบว่ามีสาวชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร"

"เยี่ยชิง" สตรีแซ่เยี่ยบอกชื่อของตนเองออกมา นางหยุดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนวิธีพูดเสียใหม่ "ข้าไม่ใช่คนที่ได้ทำหลี่ส่งมา"

เงินอิงยิ้มแปลกประหลาดขึ้นไปอีก แนนอน หากคนที่รู้จักคุ้นเคยกับนางมาเห็นเข้าย่อมต้องรู้ว่ารอยยิ้มแปลกประหลาดนี้เป็นสีหน้าที่บ่งบอกให้รู้ว่านางมีแผนอะไรบางอย่างซ่อนเร้นอยู่ในใจ

"ทว่าข้ามิได้ทายผิด" นางพูดประโยคดังกล่าวออกมาด้วยความมั่นใจ

เยี่ยชิงแก้ไขก็เพียงการคาดเดาของเงินอิงเกี่ยวกับเรื่องที่มาที่ไปของนางเท่านั้น ซึ่งนั้นก็บอกชัดอยู่แล้วว่าเรื่องอื่นๆ นั้นนางล้วนยอมรับ

ครานี้เยี่ยชิงไม่ได้ตอบ ทว่าเงาร่างที่เฝ้านั่งอยู่ริมหน้าต่างของนางกลับเป็นคำตอบที่ดีที่สุด

แผ่นหลังที่แข็งที่อยู่ออยู่แต่เดิมของหลี่ซีค้อยๆ ฝ่อคลายลงทีละน้อย บทสนทนาของคนทั้งคู่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าช่วยคลายบรรยากาศตึงเครียดภายในรถม้าได้ไม่ใช่น้อย

สีหน้าของเหอสูยเองก็ได้ยิ้มแย้มเช่นก่อน ยามนี้ถึงกับสามารถ

ผืนนั่งตัวตรงได้ นางพูดแผ่วเบาออกมาประโยคหนึ่ง "ท่านพ่อ...ท่านพ่อ
บอกว่า...หาแม่บ้านมานางหนึ่ง อีกทั้งยังบอกว่า...ให้นางติดตามพวกเรา
ไป...จตุรบุไพร่พระ"

แค่รักษาสมดุขณะรถม้าวิ่งเร็วก็ได้อันที่จริงก็ไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว
ไหนจะยังต้องควบคุมความหวาดหวั่นภายในใจอีก เหลอสูยสามารถ
พูดได้ใจความครบถ้วนสมบูรณ์เช่นนี้ก็นับว่าไม่ง่ายเลยจริงๆ

เงินอิงยิ้มให้นาง

นี่เป็นความคิดเห็นที่ยอดเยี่ยม

ก่อนหน้านี้ไม่นานเหลอจวินจึงไปหาเยี่ยซิงด้วยตนเอง อีกทั้งยัง
จัดการให้นางร่วมเดินทางอยู่กับหวงซื่อ แน่แน่นอนว่าเพราะต้องการให้นาง
ช่วยปกป้องบุตรและภรรยา

เหลอสูยเองก็คล้ายนึกถึงจุดนี้ได้เช่นกัน สีน่ายินดีปรีดาปรากฏขึ้น
บนใบหน้าหลายส่วน แต่แล้วจู่ๆ นางก็ขมวดคิ้วเป็นกังวล "แล้วทาง
ท่านแม่..." พูดออกมาได้เพียงสี่คำนางก็ชะงักค้าง

จากท่าทางของหวงซื่อ เชื่อว่านางคงไม่รู้ถึงความสำคัญของเยี่ยซิงแน่
ถึงได้สั่งให้นางคอยอยู่รับใช้ข้างกายเหลอสูย ทำให้เหลอสูยพบโชคใน
คราวเคราะห์ เพียงแต่ที่เงินอิงกังวลใจอยู่ในเวลานี้กลับไม่ใช่ขบวนรถม้า
แต่เป็นเงินจวิน

เงินจวินอยู่ที่อำเภอผิงไห่ นั่นก็เป็นการจัดการของหลี่เหิงเช่นกัน
หลี่เหิงให้เงินจวินกับบุตรชายคนรองหลี่เก่ออยู่ที่นั่น น่าจะเพราะ
ต้องการล่อลวงศัตรู เพียงแต่เขาจะสามารถปกป้องคนทั้งสองได้กระนั้นหรือ

เงินอิงพยายามควบคุมตนเองไม่ให้รู้วามเรียกเหตุรถม้ามุ่งหน้า
กลับไปยังอำเภอผิงไห่

คนพวกนั้นจะยอมทำตามคำสั่งนางหรือไม่ไม่จำเป็นต้องพูดถึง เพราะแค่เยี่ยงผู้เดียวก็น่าจะยับยั้งการเคลื่อนไหวของนางได้แล้ว

พูดกันอีกนัยหนึ่งก็คือในเมื่อคนที่คุมหามากระดานนี้คือหลี่เหิง เช่นนั้นการใคร่ครวญตัดสินใจของเขาก็น่าจะเชื่อถือไว้วางใจได้มากกว่า การตัดสินใจของนางในยามนี้

"สารถील้วนเป็นคนกันเอง ในเมืองก็เช่นกัน" เยี่ยงพิงพูดจาด้วย ถ้อยความกระชับเรียบง่ายที่สุดอยู่เสมอ

เงินอิงนึกโล่งอก หลี่เหิงมีการเตรียมการอยู่ก่อนแล้วจริงๆ

ยามนี้ครั้งนึกดู ก่อนออกเดินทางหนีซื่อก็เคยบอกอยู่ก่อนแล้วว่า หลี่เหิงเช่ารถม้าไว้หลายคัน ชาวยุทธ์ที่แต่งตัวเป็นสารถีเหล่านั้คงเป็น องครักษ์ที่เขาจัดเตรียมไว้

หวังว่าคนที่อำเภอมิ่งไห่จะมีมากพอ เงินอิงคิดในใจ

พอได้ยินเยี่ยงพิงพูดเช่นนั้นหลี่ซี้ก็นึกโล่งอก นางยกมือตอบกพูด น้ำเสียงฟังดูสบายอกสบายใจกว่าเมื่อครู่ "เช่นนั้นก็ดี ข้ายังเป็นห่วงท่านพ่อ กับพี่รอง รวมถึงพี่เงิน" พูดๆ อยู่นางก็ดึงมือของเงินอิงไปกุมไว้ "ญาติผู้พี่ ก็คงเป็นกังวลเช่นกันใช่หรือไม่"

เงินอิงมิได้เอ่ยปากพูดอันใด

ยามนี้คำว่า 'วิตกกังวล' หาใช่สิ่งจำเป็นไม่ หนีข้ายังส่งผลต่อการ คิดตัดสินใจได้ง่าย นางไม่ต้องการถูกอารมณ์เหลวไหลไร้สาระควบคุม สถานการณ์ยิ่งอันตรายมากเท่าไร นางก็ยิ่งต้องสงบนิ่ง นางหวังว่าตนเอง จะเป็นได้เหมือนอย่างคุณนักสืบที่สามารถตัดสินใจฉลาดปราดเปรื่อง แม้จะตกอยู่ท่ามกลางสถานการณ์สับสนวุ่นวายยิ่งยวด

บรรยากาศภายในรถพลันเงียบสงัด หลี่ซี้กับเหอสุ่ยต่างซึมเซา

น่าจะเพราะยังไม่หายตกใจจากเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ เงินอิงหลับตาครุ่นคิด หลังจากผ่านไปราวๆ ครึ่งเค่อ เสียงของหลิงก็ดังขึ้นจากที่นอกรถ "น้องพี ญาติผู้น้อง คุณหนูเหอ พวกเจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม"

เพราะพูดคุยอยู่บนหลังม้าที่วิ่งเร็ววี้ อีกทั้งยังต้องพยายามรักษาความเร็วของรถม้าไว้ ทุกครั้งที่พูดออกมาคำหนึ่งเขาก็หอบหายใจหนักหน่วงสองครา เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้กินแรงเขาไม่ใช่น้อย

แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นทักษะการขี่ม้าของหลิงก็นับว่าลึกล้ำยิ่ง เงินอิงเพิ่งฝึกขี่ม้ามาได้เพียงเดือนกว่า ไหนเลยจะทำเอียงอีกฝ่ายได้

เยี่ยซิงขับตัวเปิดทางไปทางด้านข้าง หลีซีโถมตัวไปที่ข้างหน้าต่างถามรื้อนรว่า "พวกเราไม่เป็นไร พี่ใหญ่ก็ไม่เป็นไรใช่ไหม ท่านแม่กับท่านอาเล่า พวกนางสบายดีใช่ไหม"

พอพูดถึงตรงนี้นางตานางก็กวาดมองไปทางเหอสุ่ยคราหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากถามขึ้นอีกประโยค "ยังมีพวกนายหญิงเหออีก พวกนางคงไม่ตกใจอะไรระมัง"

ถึงจะได้ยินคำวิเคราะห้สมเหตุสมผลละเอียดลออกจากทางเงินอิงแล้วก็ตาม ใจของหลีซีก็ยังคงตื่นตระหนก เป็นห่วงความปลอดภัยของผู้เป็นมารดา แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ยังคงไม่ลืมมารยาท รู้จักถามไถ่สถานการณ์ของผู้เป็นแขก เห็นได้ชัดว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี

151

จุดพักม้าอำเภอนาง

หลังเที่ยงหน้ามองเข้ามาในรถม้า แต่กลับเห็นเพียงใบหน้าเลือนราง
ของหลี่ซี

"ท่านแม่กับท่านอาไม่ได้รับอันตรายอันใด นายหญิงเหอกับคุณชาย
สกุลเหอทั้งสองก็ปลอดภัยดีเช่นกัน" หลี่กิงพยายามควบคุมไม่ให้เสียง
ลมหายใจหนักๆ ของเขาส่งผลกระทบต่อน้ำเสียง ยามพูดจาใบหน้ายัง
แผ่วไว้ซึ่งรอยยิ้ม

นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ ลมฤดูใบไม้ร่วงเย็นเยียบ ใบหน้าของเขา
แทบจะขาด้านหมดสิ้นแล้ว

"ไม่ต้องกลัว ทั้งหมดนี้ล้วนท่านแม่เป็นคนสั่งการ สถานที่ที่พวกเรา
จะไปในคราวนี้ไม่ใช่ไปจุดธูปไหว้พระที่เขาจีหลงแล้ว" เขาพูดขึ้นอีกครั้ง
สายตายังคงกวาดมองอยู่ระหว่างม่านหน้าต่างไม่หยุด แต่กลับมองไม่เห็น
คนที่เขาอยากพบเจอ

หลี่ซีพิยกหันหน้าอยู่หลังม่านโปร่ง ขอบตาแดงระเรื่อ รู้สึกน้อยอกน้อยใจอยู่เล็กๆ "ข้ารู้แล้ว ญาติผู้พี่บอกกับข้าโดยละเอียดแล้ว ข้าไม่กลัว ข้าจะทำตัวว่านอนสอนง่าย รบกวณพีไหญ่ นำคำพูดนี้ไปบอกกับท่านแม่ด้วย บอกนางว่าข้าสบายดี"

หลี่กิงขานรับ หลังจากหยุดไปครู่หนึ่งในที่สุดเขาก็ถามออกมา "เจ้าถามน้องเงินดูว่านางมีอันใดจะฝากข้าไปบอกท่านอาหรือไม่"

หลี่ซีหันมองไปทางเงินอิง เงินอิงเอ่ยปากตอบอีกฝ่ายเอง ไม่จำเป็นต้องให้หลี่ซีช่วยถ่ายทอดคำพูดอันใด "รบกวณญาติผู้พี่บอกกับท่านแม่ด้วยว่าข้าเองก็สบายดีเช่นกัน"

"ข้าจะช่วยบอกให้" หลี่กิงพูด ก้อนหินขนาดใหญ่ที่ทาบทับอยู่บนอกเหมือนจะหล่นร่วงลงกับพื้น เขาเอ่ยปากพูดกับหลี่ซีอีกครั้ง "รีบนั่งกลับลงไปเถอะ ข้าจะไปดูสถานการณ์ทางด้านหน้าสักหน่อย"

จากนั้นเขาก็หันมองไปยังด้านหลังของขบวนรถ นึกไม่ถึงว่าทันทีที่มองไปสีหน้าของสงสัยจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าอย่างรวดเร็ว

ยามนี้หลี่ซีบังเอิญนั่งห่างออกจากหน้าต่างมาประมาณหนึ่ง เกรว้างของหลี่กิงตกลงบนม่านหน้าต่าง เงินอิงสังเกตเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายได้พอดีพอดี

หลี่กิงก็ยกบังเหียนม้าขึ้น เกรว้างพุ่งทะยานไปที่ด้านหลังรวดเร็ว เสียงของหลี่กิงดังลอยตามลม "เหตุใดขบวนรถสกุลหานถึงตามมาด้วย..."

คำพูดที่เหลือของเขาถูกลมพัดกลบหมดสิ้น หลี่ซีนั่งกลับลงไปอยู่ข้างเงินอิง เยี่ยชิงยึดครองที่นั่งริมหน้าต่างใหม่อีกครั้ง

"เกิดเรื่องอะไรกับสกุลหาน" เงินอิงถาม สายตาจับจ้องอยู่ที่เยี่ยชิง "ไม่รู้" เยี่ยชิงยังคงตอบด้วยคำพูดเรียบง่ายสั้นๆ เหมือนเช่นทุกครั้ง

หลี่ซีเองก็ได้ยินคำถามประโยคนั้นของหลี่กิง ยามนี้นางจึงเอ่ยปากตอบแทนเย้ยชิง "ไม่แน่ว่านายหญิงสีสกุลจิวอาจกำลังจะเดินทางไปตรวจสอบบัญชีที่อำเภอเจาหยวน ถึงได้บังเอิญใช้เส้นทางเดียวกันกับพวกเรา"

เป็นไปได้

การคาดเดานี้เกิดขึ้นแทบจะในทันที ทว่าเงินอิง⁺มิได้เอ่ยปากประกาศออกไป

ในมือของหนีชื่อคือชาวสารที่ครอบคลุมรอบด้าน หากมีเรื่องอันใดนางย่อมต้องมีการแสดงท่าทีออกมาทันที

ทว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกลับแปลกประหลาด รถม้ายังคงแล่นขึ้นหน้า เงินอิง⁺ไม่ได้ยินและไม่เห็นใครเดินทางย้อนกลับ

รถม้าสกุลหานตามอยู่ท้ายขบวนเช่นนั้นก็หมายความว่าหนีชื่อยินยอมอยู่แต่แรก

ถึงขนาดไม่เอ่ยปากถามแม้แต่ครั้งคำ

หรือว่า...สกุลหานเองก็เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย

จากท่าทีของหนีชื่อ ที่เงินอิง⁺พอจะสรุปได้ก็มีแต่เช่นนี้

การเดินทางหลังจากนั้นเรียกได้ว่าสงบสุขถึงขั้นเรียกได้ว่าไร้รสชาติ รถม้ายังคงรักษาความเร็วเช่นเดิม ครั้นคืบค่นเคยก็ไม่รู้สึกอันใดอีก

หลังผ่านไปครึ่งชั่วยาม หลี่ซีก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยร่างของเงินอิง⁺รักษาสมดุลอีก นางหยิบเอาหมากล้อมชุดหนึ่งออกมาจากช่องใต้ที่นั่งเล่นทายหมากอยู่กับเหอสุย ที่พนันกันก็ล้วนแต่กระดาษสีแดงหน้าผากไม่มีราคาแพง

อย่างไรก็ยังนับว่าเป็นเด็ก อารมณ์ความรู้สึกใดๆ ล้วนมาไวไปไว

ครั้นรู้ว่าญาติสนิทมิตรสหายไม่มีใครเป็นอะไร พวกนางก็พร้อมจะโยนเรื่องในใจทิ้ง หันมาเล่นสนุกสนานเบิกบานใจแทน

เงินอิง⁺ไม่คิดขัดขวางพวกนาง

ก่อนหน้านี้ไม่นานนางเพิ่งได้อ่านบันทึกภูมิศาสตร์เตียงโจว ลักษณะทางภูมิศาสตร์แม่น้ำลำธารเหล่านั้นไหลออกมาจากหัวสมองนางไม่มีหยุด นางรู้ว่าเส้นทางจากเหมิงไห่ลงถึงเจาหยวนนับว่าไกลอยู่ไม่ใช่่น้อย อาศัยรถม้าที่ทำความเร็วได้ยี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงเช่นนี้ อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาถึงห้าชั่วโมง

นี่เป็นการคิดคำนวณภายใต้สถานการณ์ปกติ

ส่วนเงื่อนไขด้านสภาพถนนหลวงเห็นได้ชัดว่าเทียบกับถนนหนทางในยุคปัจจุบันไม่ได้ เมื่อผนวกกับเวลาหยุดพักม้า นางคาดว่าจะไปถึงเป้าหมาย ฟ้าคงใกล้มืดแล้ว

เส้นทางยาวไกลเยี่ยงนี้เงินอิง⁺เห็นด้วยกับการเล่นสนุกฆ่าเวลาของพวกหลี่ซี เช่นนี้จะได้ไม่ไปเพิ่มความตึงเครียดให้กับผู้อื่น

แน่นอนว่านางไม่ได้เล่นด้วย

นางไม่มีนิสัยเอาความปลอดภัยของตนเองไปฝากไว้ในมือผู้อื่น

ดังนั้นขณะที่พวกหลี่ซีกำลังทลายหมากกันอยู่ นางกลับยุ่งอยู่กับลูกธนูคันธนูโดยตลอด

ยามนี้นางรู้สึกยินดียิ่งที่ตนเองเอาอาวุธมาด้วย และรู้สึกซาบซึ้งกับนิสัยในอดีตชาติเหล่านั้น

ชาติภพแรกนางเป็นหนอนหนังสือ โดยเฉพาะหลังขึ้นชั้นมัธยมปลาย เพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยในฝัน ชีวิตแต่ละวันของนางล้วนอัดแน่นไปด้วยเรื่องราวที่ต้องทำต่างๆ นานา บ่มเพาะจนเกิดเป็นนิสัยชอบวางแผนมี

กฎเกณฑ์

ทว่าชาติภพที่แล้วนางมัวแต่ร่วนวายอยู่กับการต่อสู้ในเรือนหลัง โยนข้อดีดังกล่าวทิ้งไปจนสิ้น

ในชาติภพนี้ เพื่อให้มั่นใจว่าตนเองจะมีความสามารถในการเอาชีวิตรอดมากพอ นางจึงเลือกหยิบเอาข้อดีดังกล่าวกลับมาใช้อีกครั้ง และด้วยเหตุนี้ นางจึงไม่รู้สึกรำคาญอันใดที่ต้องเอาหนูติดตัวมาด้วย หากจะบอกว่านางขยันหมั่นเพียรฝึกฝน มุมานะไม่รู้จักหยุดพัก มิสู้บอกว่านางไม่อาจทนต่อการที่ความเคยชินถูกทำลายลง หากวันใดหยุดฝึกดังสายธนู นางจะรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวขึ้นมาทันที

นิสัยความเคยชินดังกล่าวนับว่าช่วยนางไว้ไม่ใช่น้อย เส้นทางต่อจากนี้หากราบรื่นไม่มีอุปสรรคอันใด นั้นย่อมนับเป็นเรื่องประเสริฐยิ่ง แต่หากมีเหตุฉุกเฉินหูกขึ้นมา อย่างน้อยนางก็ยังสามารถเป็นอีกหนึ่งเรี่ยวแรงในการต่อสู้ให้กับฝ่ายของตนเองได้

ผ่านพ้นยามอุบ่ไปได้ไม่นานนัก ขบวนรถเคลื่อนมาถึงอำเภอหวง

เส้นทางจากฝั่งไหลมุ่งหน้าไปยังเจาหยวน ที่นี้เป็นจุดที่จำเป็นต้องผ่าน หลังเข้าเมืองมาหนีชื่อก็เลือกพักยังจุดพักม้าที่ใหญ่ที่สุด เหมาจวงลานเรือนด้านหลังทั้งหมดไว้ จัดการตั้งกระโจมขึ้นเป็นการชั่วคราว สตรีทั้งหมดลงจากรถมาพักกินข้าว ขณะเดียวกันก็มีคนคอยเฝ้าม้าไว้เป็นการเฉพาะ

ในที่สุดเฉินอิงก็ได้พบหน้าหนีชื่อ

หนีชื่อเหมือนจะอ่อนล้าอยู่เล็กน้อย แต่ถึงกระนั้นสีหน้าท่าทางกลับยังคงสงบนิ่ง หนีชื่อกับนางอยู่บนรถม้าคันเดียวกัน จดหมายลึกลับที่หนีเหิงส่งมาฉบับนั้นคาดว่านางเองก็เห็นแล้ว และคงพอเข้าใจถึง

เหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ในเวลานี้ดี ด้วยเหตุนี้บนตัวนางถึงได้ไม่มีท่าที กระวนกระวายกับเหตุการณ์นอกเหนือความคาดหมายเช่นนี้

หลังเข้าไปในลานเรือน เจินอิงก็ถามไถ่ถึงสภาพร่างกายของหลี่ซือ ก่อน ครั้นรู้ว่าอีกฝ่ายสบายดี นางก็เอ่ยปากถามถึงแผนการของหลี่เหิง

หลี่ซือยิ้มอัปจนน้อยๆ นางยกมือลูบศีรษะผู้เป็นบุตรี กล่าวด้วย น้ำเสียงอ่อนโยนว่า "ลูกแม่ไม่จำเป็นต้องกังวลไป แม่เห็นจุดหมายของท่านลุงของเจ้าแล้ว ท่านลุงของเจ้าทำเช่นนั้นเพียงเพื่อป้องกันเหตุนอกเหนือความคาดหมายเท่านั้น ใช่ว่าจะต้องเกิดเรื่องขึ้นจริงเสียเมื่อไร เขาเองก็ติดต่อไปทางเจาหยวนแล้ว ขอเพียงไปถึงที่นั่นก็จะมีกำลังพลมาสนับสนุนพวกเราทันที"

"แล้วพวกท่านลุงเล่า" เจินอิงถามต่อ

สีหน้าวิตกกังวลเล็กๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของหลี่ซือ แต่ถึงกระนั้น นางก็ยังคงยิ้มกลบเกลื่อน "ท่านลุงของเจ้ายังต้องจัดการเรื่องอะไรบางอย่างไว้เสร็จธุระเมื่อใดพวกเขาก็จะมาสมทบกับพวกเราทันที ก็แค่ชั่วระยะเวลาไม่กี่วันเท่านั้น" นางมองดูเจินอิงด้วยสีหน้าอบอุ่นอ่อนโยนพลางเอ่ยน้ำเสียง ปลอบประโลม "ท่านลุงของเจ้าเขียนบอกไว้ในจดหมายว่าเขาจะดูแล พี่จวินของเจ้าเป็นอย่างดี ยิ่งไปกว่านั้นทางนั้นก็มีกำลังคนอยู่ไม่ใช่่น้อย"

เจินอิงนั่งฟัง สายตากวาดมองไปยังสารถีสองสามคนที่เคลื่อนไหว อยู่นอกจุดพักม้า หัวคิ้วขมวดแน่น

หลี่เหิงเผชิญหน้าอยู่กับขุนนางละโมภทั่วเต็งใจ เส้นทางเบื้องหน้า ย่อมเต็มไปด้วยอันตราย หากมิใช่เช่นนั้นเขาไหนเลยจะส่งคนกว่าครึ่ง ครอบครวมาที่เผิงไห่ พิจารณาจากอีกด้านนี้มิใช่บอกให้เห็นกันอยู่ชัดๆ หรือหรือว่ากระดุกที่เขาต้องเคี้ยวขึ้นนี้นั้นแท้จริงยิ่งนัก

"แล้วเรื่องนี้เกี่ยวอันใดกับสกุลหนานเจ้าคะ" เฉินอิงถามต่อ
 ครั้นได้ยินเช่นนั้นดวงตาของหลี่ซื่อก็ฉายแววฉงนสนเท่ห์ขึ้น
 หลายส่วน นางสายหน้าเอ่ย "เรื่องนี้...แม่เองก็ไม่ว่านลุงของเจ้าบอกไว้
 ในจดหมายแล้วว่าให้พวกเราพาพวกเขามุ่งหน้าไปเจาหยวนด้วย อีกทั้งยัง
 บอกให้ป้าสะไม้อของเจ้าช่วยดูแลสกุลหนานให้ดี"

152

ข้ามีแผนอยู่ประการหนึ่ง

เมื่อเงินอิงได้ยื่นเช่นนั้นก็เข้าใจได้ทันที นางพยักหน้าไม่พูดไม่จา คดีทุจริตทั้งหลายทั้งปวงมักมีขุนนางพ่อค้าวาณิชร่วมด้วยเสมอ สกุลห่านเป็นพ่อค้าผู้มั่งคั่งของเตงโจว เชื่อว่าย่อมเข้าใจสายสนกลในของเรื่องนี้ดี ยามนี้เมื่อพวกเขาตกลงรับปากช่วยเหลือ เช่นนั้นหลี่เหิง ย่อมต้องส่งครอบครัวของพวกเขาออกมา ถือเป็นการช่วยเหลือปกป้องคุ้มครองอีกฝ่าย

หลังกินข้าวด้วยจิตใจหนักอึ้งเป็นที่เรียบร้อย ในที่สุดรถของสกุลห่านก็มาถึง ครั้นจัดการเรื่องที่פקเสร็จ ก้าวห่านก็พาญาติพี่น้องทั้งสามของนางอันได้แก่ หานสวิน คุณหนูใหญ่ห่านเหยาอี คุณหนูรองห่านเหยาซิง มาคารวะหนี้ชื่อ

หลี่ชื่อรู้ถึงวาสนาพบบานระหว่างเงินอิงกับก้าวห่านอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นจึงพาเงินอิงไปพบปะพูดคุยกับอีกฝ่าย ทว่าตอนพวนางสองแม่ลูก

เดินเข้าไป พวกนางกลับได้ยินกัวหว่านเล่าถึงวาสนาพบพานนี้ระหว่างตนเองกับเงินอิงให้หนีชื่อฟังอยู่ก่อนแล้ว "...เพราะท่านลุงล้มป่วยกะทันหัน ส่วนท่านยายเองก็สุขภาพไม่สู้ดีมานานหลายปี ยามนี้ได้แต่นอนพักรักษาตัวอยู่บนเตียง เรื่องราวในนอกอันใดล้วนต้องอาศัยป้าสะไภ้เป็นคนจัดการ ท่านตาให้ท่านลุงกับป้าสะไภ้อยู่ที่บ้าน บอกว่าทำเช่นนั้นที่บ้านจะได้ไม่ว่างเปล่าจนเป็นที่สงสัย ขณะเดียวกันก็สั่งให้ข้าพญาตีผู้น้องเดินทางมาหลบอยู่ข้างนอก"

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่งนางก็พูดต่อว่า "การพบเจอกันที่หน้าประตูเมื่อนั้นท่านตาสั่งการอยู่ก่อนล่วงหน้าแล้ว ขอสูหยินทั้งสองได้โปรดให้อภัย เรื่องราวทั้งหมดเป็นแผนเฉพาะหน้า หาใช่เพราะขาดต้องการหมั้นเกียรติสูหยินทั้งสองไม่"

นางไม่เพียงอธิบายเรื่องราวทั้งหมดก่อนหน้านี้ก็กระจ่างแจ้ง ในเวลาเดียวกันก็ยังช่วยยืนยันถึงข้อสันนิษฐานของเงินอิง

ความบังเอิญทั้งหมดทั้งมวลบนโลกล้วนแต่เป็นผลิตผลของความแน่นอน

หลังจากโอภาปราศรัยกับทุกคนอยู่ครู่หนึ่ง พวกกัวหว่านก็กลับเข้าที่พักของตนเองไป

เงินอิงบอกว่าจะออกไปเดินเล่นข้างนอกสักครู่ ตอนมาถึงคอกม้า นางจ๋องมองดูรถพวกนั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกให้สวินเงินไปเชิญหลี่กงมา

เพียงไม่นานหลี่กงก็รีบร้อนมาถึง เพราะวุ่นวายอยู่กับการจัดการสิ่งต่างๆ ใบหน้าเขายามนี้จึงมีเม็ดเหงื่อผุดพราย เขาก้าวย่างรีบเร่ง ชายอารมณ์ปรากฎีรวยยับย่นอยู่หลายจุด ต่างกับท่วงท่าสงบนิ่งที่เขา

เคยมีมาโดยตลอด

"ต้องรบกวนให้ญาติผู้พี่ต้องวิ่งมาเช่นนี้ ลำบากแล้ว" พอเห็นหลังมาถึง เงินอิงก็กล่าวขอบคุณออกมาก่อน

หลังกลิ้งเอาผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อบริเวณข้างหน้าผาก ยิ้มอบอุ่น "ไม่รู้ว่าญาติพี่น้องเรียกข้ามามีเรื่องอันใดหรือ"

เงินอิงไม่เสียเวลาอ้อมค้อม นางพูดออกมาตรงๆ "เชื่อว่าญาติผู้พี่คงรู้ถึงแผนการของท่านลุงแล้ว"

หลังนึกไม่ถึงว่านางจะพูดออกมาตรงๆ เยี่ยงนี้ หลังจากตะลึงไปชั่วขณะเขาก็ยัดผ้าเช็ดหน้ากลับเข้าแขนเสื้อและยิ้มขึ้น "ข้าเองก็เพิ่งรู้ตอนอยู่ระหว่างทาง ขอเจ้าอย่า..."

"ข้ามีแผนการอย่างหนึ่ง" เงินอิงไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายพูดจบ นางจ้องตาเขา "ขอญาติผู้พี่สนับสนุน เกลี้ยกล่อมป้าสะใภ้ให้ทำตามแผนการของข้า"

น้ำเสียงของนางแม้จะแผ่วเบา แต่กลับหนักแน่นไม่ยอมให้อีกฝ่ายสงสัย แววตามุ่งมั่นอย่างที่สุด

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลังยอมไม่เคยพบเห็นเงินอิงเยี่ยงนี้มาก่อน เขาตะลึงงันมองดูนางคล้ายไม่เคยรู้จักกัน

ทว่าเงินอิงกลับไม่เปิดโอกาสให้เขาได้มีเวลาตั้งตัว นางโยนบทสรุปออกมาให้เขา "แผนของข้าคือร่วมมือกับสกุลหาน"

"สกุลหาน?" หลังขยันทาม สีหน้าสงสัยตื่นตระหนก เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เข้าใจความหมายของนาง

เงินอิงขยับขึ้นหน้าเล็กน้อย กระซิบเล่าแผนการของนางออกมาเบาๆ สุดท้ายก็พูดขึ้นว่า "...แผนการของท่านลุงเป็นแผนการใหญ่

ในฐานะญาติ สิ่งที่ข้าพจะทำได้คือไม่ทำตัวเป็นภาระยุ่งยาก ไม่สร้างความลำบากให้กับท่านลุง เรื่องนี้ขอให้ท่านช่วยข้าด้วย" พุดจบนางก็แสดงคารวะต่ออีกฝ่ายด้วยท่วงท่าเรียบร้อยงดงาม

หลังมองดูนางด้วยสีหน้าตื่นตะลึง ยืนนิ่งเนื้อตัวแข็งทื่อ กว่าที่จะเข้าใจได้ก็หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขายิ้มเจื่อนออกมาคราหนึ่ง "ญาติผู้น้อง พุดเช่นนี้ หรือเจ้าคิดว่าข้าผู้นี้ไร้ความสามารถ"

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอันใดกับสามารถหรือไม่สามารถ หากแต่เป็นเรื่องของมุมมองความคิดที่แตกต่างกันเท่านั้น" รอยยิ้มพิลึกพิลั่นที่มักแว่นออกอยู่บนใบหน้าของเงินอิงปรากฏขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงของนางสงบนิ่ง "อีกอย่าง ข้าเองก็เป็นคนประหลาดอยู่แต่ไหนแต่ไร เรื่องนี้ญาติผู้พี่ที่น่าจะเคยได้ยินอยู่ ตอนอยู่ที่เมืองหลวงข้าได้รับพระราชทานป้ายทองเส้นทึบจากฝ่าบาท การวิเคราะห์ประมวลข่าวสารต่างๆ นับเป็นจุดแข็งของข้า ความสามารถของข้านี้แม้แต่ฝ่าบาทก็ทรงยอมรับ"

เพื่อบรรลุถึงเป้าหมาย เงินอิงถึงกับกล้านำบารมีของฮ่องเต้หยวนจยามาใช้

อย่างไรนางก็เป็นเส้นที่พระองค์ทรงแต่งตั้ง สมญานามนี้ทั่วทั้งต้าฉู่มีเพียงหนึ่งเดียว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจลบล้างกำจัดทิ้ง

คำพูดของนางทำให้หลังตะลึง เขายิ้มอ่อนโยนละมุนละม่อมออกมาพลาบกล่าว "ญาติผู้น้องหาต้องพุดเช่นนี้ไม่ ข้ามิได้รู้สึกว่าเป็นเจ้าแปลกประหลาด หากแต่รู้สึกว่าเป็นเจ้า..."

"แปลกประหลาดหาอันใดไม่ได้! ข้าเองก็ไม่เคยคิดอยากเป็นเหมือนผู้อื่น" เงินอิงยกมือตัดบทเขา นางรีบเปลี่ยนบทสนทนาให้กลายเป็นเรื่องเร่งด่วน "เวลาไม่ค่อยทำ เรื่องอื่นอันใดไว้ค่อยว่ากันวันหลัง อยากรู้ต้อง

ขอให้ท่านช่วยทำตามที่ข้าบอกด้วย"

คนที่จะเกลี้ยกล่อมหนีชื่อได้คงมีเพียงหลังเท่านั้น แม้แต่หนีชื่อก็ไม่ได้ เงินอิงหวังว่าจะบรรลุเป้าหมายได้โดยไว ทั้งนี้เพราะเวลาจำกัดยิ่งหลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดเขาก็เห็นด้วยกับแผนการของเงินอิง อันที่จริงแผนการนี้ไม่อาจนับได้ว่าละเอียดถี่ถ้วน ทว่าหนึ่งเพราะไม่สิ้นเปลืองเวลา สองเพราะมีความจำเป็น หนาซ้ำแค่ชั่วระยะเวลาสั้นๆ ก็สามารถเลือกหนทางที่ดีที่สุดออกมาได้แล้ว แต่ไหนแต่ไรหลังก็ไม่ใช่ว่าพวกเขาจะไม่หลักปักเลน จะดีจะเลวเขาย่อมดูออก

ความจริงหลังจากนั้นก็พิสูจน์ให้เห็นว่าการอนุมานของเงินอิงนั้นถูกต้อง

หนีชื่อฟังคำแนะนำของผู้เป็นบุตรชายคนโตจริงๆ ตอนขบวนรถเคลื่อนตัวอีกครั้ง รถของสกุลหลี่ก็ยังคงเดินทางนำหน้าออกไปก่อน รถของสกุลหานตามอยู่ทางด้านหลังไม่ใกล้ไม่ไกลนัก คอยรักษาระยะห่างอยู่ที่ประมาณห้าร้อยเมตรหรือก็คือหนึ่งลี้

เพื่อให้สอดคล้องกับรถเทียมล้อของขบวนพ่อค้า รถของสกุลหลี่จึงลดความเร็วลงเล็กน้อย เคลื่อนผ่านเมืองจากตะวันออกไปตะวันตก ครั้นขบวนรถเคลื่อนพ้นออกจากประตูเมือง เงินอิงก็สังเกตเห็นว่าที่นอกอำเภอมองมีพวกผู้อพยพรวมกลุ่มกันอยู่กลุ่มใหญ่

นางแนบใบหน้าเข้ากับม่านโปร่ง พิจารณาดูสถานการณ์ของพวกผู้อพยพเหล่านั้น เยี่ยงมองดูนางปราดหนึ่ง มิได้ห้ามปรามอันใด

พวกผู้อพยพเหล่านั้นเหมือนจะไม่ระแวงหวาดกลัวหลังจากพิจารณา ดูโดยละเอียด เงินอิงกลับพบว่าอาการเคลื่อนไหวของพวกเขาเหมือนจะมีได้เป็นไปอย่างอิสระ พวกผู้อพยพที่อยู่ด้านนอกสุดคล้ายห้อมล้อม

คนกลุ่มใหญ่ไว้ภายใน

เสื้อผ้าขาวรีนเช่นเดียวกัน หน้าตามอมแมมเหมือนกัน ทว่าคนที่อยู่
วงนอกกลับมิได้มีที่ทาโคกเศร้าเมินเฉยเยี่ยงพวกผู้อพยพ สีหน้าของ
พวกเขาแต่ละคนล้วนดูตัน จะลุกจะนั่งล้วนคล่องแคล่วกว่าพวกผู้อพยพ
จริงๆ อยู่มาก

ที่สำคัญที่สุดคือคนพวกนี้ต่างล้วนหนุ่มแน่นกำยำ เงินยังพบอีกว่า
บางคนเหน็บมีดพร้ากระบองเหล็กไว้บนเอว ในเวลานั้นจู่ๆ นางก็นึกถึง
ภาพเหล่าพวกผู้อพยพที่ยืนซุ่มกะทืออยู่นอกเมืองเฝังไหลพวกนั้น พวกคนที่
อยู่วงนอกเหล่านั้นก็เหมือนจะมีสีหน้าที่ทำทางการเคลื่อนไหวเช่นนั้น

คนพวกนี้ใช่พวกผู้อพยพจริงกระนั้นหรือ

"หรือว่าตอนทางการเปิดคลังแจกเสบียง คนพวกนั้นนำพวกผู้อพยพ
มารับข้าวสาร" เงินจึงงยหน้ามองไปที่นอกหน้าต่าง เอ่ยปากอธิบาย
"การเคลื่อนไหวของคนพวกนั้นล้วนมีระเบียบแบบไม่เหมือนคนที่รวมตัวกัน
กะทันหัน พวกเขาเป็นกลุ่มคนพิเศษอันใด"

รถม้ากำลังออกจากคูเมือง พวกผู้อพยพส่วนใหญ่ทำที่ราวกับ
มองไม่เห็น มีเพียงคนที่อยู่วงนอกพวกนั้นเท่านั้นที่ต่างเผยให้เห็นถึง
สีหน้าที่ทางระแวดระวัง

"หมี่ไถว"^{*} เยี่ยงชิงกวาดตามองไปที่นครถคราหนึ่งพลางเอ่ยปาก
ตอบด้วยคำตอบที่ฟังดูคล้ายฉายา ซึ่งพอจับได้ว่าเป็นการยืนยันถึงการ
คาดเดาของเงินอิง⁺

^{*} หมี่ หมายถึง ข้าวสาร ในที่นี้หมี่ไถวเป็นคำเรียกกลุ่มอิทธิพลมืดที่คอยควบคุมกวาดต้อนผู้อพยพในเมืองให้
มารับบริจาคข้าวสารของทางการ

153

รทน้ำถูกกล่อม

เงินอิงส่งเสียง "อืม" แผลวเบาออกมาคราหนึ่ง นางเหมือนพอเข้าใจ
แล้วว่าหลังเหิงกำลังทำอันใด

พวกผู้อพยพที่ถูกห้อมล้อมควบคุม...การสงเคราะห์ช่วยเหลือที่
ทางการส่งมาให้มิได้ขาด...สถานการณ์ภัยพิบัติที่ไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้น...

นี่คงจะเป็นห่วงโซ่อุปทานมีดสายหนึ่ง

พวกผู้อพยพเหล่านี้สูญเสียชีวิตที่ทำกินญาติมิตรรวมไปถึงบ้านเกิด
ทว่าตอนนี้พวกเขาไม่มีเหลือแม้แต่อิสรภาพ

ไม่อาจกลับถิ่นฐานบ้านเกิด ไม่อาจไปที่อื่นเพื่อหาเลี้ยงปากท้อง
ได้แต่อยู่ที่นี่ กลายเป็นเครื่องมือเรียกร้องความช่วยเหลือจากทาง
ราชสำนักของคนพวกนั้น

นี่ไม่ใช่เรื่องที่คนเพียงไม่กี่คนจะสามารถทำได้ จากล่างถึงบน
นี่คือห่วงโซ่แห่งผลประโยชน์

หากหล่^๑เหงิไม่ปลอมตัวออกเดินทาง มาถึงยังเตียงพร้อมตำแหน่ง
ว่าที่ข้าหลวงจื^๒หนานแล้วละก็ เฉินอิง^๓เชื่อว่าพวกผู้อพยพเหล่านี้ย่อมถูก
จัดให้ไปอยู่ในสถานที่อัน 'เหมาะสม' ให้เขาได้ 'ประจักษ์ชัดต่อสายตา'
เป็นแน่

พอคิดถึงตรงนี้จู่ๆ เฉินอิงก็นึกถึงเหล่าพวกผู้อพยพที่นางเห็นที่
ท่าเรือพวกนั้น

"พวกผู้อพยพที่ทำเรือพวกนั้นก็ถูกคนควบคุมไว้เช่นกันใช่หรือไม่
ถ้ามี คนที่ควบคุมพวกเขากับหมี่โถวพวกนี้ใช่พวกเดียวกันหรือเปล่า
หากไม่ใช่แล้วคนพวกนั้นเป็นใคร" ครั้นพิจารณาถึงเยี่ยงที่พูดจาอันใด
ล้วนประหยัดถ้อยคำจนแลดูผิดปกติ เฉินอิงก็ถามออกมาคราเดียว
สามคำถาม

"มี ไม่ใช่ ไห่ปั้ง*^๔ เยี่ยงตอกลับด้วยวิธีอันเป็นมาตรฐานของนาง
"ไห่ปั้ง" เฉินอิงพึมพำกับตนเอง นางอดนึกถึงสิ่งที่นางรู้ในชาติภพแรก
ไม่ได้ ซิงปั้ง** ในสมัยราชวงศ์ซิง

สมาชิกกลุ่มพวกนี้แรกๆ ต่างล้วนทำงานเกี่ยวกับการขนส่งทางน้ำ
ไม่รู้ว่^๕ไห่ปั้งพวกนี้จะเหมือนกันหรือไม่

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดนางก็ถามออกมาอีก "สมาชิก
ของกลุ่มไห่ปั้ง..."

"เจ้าถามมากเกินไปแล้ว" เยี่ยงคล้ายหมดความอดทน เรื่องราว
เกี่ยวกับกลุ่มต่างๆ ในยุทธภพเหล่านี้นางไม่ยากพุดถึงมากนัก นอกจากนี้
ตัวนางเองก็เชื่อว่าเข้าใจสถานการณ์ของพวกไห่ปั้งลึกเท่าใด ดังนั้นจึง
ตบตบความอยากรู้อยากเห็นเยี่ยงเด็กน้อยที่ถามไม่รู้จักจบจักสิ้นของ

* ไห่ หมายถึงสมุทร ในที่นี้ไห่ปั้งเป็นคำเรียกกลุ่มอิทธิพลมืดที่คอยควบคุมผู้อพยพที่ทำเรือ

** ซิงปั้ง กลุ่มอิทธิพลกลุ่มใหญ่ที่คอยควบคุมดูแลกิจการนอกกฎหมายต่างๆ ในเซี่ยงไฮ้

เงินอิง⁺

เงินอิงได้แต่ปิดปาก นึกเสียใจอยู่เล็กๆ

สำหรับงานสืบสวนแล้วเส้นทางรวบรวมข่าวสารที่สำคัญที่สุด
ล้วนมาจากการสนทนา ส่วนเยียซิงผู้นี้เห็นได้ชัดว่ามีไหวพริบสนทนาที่ดี

"ข้าจัดการเอง เจ้านั่งกลับเข้าที่ไปได้แล้ว" เยียซิงขยับเข้ามา
ชี้ไปยังมุมภายในรถ

น้ำเสียงพูดคุยกติ มิใช่คำสั่ง และไม่คล้ายปรึกษาหารือ หากแต่
เป็นการพูดถึงข้อเสนอแนะที่นางคิดว่าสมเหตุสมผลที่สุด

ด้วยเพราะไม่คิดต่อต้าน เงินอิงจึงยอมทำตามการจัดการของ
อีกฝ่ายแต่โดยดี นั่งกลับเข้าที่

หวังว่าวรยุทธ์ของจอมยุทธ์หญิงแท้เยียผู้นี้จะไม่แข็งทื่อเหมือนกับ
ตัวของนาง

ตอนนั่งลง เงินอิงคิดเช่นนั้น

"ญาติผู้พี่ เหตุใดท่านถึงเปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าอาภรณ์เช่นนี้" หลี่ซี
เหมือนไม่ค่อยจะพอใจนักที่เห็นเงินอิงสนทนากับเยียซิงเช่นนั้น ยามนี้
นางจึงชวนเงินอิงคุยเรื่องอื่น อีกทั้งยังใช้มือกระตุกอาภรณ์เจียนตัวของ
บุรุษบนตัวเงินอิง ไปหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกอิจฉา "ข้าคิดว่าท่านหลบ
อยู่ในห้องทำอะไรเสียอีก ที่แท้ก็เปลี่ยนเสื้อผ้านี้เอง ญาติผู้พี่ ข้าเอง
ก็อยากใส่เสื้อผ้าเช่นนี้บ้าง ท่านให้คนช่วยตัดเย็บให้ข้าสักชุดได้หรือไม่"

น้ำเสียงกระเจ้ากระอดผนวกกับสีหน้าท่าทางชวนให้คนรู้สึกสงสาร
ราวกับสัตว์ตัวน้อยทำให้เงินอิงได้แต่ยิ้มให้นางพลางเอ่ยปาก "ยอมได้
ถึงตอนนั้นเจ้าค่อยให้เฟิงเจิงน้อยจดวัดสัดส่วนเอาไปให้สวินเงินก็แล้วกัน"

"ขอบคุณญาติผู้พี่" หลี่ซีพูดอย่างเบิกบานใจ สายตากวาดมองไป

ทางเยื้องที่อยู่อีกด้านพลางส่งเสียงได้ใจออกมาคราหนึ่ง

การเคลื่อนไหวดังกล่าวเต็มไปด้วยท่วงท่าเช่นเด็กน้อย คล้าย
ปลาปลื้มยินดีที่สามารถลากญาติผู้พี่ให้อยู่กับตนเองได้

เงินอิงกลิ่นหิวระเผลออยู่

ดูท่าต่อให้รู้ว่าเยื้องมาเพื่อคุ้มกันพวกนาง หลีซี้ก็ยังคงไม่อาจ
ทำตัวสนิทชิดเชื้อกับจอมยุทธ์หญิงผู้นี้

เงินอิงส่ายหน้า ไม่ต่อว่าต่อขานอันใดอีกฝ่าย ทำเพียงนั่งนิ่งอยู่ท่าม
ปล่อยให้หลีซี้แอบอิงพิงร่างอยู่กับตนเอง

ทางหลวงเตงโจวมิได้โง่งมถึงกันหมด ทางหลวงนอกอำเภอหวง
ก็เช่นเดียวกัน มันมีความยาวโดยรวมไม่เกินยี่สิบลิ้ง ดังนั้นหลังจากผ่านไป
ประมาณครึ่งชั่วยาม ขบวนรถก็แล่นขึ้นมายู่บนถนนลูกรัง

หลังจากเดินทางอยู่บนถนนลูกรังไม่นานนัก ขบวนรถก็หยุด
ทำการพัก ตรวจสอบสภาพม้าและล้อรถ ก่อนจะเริ่มออกเดินทางกัน
อีกครั้ง

ที่นี่แห่งผากเย็นสบายตลอดทั้งปี ถนนลูกรังเองก็ไม่ได้มีดินโคลน
เฉอะแฉะอันใด จะมีก็แต่หลุมบ่อไม่ราบเรียบบ้างก็เท่านั้น ทุกหนแห่ง
ล้วนเต็มไปด้วยทิวทัศน์ที่งดงาม

การเดินทางเช่นนี้ชวนให้คนรู้สึกเหนื่อยล้าไม่ใช่น้อย รถโหยกเขยก
คนในรถโง่งมซ้ายขวาหน้าหลังตลอดทาง เงินอิงเองหาได้เป็นไรไม่
ห่วงก็แต่สตรีอ่อนแออย่างหลีซี้ที่อาจทนไม่ไหว แต่นางกลับนึกไม่ถึงว่า
หลังจากโยกคลอนกันมาเกือบหนึ่งชั่วยาม หลีซี้กลับกัดฟันทนไม่พุดอันใด
แม้แต่ครึ่งประโยค ชวนให้คนรู้สึกประหลาดใจยิ่ง

พอเห็นนางทรมานจนหน้าซีดขาว แม้แต่เส้นผมก็ยังฟูมโสมไปด้วย

เหมือนเช่นนั้น หันชื่อผู้เป็นมารดาที่เจ็บปวดใจหาใดเปรียบ นางหยิบเอาเบาะสองสามใบให้ผู้เป็นบุตรรองนั่ง หลีซีตั้งมือผู้เป็นมารดาไว้กลางเอ่ยปากกระเจ้ากระงอด "ลงจากรถเมื่อไรคงต้องให้ท่านแม่ช่วยนวด ให้ชีวเพยช่วยทุบ ซ้ำ..." ยังไม่ทันพูดจบ รถก็สั่นสะเทือนรุนแรงคราหนึ่ง เสียงม้าร้องแหลมรันทดดังแหวกอากาศบาดทุกคน

หลีซีเดิวกำลังเอียงกายพูดจา ยามนี้เพราะไม่ทันระวัง ร่างทั้งร่างจึงสูญเสียสมดุล กระแทกเข้ากับผนังรถ โชคดีที่เงินอิงการตอบสนองฉับไว ดึงเบาะอ่อนใบหนึ่งขึ้นมากันไว้ หัวของหลีซีจึงไม่ได้กระแทกไม้กระดานแข็งๆ เข้าตรงๆ แรงส่วนใหญ่ถูกถ่ายเทออกไป แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นหลีซีก็ยังคงเจ็บจนหน้าซีด และเพราะทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหัน แม้แต่เสียงร้องอุทานตกใจก็ยังไม่ทันได้ยิน นางจึงขวยคว่ำแขนเสื้อเงินอิงไว้ตามสัญชาตญาณ สองมือสั่นระริกอย่างไม่รู้ตัว

"เกิดอะไรขึ้น" เยี่ยชิงเอ่ยปากถามขึ้นมาทันควัน

"มีคนขวางขบวนรถ" ที่ตอบกลับมาคือสารัตถิที่อยู่ทางด้านหน้าเงินอิงจำได้ว่าเขาชื่อหมาเหลาชื่อ

ยามนี้เสียงแหบพร่าของเขาค่อยๆ กลืนยวลงดังที่ถูกปิดจนแน่น เปลียนบรรยากาศในรถให้ยิ่งตึงเครียด หลังถ่มน้ำลายออกมาคราหนึ่ง เขาก็พูดเสริมขึ้นอีกประโยค "พวกผู้่อพยพ มากันเต็มไปหมด"

เงินอิงใจเต้นระรัว จากอำเภอหวงถึงอำเภอเจาหยวน ตลอดทางน่าจะไม่มีเมืองอะไรอีก ในเมื่อไม่มีเมืองแล้วพวกผู้่อพยพพวกนี้มาจากที่ใดกัน

เยี่ยชิงในเวลานี้ขตร่างไม่ต่างอันใดกับแมวดาว นางค้อมกายเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยท่วงท่าแคล่วคล่องแผ่วเบา ความยืดหยุ่นอันน่า

อัศจรรย์นั้นทำเอาคนแทบล้มอายุขัยของนางไปจนสิ้น

ท่ามกลางสายตาดิ้นตะลึงของทุกคน นางเคลื่อนตัวไปถึงยังประตูม้า ยื่นมือข้างหนึ่งผลักมันเปิด

ประตูม้าเปิดกว้าง ลมตะวันตกพัดม้วนมานเปิด แสงอาทิตย์
สาดส่องเข้ามาภายใน กินพื้นที่ไปกว่าครึ่ง

เงินอิงเงยหน้า มองดูเงาร่างของเยียซิงฝิงอยู่กับประตูม้า
มือข้างหนึ่งเกี่ยววงกบประตู ใช้มันพยุงศูนย์ถ่วงของร่างไว้ ร่างกายกว่า
ครึ่งยื่นออกไปนอกรถ

รถม้าลดความเร็วลงอย่างสุดความสามารถ ล้อรถบดเสียดอยู่กับพื้น
เกิดเสียงเอี้ยดลั่นเสียดหู ล้อไม้เนื้อประหนึ่งพร้อมจะพังทลายลงได้ทุกเมื่อ
แรงเฉื่อยทำเอาร่างของคนที่อยู่ภายในรถถลาไปข้างหน้าอย่างไม่อาจ
ควบคุม มีเพียงเยียซิงเท่านั้นที่ราวกับยืนอยู่บนพื้นราบ ไม่แม้แต่จะขยับ

หลังจากผ่านไปชั่วสองสามอึดใจ ในที่สุ่ตรงม้าก็จอดนิ่งเหนือ
ทุ่งหญ้ากว้าง สายลมโหมกระโชก กวาดทรายตลบฟุ้ง เสี่ยงดินทราย
สาดซัดเข้าใส่ตัวรถ

"เหมือนจะมีก้นอยู่หกเจ็ดร้อยคน" เยียซิงทอดตามองพลางเอ่ยปาก
น้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นเหมือนจะฝากแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกคับขันอยู่เล็กๆ

เงินอิงตบมือหลังีเบาๆ เป็นสัญญาณบอกให้นางคลายมือออก
ก่อนจะขยับตัวไปที่ประตูม้าสังเกตดูสถานการณ์ภายนอก

154

ม้าสามกั้มตัว

ที่อยู่ห่างจากรถไปทางด้านหน้าห้าหกร้อยเมตรคือหมู่บ้านเล็กๆ
แห่งหนึ่ง รอบๆ เปิดกว้างไม่มีกำแพงโอบล้อม เพียงชายตามองไปก็
สามารถสังเกตเห็นบ้านเรือนบางตาระจาดกระจายอยู่กันอย่างไม่เป็น
ระเบียบ ภายใต้แสงตะวันกระท่อมหลังคาหญ้าฟางสีน้ำตาลพวกนั้น
แลดูชอมช่อคร่ำคร่า

ทุ่งหญ้ากว้างก่อนเมฆคล้อยต่ำ สายลมโหมคำราม ผุนทราย
จำนวนมากลอยคว้างอยู่กลางอากาศ เงินอิงได้ยิบเสียงสุนัขเห่าดังซัด
ลอยมาจากในหมู่บ้าน ทว่านอกจากนั้นแล้ว ท่ามกลางผืนนาตลอด
สองข้างทางนางก็ไม่พบเห็นเงาผู้ใดออกมาทำงาน ไม่มีคนออกมา
มุ่งดูความคึกคักครึกครื้นที่กำลังเกิดขึ้น

ดูท่าพวกผู้อพยพพวกนั้นคงยึดครองหมู่บ้านเล็กๆ นี้ไปหมดสิ้นแล้ว
ยามนี้พวกเขารวมตัวกันอยู่หน้าหมู่บ้าน เงาดำทะมึนห้อมล้อมขบวนรถ

สกุลหลี่ที่วิ่งอยู่ทางด้านหน้าไว้ ก็เหมือนอย่างที่เคยชิงกล่าวไว้ก่อนหน้านี้เท่าที่ประเมินด้วยสายตาพวกเขาน่าจะมีกันราวๆ หกเจ็ดร้อยคน หรือไม่กี่มากกว่านั้น

"ไม่ใช่พวกผู้อพยพทั้งหมด" หลังจากสังเกตดูอยู่ครู่หนึ่งเงินอิงก็บอกออกมาเช่นนั้น

คนกลุ่มนี้ยังคงแบ่งเป็นในนอก พวกผู้อพยพจริงๆ มีอยู่ด้วยกันทั้งหมดเจ็ดส่วน ถึงแม้ว่าจำนวนคนจะมากกว่า แต่เห็นได้ชัดว่าอ่อนแกว่าส่วนพวกที่ยืนอยู่รอบนอกอีกสามส่วนที่เหลือล้วนแต่เป็นพวกหมี่โถว รูปร่างแข็งแรงกำยำ แต่ละคนล้วนถือจอบเสียมท่อนไม้อาวุธสารพัดชนิดไว้ในมือ พวกเขาดำรงหากถึงจะเป็นฝ่ายที่แข็งแกร่ง

เยยชิงมองดูเงินอิงปราดหนึ่ง นัยน์ตาฉายแววประหลาดใจ ความรู้สึกประหลาดใจนี้มีได้มาจากการอนุমানของเงินอิง หากแต่เพราะเงินอิงเหมือนกับนาง ต่างใช้มือข้างหนึ่งจับประตูลูกไว้ ร่างกายกว่ำครั้งยืนออกอยู่นอกต๋วรด ท่วงท่ามั่นคง

การเคลื่อนไหวที่ดูคล้ายธรรมดาๆ นี่อันที่จริงแล้วคิดรักษาสมดุลหาใช่เรื่องง่ายๆ ไม่ แต่เงินอิงกลับทำได้ง่ายดาย และนี่ก็คือที่มาร่ว่าเหตุใดเยยชิงถึงได้รู้สึกประหลาดใจ

ยามนี้คนที่หน้าหมู่บ้านก็เริ่มขยับไกล่รถม้าเข้ามาเรื่อยๆ วงล้อมหุดเด็กลงทุกขณะ ทันใดนั้นก็มีคนตะโกนเสียงดังลั่น "นั่นคือรถของพวกพ่อค้าที่ขนข้าวไปขายนอกเมือง!"

"เจ้าพ่อค้าบัดซบพวกนี้เอาข้าวสารไปขายเมืองอื่นเพื่อทำกำไรมากขึ้น ปล่อยให้พวกเราอดอยากกินดินกินหญ้า ใจดำอำมหิต!"

เสียงดังกล่าวกระดุ่นให้พวกผู้อพยพพวกนั้นเริ่มก่อความวุ่นวาย

พวกเขาขยับไหวเร็วขึ้นเรื่อยๆ จากเพียงกันขวางรถม้าไว้กลายเป็นเคลื่อนเข้ามาใกล้ โอบล้อมปิดกั้น ทั้งหมดนี้ใช้เวลาแค่เพียงนาทีเดียวเท่านั้น เพียงไม่นานเส้นทางมุ่งหน้าตรงไปยังหมู่บ้านนั้นก็ถูกปิดสนิท แม้แต่น้ำก็ยังไม่อาจไหลผ่าน

"สุนัขช่วยอย่างพวกเจ้ายังมีจิตสำนึกบ้างหรือไม่!"

"เอาข่าวสารออกมา!"

"ขอข่าวให้ลูกข้ากินสักคำเถิด! คุณหนูนายหญิงผู้มีเมตตาทั้งหลาย ลูกข้าไม่มีอะไรตกถึงท้องมาหลายวันแล้ว"

เพียงไม่นานเสียงร้องที่แผ่วไถ่ซึ่งเจตนาสร้างความปั่นป่วนก็จะคนไปด้วยเสียงตะโกนร่ำไห้สาปแช่งโอดครวญแท้จริง คลื่นเสียงดังชวนสะพรึงมากขึ้นเรื่อยๆ

"ในรณมีข่าวสาร เพียงพอให้พวกเราได้แบ่งกัน!" เสียงแหลมคมนั้นดังขึ้นอีกครั้ง เหมือนจะแทงทะลุแก้วหูคน

ผู้คนเหล่านั้นต่างเงยไปชั่วขณะก่อนจะปั่นป่วนขึ้นมาทันที

ในรณมีข่าวสาร!

ข่าวสารที่มากพอจะแบ่งให้กับทุกคน!

ทุกวันล้วนดิ้นรนอยู่บนเส้นแบ่งแห่งความเป็นความตาย ถูกใช้เป็นทาส ถูกบีบบังคับ ยังจะมีอันใดทำให้คนสองตาแดงก่ำได้ไปมากกว่าสองประโยคนี้อีก

"ต่อให้ต้องตายก็ไม่ขอตายเป็นมือคอยาก ทุกคนกินกันให้อิ่มหน้า สาราญ จัดการพวกมันเสีย!" เสียงตะโกนบาดหูนั้นดังชัดยิ่งกว่าเก่า ไม่ต่างอันใดกับราดน้ำมันร้อนลงบนกองไฟ บรรยายากสกลลับกลายเป็นโกลาหลมากขึ้นเรื่อยๆ อารมณ์ของพวกผู้อพยพเหล่านั้นเห็นได้ชัดว่า

ถูกกระตุ้นจนยากจะควบคุม การเคลื่อนไหวของพวกเขารุนแรงมากขึ้นทุกขณะ

ไม่รู้ว่าเป็นผู้นำหรือว่าทุกคนต่างถูกยั่วขึ้นพร้อมๆ กัน เพียงชั่วพริบตาขบวนรถม้าก็ถูกฝูงคนล้อมเอาไว้แน่นขนัด พวกเขาผลักดันเบียดเสียด ร้องคำ คร่ำครวญ มือชูบดมข้างแล้วข้างเล่าออกแรงฟาดอยู่บนตัวรถ ฟาดไม่สำเร็จก็ทุบ ทุบไม่สำเร็จก็ดัน เด็กที่ยังไม่โตนักต่างเบียดเสียดเข้ามา บ้างก็กระโดดขึ้นไปบนหลังคารถใช้มือจ้งจางประตูป้างก็ถึงขนาดใช้ฟันกัด

เพียงไม่นานเสียงทุบทำลายโครมครามก็ดังก้องไปทั่วทุ่งกว้างรถม้าสายไหนไม่หยุด ไม่ต่างอันใดกับเรือน้อยกลางทะเลเกรี้ยวกราดถูกคลื่นคลั่งบดขยี้ทำลาย เอียงล้มลงทีละน้อย

คนที่ถืออาวุธอยู่ในมือพวกนั้นถอยออกไปอยู่นอกวงก่อนนานแล้ว พวกเขามองดูภาพเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชา รวากับนายพรานที่กำลังปล่อยสุนัขล่าเนื้อไล่ล่าเหยื่อ

เงินอิงตระหนักได้ว่าสารถีรรถพวกนั้นกระโดดหนีลงจากรถม้าก่อนแล้ว พวกเขาย่อยตัวกุมหัวหลบอยู่บริเวณคันนาที่อยู่ข้างๆ ไม่วิ่งหนีไม่ร้องขอความช่วยเหลือ ส่วนพวกที่มีโอวเองก็ไม่หนีสนใจ

เรื่องนี้เกรงว่าจะเป็นกฎของพวกเรา เงินอิงคาดคะเนเช่นนั้น

"พวกบัดซบ" เห็นกลุ่มคนที่มาเฝ้าตนร้ายอย่างเห็นได้ชัด หมาเห่าชื่อที่ร้องด่าออกมาเบาๆ คราหนึ่งมือเคลื่อนไปที่ข้างเอว ตอนหันมองมาทางเยี่ยชิ่ง นัยน์ตาเขาฉายแววดุดัน "จะบุกเข้าไปหรือไม่"

นางเป็นหัวหน้าของพวกเขา

จุดนี้เงินอิงมองออกตั้งแต่ขึ้นรถมาแล้ว สารถีรพวกนั้นไม่ดี ควรต้อง

บอกว่าซาวุธพวกนั้นล้วนแต่ปฏิบัติตามคำสั่งของเยียซิง

เยียซิงนั่งเฝ้าบอยู่ครู่หนึ่ง นางอ้าปาก สีหน้าจู้ๆ ก็กลับกลายเป็น
เคร่งขรึม ก่อนจะหันหน้าไปอย่างรวดเร็ว

"ขบวนม้า!" หมาเหล่าสี่เคลื่อนไหวรวดเร็วกว่านาง 'ไม่ว่าเขา
กระโดดลงจากรถเทียมล้อไปตั้งแต่เมื่อใด ยามนี้กำลังแนบหูอยู่กับพื้น

เงินอิงสังเกตเห็น กระตุนี่ที่แนบหูกับพื้นของเขาค่อนข้างชี้ดขาว

"อย่างน้อยก็มีอยู่ด้วยกันสามสิบตัว" หลังจากฟังอยู่ครู่หนึ่งเขาก็
เอ่ยปาก ลูกขึ้นถ่มน้ำลายใส่ฝ่ามือ สีหน้าโหดเหี้ยม "พุ่งมาทางพวกเรา
ไม่ผิดแน่"

เยียซิงไม่พูดไม่จา ทำเพียงพยักหน้า

ขบวนม้านี้มีลับลมคมในอะไรบางอย่าง ผนวกกับพวกผู้อพยพ
ที่ขวางอยู่ทางด้านหน้า เจตนาของพวกเขาคือสิ่งใด ไม่ต้องพูดก็ล่วงรู้ได้
กระจ่างชัด

"บัดซบ" เสียงร้องคำหู่คำเห็ดลลออกจากปากของหมาเหล่าสี่
หลังจากนั้นเขาก็ตั้งดาบยาวออกมาจากขอบไม้หน้ารถ

ตัวดาบสองประกายแวววาวเสบตา เขากุมดาบมองไปทางหลังรถ
ไม่สนใจพวกผู้อพยพที่ถ่วงวายุอยู่ทางด้านหน้า

เงินอิงได้ยินเสียงลมหายใจของหนี้อู่ที่อยู่ทางด้านหลัง

ยามนี้สารตีกักสองคนเองก็ชักดาบยาวตรงเข้ามา ยืนเคียงไหล่
อยู่กับหมาเหล่าสี่ ปลายดาบชี้ลากอยู่กับพื้นเกิดรอยเป็นทางยาว
แต่เพียงไม่นานก็ถูกลมพัดเอาทรายถมกลับเข้าไปจนเต็ม

พระอาทิตย์แขวนตัวลอยอยู่ทางขอบฟ้าฝั่งตะวันตก ลมพัดแรง
มากขึ้นทุกที ฝุ่นทรายเต็มฟ้า บรรยากาศเต็มไปด้วยกลิ่นอายดุเดือด

รุนแรง แม้แต่สี่ของห้องฟ้าก็ยังกลับกลายเป็นสี่เหลืองหม่น

เงินอิงหันหน้ามองกลับไป

พวกเขากำลังอยู่บนเส้นทางเขากว้างๆ ถนนดินเหลืองที่ใช้ตอนขามา
เหยียดยาวไปทางด้านหลังนั้นถูกบีบจนกลายเป็นเส้นทางคดโค้งสายหนึ่ง

"คนพวกนั้นยังอยู่อีกไกลเท่าใด" เงินอิงถามเยี่ยซิง

เยี่ยซิงกระโดดลงจากรถ พุดออกมาด้วยน้ำเสียงเยี่ยงทุกครั้ง
"ครึ่งก้านธูป"

เงินอิงถามต่อ "พวกท่านมีกันแค่สี่คน รับมือไหวอย่างนั้นหรือ"

พวกที่ไล่ตามมามีอยู่ด้วยกันสามสิบคน ต่อให้มองโลกในแง่ดี
คิดว่ามีเพียงครึ่งหนึ่งที่เป็นวรยุทธ์ ผนวกกับพวกผู้อพยพที่มีทั้งจริงปลอม
อยู่ตรงปากทางเข้าหมู่บ้านด้านหน้า อย่างไรก็ตามรอบของอีกฝ่ายก็มี
มากกว่าอยู่หลายสิบเท่า หน้าข้าฝ่ายตนเองยังมีสตรีไว้เรี่ยวแรงแม้แต่
จะมัดไถ่กับเด็กน้อยที่ต้องดูแลคุ้มครองอีก

"มีเส้นทางเล็กๆ อยู่สายหนึ่ง" ตอนพุดสายตาของเยี่ยซิงกวาดมอง
ไปยังหมู่บ้านที่อยู่ทางด้านหน้า

พวกที่มีเเกวที่ยืนอยู่นอกวงมีคนสังเกตเห็นขบวนพ่อค้าสกุลหาน
ที่อยู่ห่างจากที่นี่ไปหนึ่งลิแล้ว ในกลุ่มมีคนเดินเลาะออกมาจากฝูงชน
ทำทางเหมือนคิดจะพุ่งเข้ามา

"ทางนั้น หลังจากผ่านไปห้าลิ เลี้ยวไปทางใต้" เยี่ยซิงยกมือชี้ไปยัง
เส้นทางเขาที่อยู่ทางทิศตะวันออกพลางยกเท้าเดินไป

ยามนี้ท้าวหนองก็ลงจากรถแล้ว นางถามออกมาคำหนึ่ง "จอมยุทธ์...
ท่านนี้ ท่านจะไปที่ไหน"

เยี่ยซิงไม่พูดอันใดและไม่มีที่ท่าจะหยุดชะงัก

155

แม่งงานมอมหมางหน้าทีรวดเร็ว

"ญาติผู้น้อง โชคดีที่เจ้าเสนอแผนเปลี่ยนรถ" หลีกงไม่รู้เดินมาตั้งแต่เมื่อใด เพราะพยายามควบคุมความหวาดหวั่นอย่างสุดกำลัง ทำให้ใบหน้าของเขาเขียวคล้ำขึ้นน้อยๆ ยามพูดจาสีหน้าหวาดกลัวปรากฏเห็นเด่นชัด

หลังรถม้าเคลื่อนออกจากทางหลวง ทุกคนรวมถึงหลีกงล้วนทำตามแผนของเฉินอิง ย้ายขึ้นไปนั่งอยู่บนรถขนสินค้าสกุลห่าน แม้แต่พวกกัวหว่านเองก็นั่งอยู่บนรถเทียมล้อด้วยเช่นกัน

ยามนี้รถม้าสกุลหลีกที่ถูกห้อมล้อมอยู่ทางด้านหน้าด้านในมีแค่สินค้าที่เอาไว้อัดถ่วงน้ำหนักจำนวนหนึ่งก็เท่านั้น

แผนยังย้ายถ่ายเทง่าย ๆ ทว่ายามนี้กลับดูเหมือนจะได้ผลอยู่ไม่น้อย

รถม้าสามคันนั้นสะดุดตาเกินไปจริงๆ และที่เฉินอิงกับหลีกซีเล็กมานั่งหน้าต่างรถหลายต่อหลายครั้งก็เพื่อให้คนที่มึนเจตนาเป็นอื่นพวกนั้นได้รู้ถึง

ตำแหน่งของเหล่าสตรี ทำให้บรรณรตสกุลหลักตกเป็นเป้าหมายสำคัญในการโจมตี ถูกพวกเขาล้อมไว้เป็นอันดับแรก

ภายใต้การคาดคะเนหลากหลายรูปแบบของเฉินอิง นี่ไม่ใช่กรณีที่เราที่เลวร้ายที่สุด เพียงแต่นางนึกไม่ถึงว่าด้านหลังจะมีคนไล่ตามมา

"ขึ้นรถ" เยียซิงหันกลับไปมองดูพวกหญิงสาวคนหนึ่งด้วยแววตาเฉียบขาดที่ปรากฏขึ้นน้อยครั้งนัก

"ขึ้นรถให้หมดทุกคน" นางพูดซ้ำอีกรอบ ก่อนจะหันหลังเดินขึ้นหน้าต่อหลังนั่งเยียบไปชั่วขณะก่อนจะหันกลับขึ้นไปนั่งบนรถเทียมล้อพวกแก้วหวานเองก็รีบกลับขึ้นรถเช่นกัน

"พวกท่านจะต้านทานได้นานเท่าใด" เฉินอิงถามพลางสังเกตดูลักษณะภูมิประเทศ คิดคำนวณตำแหน่งที่อยู่ในเวลานี้เทียบกับบันทึกลักษณะทางภูมิศาสตร์แม่น้ำลำธารในหัวสมอง

"มากที่สุดก็หนึ่งเคอ" เยียซิงที่ยืนหันหลังให้นางในเวลานี้พูดน้ำเสียงสงบนิ่ง สองมือสอดเข้าไปซักอาวุธที่ซ่อนลึกลงบนเอว ปลดผ้าโพกศีรษะออก

นั่นคือแฉ่เหล็กสองเส้น ตัวแฉ่มีความหนาประมาณสองนิ้วมือ ปลายแฉ่ถูกตีเป็นตะขอโค้ง แลดูเย็นยะเยือก

นางคล้ายสาวธิดาพวกนั้น ลากแฉ่เหล็กอยู่กับพื้น น้ำเสียงทุ้มต่ำฟังดูไม่ต่างกับโลหะขัดสี "หมาเหล่าซาน บังคับรถ"

ชาวยุทธ์ที่นางเรียกชื่อนั้นเก็บดาบยาวรวดเร็ว นั่งกลับขึ้นไปอยู่ยังตำแหน่งคนขับเยียบๆ

"เขารู้จักทาง พวกเจ้าตามเขาไป เขาจะพาพวกเจ้าไปเจาหยวน" เยียซิงพูดประโยคที่ยาวที่สุดออกมาประโยคหนึ่ง

ยามนี้นางแขวนแสงเหล็กไว้กับเอว สองแขนวางข้างลำตัว สองตา
จ้องไปที่ด้านหน้า ผ้าสีครามเขียวบนศีรษะโบกสะบัดดังฟับฟับอยู่
ท่ามกลางสายลม

ห่างออกไปไม่ไกล พวกหม่ไถวก็สังเกตเห็นเหตุการณ์ผิดปกติขึ้น
เช่นกัน ในรถม้าไม่มีคน แรกๆ พวกเขาก็คล้ายทำอะไรไม่ถูก ทว่าเพียง
ไม่นานพวกเขาก็เปลี่ยนเป้าหมายมาทางขบวนพ่อค้าสกุลหานที่แลดู
ไม่มีอะไรสะดุดตาที่อยู่ทางด้านหลังแทน

"พวกเราหลงกลแล้ว!"

"ด้านหลังนั่นต่างหากถึงจะใช้รถชนเสียยิ่ง!"

พวกหม่ไถวส่งสัญญาณให้ม้วนเร็ว ในเวลาเดียวกันก็เริ่มตะโกน
ระดมพวกผู้อพยพ กระแสน้ำสี่เหลืงเทาค่อยๆ ขยับใกล้เข้ามาทีละน้อย
เยี่ยซิงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ คราหนึ่ง เลี้ยริมฝีปากและยื่นมือกุม
ด้ามแสงไว้

สัมผัสหยาบๆ เย็นเยียบ ความร้อนแผ่ซ่านไปทั่วอุ้งมือนางอย่าง
รวดเร็ว สายตาของเยี่ยซิงแปรเปลี่ยนเป็นเมินเฉย

"เขาгүйคุณ!" น้ำเสียงสะอาดสะอ้านจู่ๆ ก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง

นางหันหน้ามอกลับไปรวดเร็ว มองดูสตรีที่ยืนร่างออกมาจาก
นอกตัวรถผู้นั้นด้วยสายตาประหลาดใจ

จนถึงตอนนี้นางถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่ารถเทียมล้อคั้นนั้นมิได้แล่นไป
บนเส้นทางเขาฝั่งตะวันออกเหมือนอย่างทีนางวางแผนไว้ หากกลับยังคง
จอดนิ่งอยู่กับที่

"จากที่นี้มุ่งหน้าตรงไปเจาหยวน อย่างน้อยก็ยังคงอีกยี่สิบลิ่" สายตา
ของเงินอิงจับจ้องมองไปทางคลื่นมนุษย์สีน้ำตาลที่อยู่ทางด้านหน้า ยามนี้

นางคล้ายได้ยินเสียงหัวใจตนเองเต้น "พวกท่านอย่างมาก็ขวางพวกเขาได้แค่หนึ่งเค่อ ชั่วโมงเวลาหนึ่งเค่อรถเทียมล้อยังแล่นไปได้ไม่ไกลสักเท่าใด ถึงตอนนั้นพวกเราไม่แคล้วต้องถูกกองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้นปล้นเอากลางทางแน่ ส่วนเขากุ้ยอยู่ห่างจากที่นี่ไปทางทิศตะวันตกเพียงสามลี้ หลังเข้าเขาไปจะมีคูน้ำธรรมชาติอยู่เส้นหนึ่ง พอให้พวกเราต้านทานได้สักกระยะ"

"เส้นทางนั้น...โอ้เซียนเทียน!" ชาวยุทธ์ที่ชื่อหมาเห่าล่าซานรายนั้นได้สปีขึ้นมาเป็นคนแรก เขาพูดออกมาสามคำ สีหน้าก็แปรเปลี่ยน

เงินอิงไม่ทันได้สังเกตความเปลี่ยนแปลงบนตัวอีกฝ่าย นางทำเพียงรวบรวมสมาธิจ้องเยี่ยชิ่ง

หากคิดจะให้ทุกคนทำตามแผนการของนาง คนแรกที่ต้องเกลี้ยกล่อมให้สำเร็จก็คือเยี่ยชิ่ง

เยี่ยชิ่งส่ายหน้า "เส้นทางยากลำบาก คนน้อย ไม่มีทางขวางอยู่"

เส้นทางเขาที่มุ่งหน้าไปเขากุ้ยนั้นยากลำบากไม่ใช่ নয় พวกเขาสี่คนจำเป็นต้องทิ้งสามคนไว้บังคับรถ ต่อหน้ากองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้น คนที่เหลืออยู่คนหนึ่งไหนเลยจะสำแดงเดชอะไรได้ เก่งว่าทันทีที่โผล่น้ำออกไปคงมีแต่ตายเท่านั้น

"พวกท่านคนหนึ่งส่งจดหมายไปเจาหย่วน คนหนึ่งรั้งท้ายคอยป่วนกระบวนทัพของพวกที่ไล่ตามมา ส่วนที่เหลืออีกสองคนรับหน้าที่คุ้มครองบังคับรถ ทางสกุลหานยังมีสารตีอีกสองคน น่าจะสามารถรับมือกับเส้นทางอันตรายได้" เงินอิงจัดการแบ่งงานมอบหมายหน้าที่ออกมารวดเร็วพลางยกแขนชี้ไปยังพวกผู้อพยพที่อยู่ด้านหน้า "ทันทีที่พวกเรามาถึงที่นี่ คนที่อยู่ด้านหลังก็ให้ตะโกนออกมาดังๆ ว่า 'ครอบครัว

ใต้เท้าหลี่ข้าหลวงแดงใจว 'ปล้นสะดมขุนนางมีโทษประหารเก้าชั่วโคตร' อะไรประเภทนั้นทำลายขวัญศัตรู ขอเพียงพวกเขาปั่นป่วน กองกำลังที่ไล่ตามมาย่อมชะงักงัน ทำให้พวกเราพอมีเวลาเอาตัวรอด

ในหมู่ฝูงชนเหล่านั้นมีผู้อพยพจริงๆ อยู่ส่วนหนึ่ง คนพวกนี้น่าจะ 'ไม่รู้' ว่าความจริงเป็นเช่นไร หากรู้ว่าที่พวกเขาสังกัดขัดขวางอยู่นั้นเป็น คนจากตระกูลขุนนาง พวกเขาย่อมต้องนึกหวาดประหวั่น ทำให้พวก 'หมี่โกว' ยากจะดำเนินการตามแผนได้ ถึงตอนนั้นความโกลาหลย่อมเกิดขึ้นตามมา หากความโกลาหลดังกล่าวดำเนินต่อเนื่องจนกระทั่ง กองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้นมาถึง คนม้าสองกลุ่มปะทะอยู่ด้วยกัน เชื่อว่ายิ่งต้องปั่นป่วนหนัก"

นี่เป็นบทสรุปอันเกิดจากการพิจารณาข่าวสารรอบด้านที่เงินอิง เชื่อว่าสมเหตุสมผลที่สุด

เยี่ยซิงล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ทว่าครั้นสายตาของนางหันไปทางรถเทียมล้อ พวกนั้น ใบหน้าเย็นชาของนางก็ปรากฏอารมณ์ความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น รวดเร็ว

แผนที่ย้ายถ่ายเยเป็นแผนที่เงินอิงคิดออกมา ตอนเปลี่ยนรถ ระหว่างทางนางมิใช่ได้รับข้อพิสูจนแน่ชัดประการหนึ่งจากเงินอิงแล้ว หรือไร

ยามนี้เยี่ยซิงหวังก็แต่ว่าคุณหนูผู้สูงศักดิ์ที่ชอบซักถามจู้จี้ผู้นี้ จะสามารถไขสตีปัญญาความเฉลียวฉลาดตัดสินใจได้เฉียบขาดแม่นยำ เหมือนก่อนหน้านี้อีกคราว

"ไปเขากุ่ยคุ" นางพูดพลางเก็บแฉับเหล็กอย่างไม่ลังเล ก่อนจะหันหลังกระโดดขึ้นไปอยู่บนหัวรถของเงินอิง นางตัดสินใจวางเดิมพัน

ก็เหมือนกับทุกครั้ง ยามต้องเผชิญหน้ากับอันตรายในยุทธภพที่ต้อง
วางเดิมพันกับกลางสังฆรณ์และสัตยชาติญาณ

จนถึงวันนี้นางก็ยังไม่เคยแพ้

เยี่ยงหญิงหีบเส้นม้าขึ้นถือพลางส่งสัตยญาณมือ

หมาเหล่าชื่อพยักหน้าอย่างรวดเร็ว ชูดาบมุ่งหน้าไปยังสันเขาที่อยู่
ห่างออกไปไม่ไกล ท่าทางเหมือนตั้งใจจะซ่อนตัวอยู่ที่นั่น

คนที่รั้งอยู่ทางด้านหลังคงเป็นเขา

"หมาเหล่าชื่อ ทันทีที่ปั่นป่วนกองกำลังที่ไล่ตามมาเสร็จ รอบวน
ท่านคิดหาวิธีกลับเผิงไหลให้เร็วที่สุด" เงินอิงจู่ ก็เอ่ยปาก ตอนบอก
สายตาของนางยังคงจับจ้องอยู่บนตัวพวกผู้อพยพที่อยู่ทางด้านหน้า
หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น

หมาเหล่าชื่อชะงักไปชั่วขณะ เขาหันมองไปทางเยี่ยง รอฟังคำสั่ง
จากนาง

ดูท่าหากเยี่ยงไม่เห็นด้วย ไม่ว่าแผนการอันใดของเงินอิงล้วน
ไม่อาจดำเนินการได้

เยี่ยงมองดูเงินอิง บนใบหน้าร่างไร้อารมณ์นั้นยามนี้กลับปรากฏ
สีหน้าไม่เข้าใจเล็กๆ

"อำเภอกำลังใกล้ที่ที่ผู้คนนอกจากอำเภอล้วนแล้วยังมีเจาหยวนอยู่
อีกแห่ง" เงินอิงพูดสิ่งที่นางวิตกกังวลที่สุดออกมา หัวคิ้วผูกเข้าหากันแน่น
มากขึ้นทุกที "ตอนพวกเราออกมาจากอำเภอล้วน พวกผู้อพยพพวกนั้น
ไม่มีการเคลื่อนไหวผิดปกติอันใด ดังนั้นข้าจึงสงสัยว่าพวกเขาเดินทาง
มาจากเจาหยวน หากที่ข้าคาดคะเนเป็นความจริง เช่นนั้นเจาหยวนเอง
ก็ไม่ปลอดภัยเช่นกัน"

เยี่ยซิงเงยหน้ามองฟ้าท่าทางคล้ายครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ทันใดนั้น
นางก็โบกมือไปทางหมาเหล่าชื่อ "ทำตามทีนางบอก" พูดยบนางก็ถอนหายใจ
ดังเชือกบังเหียนแน่น

หมาเหล่าชื่อรับคำสั่ง วิ่งตรงไปยังป่าเขานั้นอย่างรวดเร็ว

156

พันตำลึงทอง

เงินอิงหันหน้ามองกลับไป บนเส้นทางเขาฝัังทิศตะวันออกมี
คนผู้หนึ่งกำลังมุดเข้าไปในป่าไม่ต่างอันใดกับลิง เ गर่างนั้นถูกสมุทุม
พุ่มไม้บดบังไว้จนสิ้น ก่อนจะลืบทาไปในชั่วเวลาเพียงไม่นาน

นางรู้ คนที่มุ่งหน้าไปส่งข่าวที่เจาหยวนคงออกเดินทางแล้ว

ความสามารถในการเคลื่อนไหวและความสามารถในการตัดสินใจ
ของเยียงชิ่ง แน่แน่นอนว่าย่อมสมกับฐานะหัวหน้าของนาง

รถเทียมล้อทั้งสี่คันที่แล่นอยู่บนเส้นทางเขาหันเหเปลี่ยนทิศรวดเร็ว
ออกห่างจากจุดที่จอดหยุดอยู่เมื่อครู่ ห้อตะบิ้งไปทางทิศตะวันตก เสียง
ฝีเท้าม้าอยู่ท่ามกลางวัชพืชนานารวมถึงเศษหินระเกะระกะบนพื้นดัง
ราวกับกลองร่ำ ห้องโดยสารกระเดื่องกระดอนไม่ต่างอันใดกับเรือลำน้อย
ที่กระเพื่อมไหวขึ้นๆ ลงๆ อยู่บนคลื่นลูกโต หลี่ซีหมอบอาเจียนแห้งๆ
อยู่บนเข้าของหนี้ออ ใบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด

ด้วยเพราะเส้นทางมุ่งหน้าไปยังเขากุ่ยคุไม่มีผู้คนสัญจรไปมานาน
มากแล้ว ดังนั้นจึงเต็มไปด้วยกรวดหินระเกะระกะกับวัชพืชขนานาพรรณ
ทางฝั่งขวาของตัวรถคือป่าไม้หนาที่บดดตัวเฉียดขึ้นไปทางด้านบน
ส่วนทางด้านซ้ายก็เต็มไปด้วยเนินดินสูงๆ ต่ำๆ เส้นทางเขาที่ถูกขนาบ
อยู่ตรงกลางนี้อันตรายเพียงใดแค่คิดก็รู้ได้แล้ว

เฉินอิงไม่ได้ทำตามคำเตือนของหนีชื่อกับหลี่ชื่อที่ให้นางกลับเข้ามา
นั่งในรถ ภายใต้อายุเป็นห่วงเป็นใยของผู้อาวุโสทั้งสอง นางยังคงยืนตัว
ออกไปนอกรถ หันหน้ากลับไปสังเกตดูการเคลื่อนไหวของศัตรู

พวกผู้อพยพพวกนั้นทยอยไล่ตามมาจนถึงตำแหน่งที่พวกนาง
หยุดจอดรถก่อนหน้านี้ แต่แทนที่จะไล่กวตมาพวกเขากลับเริ่มแสดง
อาการปั่นป่วน

เสียงตะโกนของหมาเห่าชื่อดังลอยตามลมมาเบาๆ ที่เขาตะโกน
คือคำพูดที่เฉินอิงมอบหมายให้เขาก่อนหน้านั้นพวกนั้น

เฉินอิงสบายใจขึ้นเล็กน้อย นางไม่ได้หวังว่าคำพูดสองสามประโยค
พวกนั้นจะสามารถสร้างอิทธิฤทธิ์อันใดได้ ที่นางต้องการก็แค่ประวิงเวลา
อีกฝ่ายไว้สักเล็กน้อยก็เท่านั้น

เฉินอิงชักสายตาดลับ หันมองไปตามสองข้างทาง ในที่สุดนางก็
เข้าใจว่าเหตุใดหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ถึงได้แร้นแค้นเช่นนี้ แล้วเพราะเหตุใด
คนพวกนี้ถึงได้เลือกที่นี่โจมตีพวกนาง

คำตอบมีเพียงหนึ่งเดียว...เขากุ่ยคุ

ภูเขาร้างที่เคยมีคนตายไปเป็นจำนวนมากตอนดั่งอ้อมกอดภวนี
ว่ากันว่าเปี่ยมไปด้วยอาถรรพ์ ชื่อเขากุ่ยคุนี้ไม่แน่ว่าอาจเรียกต่อกัน
มาจากในยามนั้น* ในสายตาของอีกฝ่ายที่แห่งนี้อาจเป็นจุดตาย แต่

* กุ่ยคุ แปลว่าภูตผีร่าให้

ในสายตาของเงินอิงแล้วที่แห่งนี้กลับเป็นจุดเกิด

พวกเขาคิดว่าคนของสกุลหลี่และสกุลเหอคงไม่กล้าเหยียบย่างเข้าสู่
ภูเขามฤตยูที่มีชื่อเสียงนี้แน่ น่าเสียดายที่พวกเขาไม่รู้ว่ในกลุ่มคนพวกนี้
กลับมีคุณหนูสามสกุลเงินที่เคยตายมาแล้วถึงสองครั้งสองครา

คนที่เคยตายมาแล้วถึงสองครั้ง มีหรือจะยังกล้ามฤตยูปีศาจอันใด
คำตอบแน่นอนว่าต้องเป็นคำว่า 'ไม่'

เพียงแต่โลกนี้สตรีที่แปลกประหลาดอย่างเงินอิงกลับมีเพียงแต่นาง
เท่านั้นหาคนอื่นอีกไม่ ดังนั้นนอกจากนางแล้วผู้คนที่อยู่ในรถทุกคน
จึงต่างไบหน้าซีดเผือด โดยเฉพาะเหอสุยคุณหนูรองสกุลเหอ

ไบหน้าของนางในเวลานี้ไม่เพียงซีดขาวราวกับกระดาษ หากยัง
เต็มไปด้วยสีหน้าหวาดหวั่นพร่นพริ้ง นางนั่งกอดแขนอยู่ในรถเนื้อตัว
สั่นระริก

การที่เหอสุยปรากฏตัวอยู่ในรถคันนี้ ทั้งหมดล้วนแต่เรื่องบังเอิญ
ก่อนหน้านี้ตอนเปลี่ยนรถ เงินอิงได้จัดการเปลี่ยนกระบวนทัพ
เสียใหม่ ให้เหอ หาน หลี่สามสกุลแยกย้ายโดยสารอยู่ในรถของพวกเขา
ตนเอง จะได้สะดวกในการดูแลกันและกัน เพียงแต่ระหว่างนั้นกลับ
เกิดปัญหาขึ้นเล็กน้อย เหอสุยเป็นตายเช่นไรก็ไม่ยอมขึ้นรถสกุลเหอ
ขออยู่ด้วยกันกับหลี่ซี เมื่อจนปัญญาหลี่จึงสลับสับเปลี่ยนกับนาง
วิ่งไปร่วมอยู่ในรถคันเดียวกับหวงซือและลูกแทนเหอสุย

เงินอิงคิดว่าเป้าหมายที่เหอสุยขออยู่ร่วมรถเดียวกันกับหลี่ซีนั้น
ยากจะอธิบายให้ชัดเจนได้ บางทีอาจเพราะหลี่ซี และยังเป็นไปได้มากกว่า
อาจเป็นเพราะเย้ยขิง

หากพิจารณาจากท่าทีของหวงซือ สุหยินผู้นี้จะไม่วู้ถึงฐานะ

ที่แท้จริงของเยีงซึ่ง ซึ่งนั่นก็หมายความว่าเหอฮุยไม่ได้บอกให้ผู้เป็นมารดาทราบ และที่ยิ่งทำให้เงินอิงประหลาดใจคือเยีงซึ่งคล้ายไม่ได้มาเพื่อปกป้องคนสกุลเหอ ตั้งแต่ต้นจนจบนางล้วนเลือกที่จะร่วมรถอยู่กับหลี่ซีและเงินอิง

โชคดีที่รถชนสินค้าสกุลหานไม่เหมือนกับรถชนสินค้าทั่วไป ไม่เพียงมีห้องโดยสาร แต่ยังกว้างขวางยิ่งยวด พวกนางแม้จะนั่งอยู่กันหลายคน แต่รถเทียมล่อนักกลับเคลื่อนไหวไม่ช้าลงแม้แต่น้อย

เพียงแต่หากเทียบกับรถม้าแล้ว อย่างไรก็ตามก็ยังคงไม่อาจเทียบกันได้อยู่ดี คิดสลดหลุดจากกองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้น เทียบกับพวกผู้อพยพแล้ว งานนี้เรียกได้ว่ายากกว่ากันหลายขุม

เงินอิงทอดตามองไกลออกไป หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน

เงาจากแสงพระอาทิตย์ทอดเอียง แสงตะวันถูกยอດเขาสูงตระหง่าน บดบังเกิดเป็นเงาขนาดใหญ่ ทาบทับอยู่บนทุ่งหญ้ากว้าง นางคาดคะเนว่ากว่าฟ้าจะมีเม็ดน้ำจะยังมีเวลาอีกสักราวๆ หนึ่งชั่วยามครึ่ง

ขอเพียงไปถึงเขากู่ยู่คุได้ก่อนความมืดเข้าปกคลุม โอกาสชนะของพวกนางย่อมเพิ่มมากขึ้นอีกสองส่วน ท่ามกลางยุคโบราณที่โรคตาบอดกลางคืนพบเจอได้ทั่วไป การลอบโจมตียามค่ำคืนจำต้องใช้ความกล้าอยู่ไม่น้อย

ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในเวลานี้ยังคงเป็นกองกำลังที่ไล่ตามมา หากมีหนทางอื่นที่พอจะถ่วงเวลาคนพวกนั้นได้ก็คงจะดี

เงินอิงขมวดคิ้วครุ่นคิด ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียง 'เอ๊ะ'

นั่นคือเสียงของเยีงซึ่งที่บังคับรถอยู่

เงินอิงในใจหนาวสะท้าน ขณะกำลังคิดจะเอ่ยปากถาม เยีงซึ่งกลับ

คาดการณ์ได้อยู่ก่อนหน้า นางยกแค้นน้ำขึ้นไปยังรถสกลานที่อยู่ทางด้านหน้า พุดออกมาสั้นๆ เพียงสองคำว่า "ทองคำ"

เงินอิงไม่มั่นใจว่าตนเองได้ยินเสียงอีกฝ่ายกลืนน้ำลายด้วยหรือไม่
สลายลมโถมกระหน่ำ โหมพัดเข้ามาตรงๆ ทำเอาหูของนางเต็มไปด้วยเสียงลมหวีดหวิว นัยน์ตาแทบจะลืมไม่ขึ้น

นางยกมือขึ้นบัง พยายามเพ่งมองไปทางด้านหน้า ทันใดนั้นนางก็สะท้อนไปทั้งใจ

ที่เล่นอยู่ทางด้านหน้าคือรถเทียมล้อของสกลาน ยามนี้ประตูรถแง้มเปิดออกเป็นช่อง ข้อมือชาวสล้างยื่นพ้นแขนเสื้อสีฟ้าสว่างปักลายไผ่กำลังโยนทองเม็ดตัว* ออกมาไม่ต่างอันใดกับโปรยก่อนดินก่อนกรวดไร้ค่า

เงินอิงตะลึงงัน

ถึงแสงตะวันจะถูกภูเขากลับไปจนสิ้น ทว่าประกายแสงจากทองคำที่กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางก้อนหินวัชพืชก็ยังคงส่องประกายระยิบระยับแสงตา นางขยี้ตาตามสัญชาตญาณ

"ใช้นายหญิงสีสกลฉิวหรือไม่" เส้นเสียงแผ่วเบาอ่อนโยนดังลอยมาจากทางด้านข้าง

เงินอิงผินหน้ากลับไปเล็กน้อยก่อนจะเห็นหลัซื่อที่ไม่รู้เขียบเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด ยามนี้กำลังอิงแอบอยู่กับประตูรถ มือข้างหนึ่งโอบขาของนางไว้แน่นกันไม่ให้นางตกลงไป ส่วนมืออีกข้างก็เกาะอยู่กับวงกบประตูพยายามยืหน้ามองออกไปทางด้านนอก

"ข้าจำได้ว่าชุดที่นายหญิงสีสกลฉิวสวมใส่ในวันนี้เป็นชุดคลุมยาว

* ทองเม็ดตัว คือทองคำเม็ดเล็กๆ ที่มีขนาดเท่าเม็ดตัว

สี่ห้าส่วาง ลายปักไผ่บนแขนเสื้อนั้นงดงามยิ่ง" หลังชื่อพูดก่อนจะไถ่ออกมาเบาๆ คราหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นแขนที่จับยึดเงินอิงไว้กลับไม่มีที่ท่าจะคลายออกแม้แต่หน่อย

เงินอิงพยักหน้า มิได้ปรามการเคลื่อนไหวของผู้เป็นมารดา นางพยายามรักษาน้ำเสียงให้สงบนิ่งที่สุด "ท่านแม่สายตาดียิ่งนัก" หลังจากหยุดไปครู่หนึ่งนางก็พูดต่อ "นายหญิงสี่ผู้นี้ฉลาดเฉลียวมาก"

ยังมีแผนใดสามารถถ่วงเวลาได้ดีไปกว่านี้อีก

ทองคำเคลื่อนไหวพินยอมถ่วงเวลากองกำลังที่ไล่ตามหลังมาได้วิเศษที่สุด

ในยามนั้นสีหน้าของเงินอิงก็ไม่ต่างอันใดกับเสียงของนาง เต็มไปด้วยความรู้สึกชื่นชม

ทองคำถ่วงพวกนี้ไปรายได้ถูกเวลาจริงๆ

ทองคำมากมายเช่นนั้นแม้แต่เยี่ยงเองก็ยิ่งหวั่นไหว แล้วจะนับประสาอะไรกับกองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้น

ขอเพียงไม่ใช่ทหารที่ได้รับการฝึกฝนมา ไม่ดี ต่อให้เป็นทหารที่ได้รับการฝึกฝนมาก็ไม่แน่ว่าจะสามารถรับมือต่อการยั่วยุเข้าของ 'ระเบิดเงินทอง' พวกนี้ได้

พวกเขาอาจลงจากม้าไปเก็บ อาจแย่งชิงกัน อาจทะเลาะเบาะแว้ง หรือไม่ก็อาจสังหารกันเอง

บนโลกนี้คนที่ไม่หวั่นไหวต่อเงินทองคงมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนโลภโมโหสันโดยเฉพาจะกับลาภลอยเช่นนั้น

เงินทองคือที่มาของความชั่วร้ายทั้งปวง เงินอิงถอนหายใจออกมายาวๆ คราหนึ่ง

มีทองคำเหล่านี้พวกนางย่อมมีหลักประกันที่ช่วยให้มั่นใจได้ว่าจะสามารถเดินทางไปถึงยังเขากุ้ยคูได้อย่างปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น นายหญิงสี่ผู้นี้เป็นสหายร่วมขบวนที่ไม่ต่างอันใดกับเซียนเทพโดยแท้ บางทีอาจควรพูดว่าความคิดของคนมีเงินพวกนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ

157

นมเหล็กเร่ร่อนในอดีต

'ความยากจนจำกัดจินตนาการคน'

จู่ๆ เงินอิงก็นึกถึงคำพูดยอดนิยมบนอินเทอร์เน็ตในอดีตชาติขึ้นมา
พร้อมยิ้มเจื่อนออกมาคราหนึ่ง

หญิงสาวที่เติบโตอยู่ในโรงเรียนเด็กกำพร้าเช่นนาง ต่อให้ในชาติภพ
ที่สองสามารถเกิดเป็นคุณหนูชาติตระกูลมั่งคั่งได้ ในกระดุกของนาง
อย่างไรก็ยังเป็นคนจนโดยสมบูรณ์อยู่ดี นางไม่มีทางคิดวิธีทำให้ 'ศัตรู
ล่าถอย' เช่นนี้ออกมาได้เด็ดขาด

"นายหญิงสี่สกุลฉิวผู้นี้ไม่เสียที่ที่เกิดอยู่ในตระกูลคหบดีจริงๆ"
น้ำเสียงของหลี่ซื่อต้งลอยมาอีกครั้ง คล้ายใส่อรรถาธิบายสุดท้ายไว้
ในความคิดของเงินอิง

เงินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาคราหนึ่ง นางหันหน้าไปคุยกับอีกฝ่าย
"ท่านแม่ พวกเรากลับเข้าที่กันเถอะ"

ยามนี้ปัญหาเรื่องกองกำลังที่ไล่ตามมาได้รับการคลี่คลายเป็นการชั่วคราวแล้ว เชื่อว่าการเดินทางไปถึงเขากุ่ยคูของพวกนางน่าจะดำเนินไปได้โดยสะดวก ส่วนจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนี้อีกย่อมไม่มีใครรับรองได้ แทนที่จะมานั่งวิตกกังวลเรื่องที่ไม่อาจคาดคะเน มีผู้รีบใช้โอกาสนี้บำรุงสะสมกำลัง

ประตुरถปิดบังลงอีกครั้ง พวกนางสองแม่ลูกนั่งกลับเข้าไปในรถอีกครั้ง ทันทีที่หนึ่งลงเป็นที่เรียบร้อย เงินอิงก็มองไปทางเหอสูย

ใบหน้าของเหอสูยยังคงย่ำแย่ยิ่งยวด สองตาเบิกกว้างด้วยเพราะหวาดผวา ริมฝีปากสั่นระริก ตัวขดเป็นก้อนอยู่อีกด้าน หากมิใช่เพราะมีหนี้ชื้อคอยพยุ้ง เกรงว่าแม้แต่ท่านั่งพื้นฐานคุณหนูรองสกุลเหอผู้นี้ก็ยังมิอาจประดับประดารักษา

หลังจากจ้องมองดูอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดเงินอิงก็เปิดปากถาม "คุณหนูเหอ ไม่ทราบว่าคุณจะบอกข้าได้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใดท่านถึงตื่นตระหนกเยี่ยงนี้"

นางพยายามพูดให้ช้าที่สุดจะได้ไม่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของอีกฝ่ายที่เขม็งติ่งอยู่ ณ เวลานี้

แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นเหอสูยก็ยังไม่วายสะดุ้งตกใจ

นางเงยหน้ากวาดตามองไปรอบๆ ประหนึ่งในรถจุๆ ก็มีภูตผีปีศาจโผล่ออกมากระนั้น มือทั้งสองข้างกุมเข้าหากันแน่น ใบหน้าซีดเผือดเต็มไปด้วยความรู้สึกตื่นตระหนก

"หากไม่ปรารถนาจะพูดก็ช่างเถอะ" เงินอิงกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน คุณหนูผู้นี้ยามนี้เสียขวัญสิ้นแล้ว เงินอิงไม่ยากทำอันใดให้นางต้องสะเทือนขวัญสิ้นประสาทอีก

"เขากุ่ย...กุ่ยคุณ..." จู่ๆ เหลอสุยก็เอ่ยปาก เรื่องนี้นับว่าค่อนข้างเหนือความคาดหมายอยู่ไม่น้อย ทว่าขณะเดียวกันก็แลดูคล้ายถูกอารมณ์ความรู้สึกนั้นบีบบังคับให้จำเป็นต้องปริปาก หรือจะบอกว่านางต้องการอาศัยการพูดจาขับไล่ความหวาดหวั่นก็คงไม่ผิดอันใดนัก

"ข้าได้ยินคนบอกว่า..." นางพูดต่อ น้ำเสียงลั่นสะท้านรุนแรงและขาดหายเป็นช่วงๆ เทียบกับเสียงลมที่พัดโถมอยู่นอกหน้าต่างแล้ว นับว่าหนักหนายิ่งกว่า "ข้าได้ยินคนพูดว่าที่นั่น...มี...มีผี..."

"เรื่องนี้ข้ารู้" เงินอิงตอบกลับด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งคล้ายรู้อยู่ก่อนล่วงหน้า "ข้าได้ยินข่าวไพร่คนเก่าคนแก่ของบ้านสกุลหานกล่าวถึงเรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว พวกเขาบอกเขากุ่ยคุณผีออกอาละวาด เพียงแต่เรื่องภูตผีออกอาละวาดที่ว่าเป็นเช่นไรนั้น คุณหนูเหอเป็นคนในพื้นที่ เชื่อว่าคงรู้รายละเอียดดียิ่งกว่า"

น้ำเสียงสงบนิ่งไม่ธรรมดาช่วยผ่อนคลายอารมณ์ที่ขมวดตึงของเหลอสุยไปได้ไม่ใช่น้อย นางมองดูเงินอิงคราหนึ่ง กัดริมฝีปากแรงๆ คล้ายพยายามรวบรวมเรี่ยวแรงเอ่ยปาก

ครั้นนางพูดขึ้นอีกคราว น้ำเสียงลั่นเครือนั้นก็ไม่นักหนาสาหัสเหมือนก่อนหน้านี้สักนัก นางกล่าวต่อว่า "หมู่บ้านเล็กๆ เมื่อครู่ก่อนหน้านี้อยู่ที่เขากุ่ยคุณ...ไม่ใช่...เขากุ่ยคุณก่อนหน้านี้นี้ไม่ได้ชื่อเขากุ่ยคุณ หากแต่ชื่อเขาผอโถว ทั้งนี้ก็เพราะเนินเขาที่สูงที่สุดลูกนั้นมีรูปร่างคล้ายเศียรพระพุทธรูป* หมู่บ้านเล็กๆ แห่งนั้นก่อนหน้านี้อยู่ที่เชิงเขาผอโถว"

เหลอสุยเล่าด้วยน้ำเสียงเนิบช้า ยามพูดมูมปากกระตุกคล้ายคนมีอาการวิตกกังวล ทว่านางกลับไม่รู้ตัว

* ผอโถว หมายถึงเศียรพระ

เงินอิงหาเบาะรองนั่งมาใบหนึ่ง ยื่นส่งให้กับอีกฝ่ายพลางพูดเสียง
อ่อนโยน "กอดมันไว้ จะได้รู้สึกดีขึ้น"

เหอสูยมองดูนางด้วยสายตาลังเล ก่อนจะเอ่ยปาก "ขอบคุณมาก"
พร้อมกับรับเบาะรองนั่งไป กอดมันไว้ในอ้อมอกแน่น

จะว่าไปก็แปลก เจ้าของอ่อนนุ่มนี้ครั้นเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนกลับ
ช่วยให้นางรู้สึกสบายใจขึ้นหลายส่วน ความรู้สึกหวาดกลัวเองก็เหมือนจะ
ลดน้อยถอยลงตามไปด้วย

"ว่ามาต่อเถอะ หลังจากนั้นเล่า" น้ำเสียงของเงินอิงยิ่งละมุนละไม
แผ่วไว้ซึ่งน้ำเสียงนุ่มนวลหลายส่วน

เหอสูยกลืนน้ำลาย "ว่ากันว่าตอนคังอ่อง...ก่อกบฏในเวลานั้น
พระชายาของคังอ่องได้นำพาเหล่าอนุกรมถึงจวินอ่องจวินจุน้อยไป
หลบซ่อนตัวอยู่ที่ใดสักที่แถวเขาฝอโถว ได้ยินว่าที่นั่นคังอ่องได้สร้าง
หมู่บ้านเล็กเล็กๆ ไว้แห่งหนึ่งเพื่อใช้หลบซ่อนตัวเป็นการเฉพาะ
ทุกๆ ช่วงระยะเวลาหนึ่งจะมีคนเดินทางมาส่งเสบียงอาหารข้าวของ
เครื่องใช้ให้"

ที่แท้ก็ยังมีที่ไปที่ไปเช่นนี้

เงินอิงพยักหน้าคิดอะไรได้บางอย่าง แต่ถึงกระนั้นก็มีได้
เอ่ยปากตัดบทอีกฝ่าย

เหอสูยพูดต่อ "คนเหล่านั้นซ่อนตัวอยู่กลางเขาน่าจะ...ประมาณ
หนึ่งถึงสองเดือน หลังจากนั้นทางราชสำนักก็ส่งกำลังทหารมาจัดการ
กับเหล่ากบฏ คังอ่องตายในสนามรบ ดังนั้นจึงไม่มีคนส่งข้าวของ
เสบียงอาหารอันใดไปที่นั่นอีก ยิ่งไปกว่านั้นยังมีคนของทางราชสำนัก
คอยไล่ล่าสังหารกากเดนของคังอ่องอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ด้วยเหตุนี้พวก

พระชายาของคังอ่องจึงไม่กล้ำลงจากเขา สูดทำยก็...อดตายอยู่บนเขากันหมดสิ้น"

ครั้นพูดถึงตรงนี้นางก็หยุดชะงัก เนื้อตัวสั่นระริกอย่างไม่รู้ตัว หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ นางก็เอ่ยปากเล่าต่อว่า "ข้า...ข้ายังได้ยินเรื่องเล่าอีกเรื่อง พวกเขากล่าวว่าพระชายาของคังอ่องพาคนทั้งครอบครัวดื่มยาพิษ... ดื่มยาพิษฆ่าตัวตาย...ตายกัน...ตายกันอย่างน่าเวทนายิ่งนัก เธอเป็นว่าพวกเขาทั้งตระกูลล้วนตายกันอยู่กลางเขา ต่อมาทางราชสำนักได้ส่งขุนนางทหารมา ทำการปิดเขาค้นหาอยู่หลายวัน ว่ากันว่าศพพวกนั้น... ศพพวกนั้นถูกกลบฝังอยู่ที่นั่น ฝังอยู่ใน...ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่พวกนางซ่อนตัวกัน"

ครั้นพูดถึงตรงนี้เหอสูยก็อดแขนแน่นอย่างไม่รู้ตัว นางเล่าต่อว่า "นับแต่นั้นเป็นต้นมาก็มีคนได้ยินเสียงสตรี...และเด็กทำให้ดังลอยมาจากที่นั่น ในหมู่บ้านนั้นเดิมมีครอบครัวนายพรานพักอาศัยกันอยู่หลายครัวเรือน เพียงแต่เพราะพวกเขามักเจอกับผีบังตา บางครั้งถึงกับเดินวนเวียนอ้อมไปอ้อมมาอยู่ถึงครึ่งค่อนคืน มีอยู่ครั้งหนึ่งนายพรานคนหนึ่งขึ้นเขาไป กว่าจะกลับลงมาได้ก็หลังจากผ่านไปเป็นนาน ตอนกลับมาถึงเขาก็เสียชีวิตไปแล้ว เธอแต่บอกว่ามีผีหญิงสาวตามติดเขาไม่เลิก ต่อมา...ต่อมาเขาก็กระโดดหน้าผา กว่าจะหาศพของเขาพบศพนั้นก็เน่าเปื่อยหมดสิ้น"

เหอสูยโบหน้าซีดเผือดหนักขึ้นไปอีก แต่ถึงกระนั้นเสียงพูดก็ยังดังต่อเนื่อง "หลังนายพรานผู้นั้นตาย ก็มีคนบอกว่าเขาฝอโถวเต็มไปด้วยไอยหินหนักหน่วง เด็กเล็กคนเฒ่าคนแก่เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อยครั้ง ต่อมาหมู่บ้านเล็กๆ นั้นก็ย้ายมาอยู่ที่นี้ เขาฝอโถวนั้นก็...ก็ถูกคนเรียกเป็น

เขาคุยคุ้ยตลอดสิบกว่าปีมานี้ไม่มีคนกล้าเข้าไปล่าสัตว์อีก..." ดวงตา
ของนางเบิกกว้าง น้ำเสียงแผ่วเบาราวกับขานรับอยู่กับเสียงลมด้านนอก
หนีซู่กับหลี่ซู่ต่างใบหน้าซีดเผือด แม้แต่หลี่ซู่เองก็ยังหยุดส่งเสียง
อิงแอบอยู่กับอ้อมอกของผู้เป็นมารดา ใบหน้าซีดขาวนั้นเต็มไปด้วย
ความรู้สึกหวาดผวา

ที่มาของเขากุ้ยคุ้ยนี้ชวนสะพรึงจริง ๆ

"ที่แท้ก็เช่นนี้" น้ำเสียงสะอาดสะอ้านสงบนิ่งดั่งขึ้น ทำลายบรรยากาศ
อึดอัดภายในรถลงในชั่วพริบตา

ทุกคนต่างมองไปทางเงินอิงผู้เป็นเจ้าของเสียง เห็นนางสีหน้า
เป็นปกติ หว่างคิ้วแผ่ไรซึ่งความรู้สึกผิดหวังน้อยๆ "ข้าคิดว่าเกิดเรื่อง
อะไรขึ้นเสียอีก ที่แท้ก็แค่ถ้อยคำเล่าลือเท่านั้น"

น้ำเสียงสีหน้าที่ราวกับไม่มีเรื่องอันใดเกิดขึ้นนี้ทำเอาคนทั้งคันรถ
ต่างรู้สึกโล่งอกโล่งใจขึ้นเล็กๆ

ไม่รู้ว่าจะตั้งแต่เมื่อใดที่การเคลื่อนไหวทั้งหมดทั้งมวลของเงินอิง
เริ่มส่งผลต่อทุกคน ยิ่งนางแสดงท่าทีสุขุมมากเท่าใด ทุกคนก็ยิ่งมีความ
มั่นใจเพิ่มขึ้นเท่านั้น

ก็เหมือนอย่างในยามนี้

158

ดูนางงามหนึ่ง

"ญาติผู้พี่...ไม่กลัวกระนั้นหรือ" น้ำเสียงสั่นสะท้านของหลี่ซีดังขึ้น
เสียงพูดของนางแผ่วเบา ยิ่งคล้ายกลัวจะทำคนหรืออันใดตื่นตกใจ
นางพูดพลางกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยสายตาตื่นตระหนก
เฉินอิงยิ้มให้นาง "ข้าไม่กลัว เจ้าเองก็ไม่ต้องกลัว ว่ากันตามที่
เขียนไว้ในหนังสือ ภูตผีปีศาจมันก็แค่การรวมตัวกันของมวลอากาศ
เท่านั้น มิอาจทำอันตรายมนุษย์ได้"

หลี่ซีพยักหน้าทั้งที่สีหน้ายังสับสน

เฉินอิงหันไปทางเหอสูยอีกคราว ถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา
"นายพรานที่เสียสติไปผู้นั้นนอกจากบอกว่ามีภูตผีปีศาจอาละวาด
อยู่บนภูเขา มีผีหญิงสาวตามรังควานเขาไม่เลิกแล้วยังพูดอันใด
อีกหรือไม่ อย่างเช่นภูตผีปีศาจที่เขาพบเจอนั้นรูปร่างหน้าตาเช่นไร
หรือว่าพวกมันทำอะไรเขาบ้าง"

"ไม่มี ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน" เหนอสุขยมองดูเงินอิงด้วยสีหน้าท่าทางแปลกๆ เรื่องชวนอกสั่นขวัญแขวนเช่นนี้ ทว่าคุณหนูสามสกุลเงินกลับซักถามละเอียดถี่ถ้วน หรือนางไม่นึกกลัวเลยแม้แต่น้อย?

ยามนี้เพราะความรู้สึกประหลาดใจอยู่เหนือกว่าความรู้สึกหวาดประหวั่นทำให้น้ำเสียงของเหนอสุขกลับกลายเป็นปกติขึ้นมาก "เรื่องพวกนี้ล้วนแต่มามาแอบเล่าให้ข้าฟัง ข้าเองก็ไม่กล้าซักถามอะไรมากมาย"

นี่เป็นเรื่องปกติสำหรับคนปกติทั่วไปแล้วเรื่องราวแปลกประหลาดพิลึกพิลั่นเหล่านี้ล้วนนับเป็นเรื่องต้องห้าม ผู้ใหญ่ในบ้านไม่อนุญาตให้พวกเด็กๆ พุดถึงหรือสัมผัสห้าม

เงินอิงยิ้มมอบอุ่นให้กับอีกฝ่าย และปิดฉากบทสนทนาดังกล่าว

บรรยากาศภายในรถเงียบสงบอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นน้ำเสียงสั้นระริกน้อยๆ ของหลี่ซีก็ดังขึ้นอีกครั้ง "ญาติผู้ใหญ่ พวกเราต้อง...ต้องไปเขากู่ยู่จริงๆ หรือ"

"จริง เราจำเป็นต้องไป" เงินอิงพูดน้ำเสียงทุ้มต่ำ สีหน้าสุขุมเยือกเย็น "หากเราตกอยู่ในกำมือของกองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้น ข้าเชื่อว่าเรื่องราวย่อมน่ากลัวกว่าภูตผีปีศาจชั่วร้ายพวกนั้นนับร้อยเท่า"

ทันทีที่คำพูดดังกล่าวหลุดออกจากปาก หลี่ซีก็กับหลี่ซีก็สับสนคราหนึ่ง ใบหน้าพลันซีดเผือด

ในตอนนั้นพวกนางต่างคิดถึงบุตรีของตนขึ้นมาพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย แค่จินตนาการว่าบุตรีผู้เป็นเหมือนดั่งแก้วตาดวงใจถูกพวกผู้อพยพพวกนั้นจับตัวไป พวกนางก็ตัวสั่นเป็นลูกนกแล้ว

หลี่ซีอดนึกหวาดผวาก็ไม่ได้ นางกอดเงินอิงไว้ในอ้อมแขนแน่นราวกับกลัวอีกฝ่ายจะถูกใครจับตัวไป

"คำพูดนี้จะว่าไปก็ถูก" หนีสื่อเองก็โอบกอดหลิซึเอเอาไว้แน่นเช่นกัน นางพูดเสียงแผ่วเบาพลงลูปเส้นผมของผู้เป็นบุตรอย่างทะนุถนอม และเอ่ยปากกล่าววาจานุ่มนวล "เจ้าเองก็ต้องฟังคำพูดของญาติผู้พี่ให้มากๆ"

"อืม เข้าใจแล้ว" หลิซึกัดริมฝีปากพยักหน้า ใบหน้าขาวซีด

หนีสื่อถอนหายใจออกมาเบาๆ ไม่พูดอันใดอีก

อันที่จริงนับแต่ขบวนรถถูกขวางอยู่บนเส้นทางเขา สถานการณ์ก็อยู่นอกเหนือการควบคุมของนางแล้ว แม้แต่หลิซึเองก็ยังอัปจน

ท่ามกลางป่าเขารกร้าง ความรู้ที่พวกนางมีมาตั้งแต่เล็กจนโตล้วนไม่อาจใช้การอันใดได้ ที่นี้มีไช่เรือนหลัง ไม่ใช่โลกใบเล็กที่ถูกโอบล้อมไว้ด้วยกำแพงสี่ด้าน วาจาคมคายกลางงานเลี้ยงสุราชุมนุมชาทั้งหลาย รวมถึงแผนการต่างๆ นานาพวกนั้น ภายใต้แผ่นฟ้าผืนพสุธากว้างใหญ่นี้ ไม่เพียงจะดูกระจ้อยร่อยหากยังน่าขบขัน

ท่ามกลางโลกที่ไม่รู้จักคุ้นเคย สตรีสูงศักดิ์เหล่านี้ล้วนสองตามีดบอด ความรู้ของพวกนางในยามนี้แม้แต่แค่จะเทียบกับนายหญิงสี่สกุลฉิวที่เกิดในชาติตระกูลพ่อค้าผู้นั้นก็ยังเทียบไม่ได้ หากไม่ใช่เพราะมีเงินอิงค้อยออกคำสั่ง พวกนางอาจเลือกทำตามข้อเสนอของเยี่ยซิงอาศัยเส้นทางเล็กๆ มุ่งหน้าไปเจาหยวนแล้ว

"ต่อให้มีแผนการวิเศษของนายหญิงสี่สกุลฉิวช่วยขัดขวาง แต่หากเดินทางไปตามเส้นทางเล็กๆ ที่มุ่งหน้าไปเจาหยวนนั้น พวกเราคงไม่แคล้วถูกกองกำลังที่ไล่ตามพวกนั้นขวางไว้ได้อยู่ดี" เสียงของเงินอิงดั่งขึ้นอีกครวรวารกับรู้ว่าหนีสื่อกำลังคิดอะไรอยู่ "ข้าเคยดูแผนที่ภูมิศาสตร์แม่น้ำลำธารของพื้นที่แถบนี้มาก่อน เส้นทางนั้นขรุขระไม่ราบเรียบ เดินทางยากลำบากยิ่ง อีกทั้งยังวางไว้ด้านอันตรายต่างๆ

ความเร็วรถของพวกเราเสียเปรียบคนพวกนั้นอยู่แต่เดิม หากไม่คิด
ใช้ประโยชน์จากลักษณะภูมิประเทศอีก เชื่อว่าไม่เกินครึ่งชั่วโมง พวกเรา
ต้องถูกอีกฝ่ายจับตัวได้แน่"

พอเห็นอีกฝ่ายพูดตรงกับสิ่งที่ใจตนเองคิดเช่นนั้นหนิชื่อก็ตะลึงงัน
ไปเล็กน้อย นางยิ้มขึ้นถอนหายใจกล่าวว่า "เด็กดี บ้ารู้ว่าเจ้าเป็นคน
มีความคิดอ่าน เช่นนั้นก็ทำตามที่เจ้าว่าเถิด" พูดๆ อยู่นางก็หันไปทาง
หลังชื่อ รอยยิ้มปรากฏชัดกว่าเดิมเล็กน้อย "หากไม่ใช่เพราะเจ้าสาม
บอกให้พวกเราเปลี่ยนรถ ยามนี้ก็ไม่รู้ว่าจะเป็นเช่นไร"

นางพูดพลางทอดหลังขึ้นขึ้นอีก ความรู้สึกหวาดผวาก็ปรากฏชัด
อยู่บนใบหน้า

จนกระทั่งหลังพูดถึงเงินอิง นางถึงได้รู้ว่าแผนเปลี่ยนรถนี้เป็น
ความคิดของเงินอิง และก็ด้วยเพราะมีที่มาที่ไปเช่นนี้ ตอนเงินอิงพูดถึง
เขาгүйคุณางถึงไม่เคยเอ่ยปากคัดค้าน

หลังชื่อขยับขึ้นหน้าตบมือของหนิชื่อแผ่วเบา พูดด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยนปลอบใจอีกฝ่ายว่า "พี่สะใภ้พูดหนักเกินไปแล้ว ยามนี้พวกเรา
ทุกคนล้วนปลอดภัย เช่นนี้ย่อมดีแล้วมิใช่หรือไร"

ครั้นได้ยินเช่นนั้นหนิชื่อก็ขอบตาแดงระเรื่อ น้ำตาเจียนหลัง หลังชื่อ
เองก็พลอยสองตาแดงกำขึ้นมาอีกคน

ยามนี้ทุกคนยังอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา ไม่มีใครเป็นอันใด
แม้เพียงน้อย เช่นนี้ย่อมนับได้ว่าสวรรค์คุ้มครองแล้ว

เพียงแต่เส้นทางนับจากนี้ไปยังคงยากจะคาดเดาได้ ไม่มีผู้ใดรู้ว่า
จะเป็นเช่นไร

พอคิดเช่นนั้นสีหน้าท่าทางของคนทั้งคู่ก็กลับกลายเป็นวิตกกังวล

ขึ้นมาอีกครั้ง หัวคิ้วขมวดเข้าหากันไม่พูดไม่จา

บรรยากาศภายในรถเงียบสงัดขึ้นมาอีกครั้งราว มีเพียงเสียงลม ผากแผ่วไถ่ซึ่งเสียงคำรามเล็กแหลมรันทดยึดยาวลอดผ่านรอยแยกบน ผนั่งรถเข้ามา

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด จู่ๆ เสียงคนเคาะไม้กระดานก็ดังขึ้น ตามมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบของเยี่ยซิง "ห้ามเปิดประตู เส้นทางคับแคบ"

เฉินอิงตะลึงงัน หลังจากผ่านไปได้ครู่หนึ่งสองตาของนางก็เป็นประกาย เฉินอิงเอ่ยปากถาม "ถึงอีเซียนเทียนแล้วใช่หรือไม่"

"ใช่" เยี่ยซิงตอบเพียงสั้นๆ

เฉินอิงโล่งอก นางยึดตัวออกไปเลิกม่านหน้าต่าง

ทันทีที่ม่านหน้าต่างถูกเลิกเปิด ผนั่งผาสูงชันราวกับคมมีดก็แทบจะ แฉลบผ่านปลายจมูกของนางไป เฉินอิงตกใจเล็กน้อย หลังจากตั้งสมาธิ พิจารณาดูโดยละเอียดนางก็พบว่าภาพตรงหน้าคือผนั่งผาที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวของก้อนหินตะปุ่มตะป่ำรูปทรงแปลกประหลาด ด้านบนคือ ต้นไม้เตี้ยๆ รูปทรงพิลึกพิลั่น รถเทียมล้อประหนึ่งถูกหน้าผาบีบให้วิ่งตรง ขึ้นหน้าไปเรื่อยๆ กิ่งไม้ระผ่านตัวรถเป็นระยะๆ เกิดเป็นเสียงแกรกราก ขวนให้เสียวฟัน

"ที่นี่...ก็คืออีเซียนเทียนอย่างนั้นหรือ" หลี่ซีไม่รู้เขยิบเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด นางมองซ้ายมองขวา จู่ๆ กิ่งไม้แห้งกิ่งหนึ่งก็วาดผ่านหน้าต่าง นางตกใจหวีดร้องเสียงหลงออกมาคำหนึ่ง ร่างกายเอนล้มไปทาง ด้านหลัง โชคดีที่เฉินอิงช่วยพยุงเอาไว้ได้ทัน

"ไม่ต้องกลัว ม่านหน้าต่างสองชั้น ทนทานยิ่งนัก กิ่งไม้กรีดไม่ขาด" เฉินอิงพูดปลอบใจนางด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาพลาประคองให้นางนั่ง

กลับเข้าที่

หลี่ซีไม่กล้าขยับเข้าใกล้หน้าต่างรอดอีก นางอกสั้นขวัญแขวน
ดึงมือเงินอิงไว้พรางพุดเสียด้าน "ที่นี่...อันตรายจริงๆ"

มุมปากของเงินอิงยกขึ้นตามความเคยชิน นางพุดออกมาสื่คำ
"ยิ่งอันตรายยิ่งดี"

พื้นที่ยิ่งอันตรายเท่าใดก็ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อพวกนางมากเท่านั้น
มีเพียงลักษณะทางภูมิศาสตร์ประเภทหนึ่งคนเฝ้าหมีนคนมีอาจผ่าน
เช่นนี้เท่านั้นพวกนางถึงจะมีโอกาสเอาชีวิตรอดได้

พอเห็นใบหน้าของเงินอิงสงบนิ่งราวกับผืนน้ำเช่นนั้นหลี่ซีก็รู้สึก
เหมือนจะนึกโล่งอกขึ้นมาเล็กๆ นางพยักหน้า ใบหน้าขาวซีดปรากฏ
รอยยิ้มขึ้นน้อยๆ "เมื่อญาติผู้พี่บอกว่าดี ข้าก็เชื่อว่าย่อมต้องเป็นเช่นนั้น"

ตอนนี้นางเห็นเงินอิงเป็นดังสวรรค์เบื้องบน ขอเพียงเงินอิงบอก
ไม่มีปัญหา เช่นนั้นก็ยอมไม่มีปัญหา

เงินอิงลูบศีรษะนางด้วยทำที่อ่อนโยนก่อนจะเอ่ยปากถามออกมา
อีกครั้ง "เยี่ยชิ่ง กองกำลังที่ไล่ตามมาอยู่ห่างจากพวกเราอีกเท่าใด"

"ไม่รู้" เยี่ยชิ่งตอบสั้นกระชับแต่กินใจความครอบคลุมไม่เปลี่ยน

เงินอิงรู้สึกผิดหวังเล็กๆ นางลดม่านหน้าต่างลงและถอยกลับไป
ที่เดิม

159

สนาขร่วมกัฟผู้ไม่ต่างอันใดกัมเทพเซียงน

ชาวยุทธีในยุคสมัยนี้เป็นก็แต่ผู้คนธรรมดาสามัญ ไม่เหมือนกับ
ในนิยายหรือในภาพยนตร์เมื่อครั้งที่ดูในยุคปัจจุบันที่เต็มไปด้วยความ
สามารถแปลกประหลาดพิสดาร แล้วไหนเลยจะล่วงรู้ข่าวสารของศัตรูได้
โดยไม่ต้องอาศัยสิ่งใด

เงินอิง^๑รู้สึกเป็นทุกข์อยู่เล็กๆ ครันคิดดูอีกทีนางก็รู้สึกว่เรื่องนี้
อันที่จริงก็มีได้มีอันใดเลวร้าย

ในตอนนั้นเองจู่ๆ เบื้องหน้านางก็คล้ายจะปรากฏเงาร่างเล็กผอม
ของมือสังหารสตรีในตำหนักนางชีว

หากพิจารณาจากประสบการณ์ในครั้งนั้น คนในยุทธภพพวกนี้
ก็ไซ้ว่าจะเป็นพวกที่ไม่สามารถเอาชนะได้ อย่างน้อยนางก็เคยยับยั้ง
การโจมตีของอีกฝ่ายได้ครั้งหนึ่ง

ครันคิดได้เช่นนี้เงินอิง^๑ก็หยิบเอาธนูขึ้นสะพายหลัง

รถโงนเงนเคลื่อนตัวขึ้นหน้าไม่หยุด เงินอิงคำนวนระยะทางอยู่
เจี๊ยบๆ พลังเจี๊ยบหุ้พังความเคลื่อนไหวรายรอบ

เส้นทางเขาคับแคบบีบเสียงลมให้แหลมเล็กเป็นพิเศษ คล้ายมีคน
ส่งเสียงร้องคร่ำครวญอยู่แต่ไกล

เหอสูยกับหลี่ซีต่างตกใจหน้าซีดกอดหนีซื่อแน่น แทบไม่กล้าแม้แต่
จะหายใจ

ในความทรงจำของเงินอิง อีเซียนเทียนตั้งอยู่ระหว่างแนวสันผา
ภายในเขากุ้ยคุ เส้นทางเขาคับแคบ กว้างที่สุดก็แค่พอให้ม้าสองตัววิ่ง
อยู่ด้วยกันเท่านั้น ระยะทางยาวประมาณสามสี่ร้อยเมตร เชื่อมต่อไปถึง
ไหล่เขาที่เต็มไปด้วยต้นไม้หนาทึบ

นางอดนึกยินดีไม่ได้

รถเทียมล้อสกลหานมีลักษณะแคบยาว ตัวรถไม่จัดว่ากว้าง
หาไม่แล้วพวกนางอาจต้องลงรถเดินเท้า หากเป็นเช่นนั้นจริงความเร็ว
ในการเดินทางย่อมยิ่งลดต่ำลงมาก

ครั้นคิดเช่นนั้นเงินอิงก็เลิกม่านมองออกไปข้างนอก

ตัวรถแนบอยู่กับหน้าผา เสียงแกรกรากกรากชวนเสียวฟันดังสลับ
อยู่กับเสียงล้อรถ รวากับพร้อมจะแยกออกจากกันได้ทุกเมื่อ

จนถึงเพลานี้เงินอิงถึงเพิ่งเข้าใจถึงความหมายของคำว่า 'ทั้งคน
บังคับรถไว้สามคน' ที่เยี่ยซิงพูดก่อนหน้านี้ งานนี้จำเป็นต้องอาศัยสารถี
เปี่ยมประสบการณ์ควบคุมบังคับรถจริงๆ หากเป็นคนทั่วไปเกรงว่า
เล่นไปได้ไม่ถึงครึ่งรถก็ติดอยู่กลางทางแล้ว

การวิ่งอยู่บนพื้นที่คับแคบเช่นนี้ ไม่ว่าจะการโจมตีระยะไกลหรือ
ต่อสู้ระยะประชิดก็ล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายนางด้วยกันทั้งสิ้น

เงินอิงคิดเช่นนั้น นางแขวนถุงลูกธนูไว้ตรงเอว

หลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที ในที่สุดรถเทียมนล่อก็หยุดลง เสียงเยียซิงดังลอยมาจากทางด้านนอก "ลงรถได้แล้ว"

เงินอิงขานรับพลางเปิดประตुरถ นางเห็นเยียซิงที่อยู่ทางด้านหน้าลงจากรถก่อนแล้ว กำลังแหงนหน้ามองไปรอบๆ

เงินอิงก็ทำเช่นนั้น

ที่นี้เป็นพื้นที่โล่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ สีสันล้วนฉฉาดฉาดเรียบราวถูกมัดดัดเชือน บนพื้นเต็มไปด้วยพืชจำพวกตะไคร้ เจริญ* และเห็ดนานาชนิด

คาดว่าคงเพราะอยู่ในพื้นที่ที่มีแสงน้อยมานานปี ต้นไม้บนพื้นที่ว่างส่วนใหญ่จึงมีขนาดเล็กเตี้ย กระจายกันอยู่ห่างๆ ยามนี้แม้จะยังอีกนานกว่าจะค่ำ ทว่าแสงสว่างที่ลอดส่องลงมากลับอึมครึมยิ่ง ผนวกกับอากาศชื้นๆ ที่แผ่กระจายอยู่ท่ามกลางสายลมทำให้รอบข้างคล้ายมีหมอกบางเบาอยู่ชั้นหนึ่ง โชคดีที่พื้นที่ว่างแห่งนี้ใหญ่พอ เท่าที่ประเินด้วยสายตาที่น่าจะมีขนาดราวๆ ครึ่งสนามฟุตบอลเห็นจะได้ นอกจากนี้เงินอิงยังได้ยินเสียงน้ำอยู่รอบๆ

นางพลันรู้สึกโล่งอก

น้ำเป็นต้นกำเนิดของสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ขอเพียงมีน้ำ ความหวังที่จะมีชีวิตรอดของพวกนางย่อมเพิ่มมากขึ้นหลายส่วน

"ออกไม่ได้ เข้าไม่ได้" น้ำเสียงทุ้มต่ำแผ่วเบาของเยียซิงที่อยู่ข้างๆ ดังขึ้น ฟังไม่ออกถึงอารมณ์ความรู้สึกอันใด

เงินอิงมุ่ปากขยับ รอยยิ้มบนใบหน้ายังคงพิลึกพิลั่นเหมือนเช่น

* เจริญ หมายถึงต้นเฟิร์น

ทุกครั้ง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นคำพูดของเยีซิงที่ชวนให้คนรู้สึกสบายอกสบายใจที่สุด

ต่อให้ยังคงเป็นเพียงไม่กี่คำก็ตาม

หากแม้แต่เยีซิงเองก็ยังคิดว่าที่แห่งนี้ยากที่คนนอกจะบุกเข้ามาได้ เช่นนั้นกองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้นก็ย่อมไม่มีทางบุกเข้ามาจากทางอื่น และนั่นก็หมายความว่าขอเพียงเฝ้าอี่เซียนเทียนไว้ให้ดี อีกฝ่ายก็ย่อมไม่อาจทำอันใดได้

ทว่าในอีกแง่มุมหนึ่งก็คือหากอีกฝ่ายบุกเข้ามาได้สำเร็จ พวกนางก็ย่อมสิ้นหนทางหลบหนีเช่นกัน

คิดใช้ประโยชน์จากลักษณะทางภูมิศาสตร์ ก็จำเป็นต้องรู้จักควบคุมมันให้ได้

แต่ไหนแต่ไรโลกนี้ก็ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า 'สมบูรณ์แบบ' แคได้ครอบครองคำว่า 'ได้เปรียบ' เช่นนี้เงินอิงก็รู้สึกพอใจมากแล้ว

ยามนี้พวกเงินอิงลงจากรถมากันหมดแล้ว เงามัจับอยู่บนใบหน้าหวาดประหวั่นของทุกคน หวงซือโอบบุตรชายทั้งสองของตนเองไว้นั่น ใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาษ หมิงซินที่อยู่ข้างๆ ก็ใบหน้าซีดเผือดเช่นกัน หนีชื่อกับหลี่ชื่อแม้จะวางตนสงบนิ่งได้ แต่ถึงกระนั้นก็ปิดบังความรู้สึกกระวนกระวายที่ซ่อนลึกอยู่ในดวงตาไว้อยู่

นอกจากเยีซิงกับหมาเหล่าซานแล้ว คนอื่นๆ ยามนี้ที่ยังคงรักษาท่าที่สงบนิ่งได้มีก็เพียงแค่สองคนเท่านั้น หนึ่งคือเงินอิง ส่วนอีกคนกลับเป็นกั๋ววาน

ใบหน้าดงามของนายหญิงสี่สกุลฉิวยังคงรักษาไว้ซึ่งสีหน้า

ยามปกติ ยามนี้นางเริ่มลงมือแบ่งกำลังคนออกอย่างเป็นระบบระเบียบ บ่าวไพร่ของนางพวกนั้นบ้างก็ไปหาที่มาของแหล่งน้ำ บ้างก็ไปค้นหาข้าวของภายในรถ บ้างก็ไปตรวจดูลักษณะพื้นที่โดยรอบ สารพัดทั้งสองกำลังปลดปล่อยออกจากแกรด อีกทั้งยังมีคนหอบฟางหญ้าเข้ามา

ขณะกำลังจัดการเรื่องราวต่างๆ ก้าวห่วนยังพูดจาปลอบโยน ลูกพี่ลูกน้องที่ตื่นตระหนกทำอะไรไม่ถูก คำพูดคำจาภิรยาทำทางอันใดล้วนไม่แสดงอาการเร่งร้อน นับแต่ต้นจนจบล้วนสงบนิ่ง

ข้างเป็นสหายร่วมทัพผู้ไม่ต่างอันใดกับเซียนเทพโดยแท้! เงินอิงทอดถอนใจ

นายหญิงสี่สกุลฉิวผู้นับรวบเอางานเล็กงานน้อยไปทำเองหมดสิ้น อีกทั้งยังจัดการราวกับว่าทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วนเป็นสิ่งที่ต้องทำ ไม่ว่าจะหาแหล่งที่มาของน้ำ สำรวจลักษณะพื้นที่ รวบรวมเสบียงอาหาร และอื่นๆ

ถึงจะพบเจอก้าวห่วนเพียงสองครั้ง แต่เงินอิงยามนี้กลับรู้สึกคล้ายเคยร่วมมือกันมาเป็นเวลาช้านาน เรียกได้ว่าถึงขั้นเข้าใจกันได้โดยไม่ต้องเอ่ยปาก

นางอดนึกโง่งงไม่ได้ มีก้าวห่วนอยู่ด้วย ภาระบนไหล่ทั้งสองข้างของนางเรียกได้ว่าทุเลาเบาบางลงไม่ใช่น้อย

ขณะกำลังคิดเช่นนี้ก้าวห่วนก็แบ่งหน้าที่ให้พวกบ่าวไพร่เสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ครั้นเห็นพวกเงินอิงยืนมองดูนางอยู่ข้างรถ นางก็ยิ้มออกมาน้อยๆ เดินตรงเข้ามาแสดงคารวะต่อหน้าชื่อและหลังชื่อ เอ่ยปากอย่างอ่อนโยนว่า "ขออภัยที่ทั้งสองได้โปรดให้อภัยที่ข้าถือวิสาสะจัดการโน่นนี่ตามอำเภอใจ"

การตะลอนเดินทางทำหนังสือเหนี่ยยล้าแทบสิ้น ที่ทำได้ยามนี้ก็แค่เพียงพุงว่างไว้เท่านั้น ครั้นได้ยินอีกฝ่ายพูดออกมาเช่นนั้นนางก็เผยยิ้มกล่าววาจานุ่มนวล "นายหญิงสีหาควรพูดเช่นนั้นไม่ โชคดีที่มีเจ้าอยู่ด้วยพวกเราถึงได้สะดวกสบายเช่นนี้ เจ้าเคลื่อนไหวอยู่ข้างนอกบ่อยครั้งกระทำการใดๆ ย่อมไม่เหมือนกับพวกเราที่น้อยนัยจะได้ออกจากเรือนยามนี้ทุกอย่างก็แล้วแต่เจ้าจะเห็นสมควรเถอะ"

นางหาใช่คนมึนงงตัดสินใจไม่ ครั้นพูดจบนางก็หันกลับไปสั่งบ่าวไพร่สกุลหลี่ "อีกสักครู่พวกเจ้าจงฟังคำสั่งของนายหญิงสี คำสั่งของนางก็คือคำสั่งของข้า" พูดจบนางก็หันไปทางกั้วหวาน ผีน้อยมกล่าว "ต้องลำบากเจ้าแล้ว ยามนี้ข้าสภาพจิตใจไม่สู้ดีนัก คงแบกรับงานเหล่านี้ไม่ไหว"

กั้วหวานเองก็ไม่ปฏิเสธ นางเอ่ยปากรับคำก่อนจะหันหน้าไปทางเงินอิง ไบหน้างดงามยามนี้แลดูเอาจริงเอาจังยิ่งนัก จู่ๆ นางก็แสดงคารวะเงินอิงพลางกล่าวว่า "หากมิใช่คุณหนูสามปฏิกฎในหวพริบฉับไวพวกข้ายามนี้คงตกอยู่ในมือศัตรูแล้ว ข้าขอเป็นตัวแทนพี่น้องทั้งหลายขอบคุณคุณหนูที่ช่วยเหลือ"

เงินอิงนึกไม่ถึงว่านางจะพูดเช่นนี้ จึงรีบเบี่ยงกายหลบพลางกล่าวว่าถ้าอมตนอกมาสองสามประโยค

กั้วหวานยึดตัวตรงเอ่ยปากต่อ "คุณหนูสามถึงจะเผชิญหน้ากับวิกฤตแต่กลับไม่ลนลานแม้แต่น้อย หน้าข้ายังอาศัยลักษณะภูมิประเทศต่อต้านศัตรู นับว่าเป็นผู้มีความสามารถยิ่ง มิใช่คนเช่นสตรีในเรือนหลังอย่างพวกเราจะเทียบได้ เชื่อว่านับแต่ขึ้นไปคุณหนูยังมีเรื่องใหญ่อื่นๆ ให้ต้องจัดการอีก เช่นนั้นคุณหนูสามก็ไปจัดการเถอะ เรื่องน้ำท่าอาหาร

การกินที่หัก เตากระทะพื้นไฟป่าวไฟรอันใด ข้าจะช่วยรับผิดชอบจัดการให้เอง"

ทันทีที่คำพูดดังกล่าวหลุดออกจากปากอีกฝ่าย ไม่เพียงแต่เงินอิงเท่านั้น แม้แต่พวกหนีชื่อเองก็ยังตะลึง

นายหญิงสี่สกุลฉิวผู้นี้ฉลาดปราดเปรื่องเด็ดขาดกล้าหาญ กระทำการใดล้วนรอบคอบเหมาะเจาะเหมาะสม นับว่าหาตัวจับได้ยากยิ่ง แต่ที่ทำให้คนรู้สึกประหลาดใจก็คือภายใต้สถานการณ์สับสนอลหม่านเช่นนี้ ขณะที่ทุกคนต่างวิ่งวุ่นกันราวกับแมลงวันไม่มีหัว แต่นางกลับจัดการทุกอย่างได้เหมาะเจาะรวดเร็ว หัวสมองแจ่มใส เก่งกว่าแม้แต่บุรุษก็ยังเทียบไม่ได้

เงินอิงถึงจะไม่เคยดูแคลนคนในยุคโบราณ ทว่ายามนี้นางก็ยังอดรู้สึกไม่ได้ว่ากั๋วหวานผู้นี้ได้เปลี่ยนมุมมองที่นางมีต่อสตรียุคโบราณไปหมดสิ้น

หากกั๋วหวานมีชีวิตอยู่ในยุคปัจจุบัน ชีวิตของนางย่อมต้องมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง ทำการงานใดล้วนประสบความสำเร็จเป็นแน่

160

ก๊อตำจันกั

"เจ้าสาม ต่อจากนี้พวกเราควรทำเช่นไร" หลังรู้สึกประหลาดใจอยู่ชั่วขณะ ในที่สุดหนีซื่อก็ได้สติอีกครั้ง นางถามเงินอิงเบาๆ พลางหันมองไปทางหลังกองอย่างไม่รู้ตัว ใบหน้าแดงไวซึ่งความรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่หลายส่วน

นับแต่เปลี่ยนรถ อำนาจในการจัดการของหลังก็ถูกเงินอิงลดทอนลง ตอนรถม้าถูกล้อมเงินอิงไม่เพียงเป็นฝ่ายตัดสินใจ หากยังเกลี้ยกล่อมเยี่ยชิงให้ยอมทำตาม หลังเป็นถึงบุรุษแต่กลับไม่อาจแสดงความสามารถใดๆ ออกมาแม้เพียงน้อย ยามนี้หลังเพราะร่างกายไม่อาจปรับตัวเข้ากับการห่อตะปิงเมื่อครู่จึงถูกบ่าวไพร่ประคองลงจากรถมานั่งพักอยู่กับพื้นหน้าตาซีดเซียว เห็นได้ชัดว่าไม่อาจเสนอความคิดเห็นอันใดได้

เมื่อเห็นภาพเหตุการณ์ดังกล่าวปรากฏชัดต่อสายตาเช่นนั้น หนีซื่อ

มีหรือจะไม่รู้สักอันใด นี่เป็นเรื่องราวปดิดรรมาดาของมนุษย์

"ป้าสะใภ้ได้โปรดรอสักครู่" เงินอิงบอกกับหนีชื่อ

ยามนี้นางยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องทำจริงๆ เรื่องปลอมขวัญอันใด คงทำได้เพียงพักเอาไว้ก่อน

นางส่งสายตา 'วางใจ' ให้กับหนีชื่อคราหนึ่งก่อนจะกระซิบแผ่วเบา บอกกับหนีชื่อ "ท่านแม่รอสักครู่" หลังจากนั้นก็ปลีกตัวเดินไปหยุดอยู่หน้า เยียซิงกับหมาเหล่าซาน

ยามนี้พวกเขาสองคนกำลังยืนอยู่ตรงปากทางเข้าอู่เขียนเทียน คอยจับตามองดูความเคลื่อนไหวด้านนอก

"คงอีกสักพัก" พอเห็นเงินอิงเดินเข้ามา หมาเหล่าซานก็เอ่ยปาก ขึ้นก่อน

เมื่อครู่เขาหมอบฟังดูแล้ว แต่กลับไม่ได้ยินเสียงฝีเท้ามา นั่นก็หมายความว่ากองกำลังที่ไล่ตามมาพวกนั้นยังอยู่ห่างออกไปอีกไกล

เงินอิงกล่าวขอบคุณออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะหันมองไปทางเยียซิง สายตาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่ายพลางกล่าว "ข้ามีเรื่องบางอย่าง ต้องการให้ท่านช่วยเหลือ"

เยียซิงยังไม่ทันตอบหมาเหล่าซานที่อยู่อีกด้านกลับพาดดาบขึ้นไหล่ แอบพิจารณาดูเงินอิงอยู่เงียบๆ

ดรุณีสูงศักดิ์ทำทางแปลกประหลาดนางนี้เหมือนจะเป็นคนฉลาด เรื่องนี้จึงทำให้เขานึกกระหายใคร่รู้ยิ่งไม่น้อย ดรุณีนี้ไม่น้อยที่ไม่เคยออกพ้น ประตูเรือนไหนจึงมีความคิดมากมายได้เยี่ยงนี้

เยียซิงกลับสีหน้าเรียบเฉย นางกำลังรอให้เงินอิงเอ่ยปาก

จากประสบการณ์ที่ได้รู้จักกับอีกฝ่ายประมาณครึ่งวัน เยียซิงเชื่อว่า

หากไม่มีแผนการเอาไว้ในใจแล้ว ตรูนี้สูงศักดิ์ผู้นี้ไหนเลยจะเสนอให้พวกนางมาที่เขากุ่ยคุแห่งนี้

จริงอย่างที่นางคิดไว้ เพียงไม่กี่จิตใจเงินอิงก็เอ่ยปากออกมาจริง ๆ เพียงแต่คำพูดนี้นางกลับมิได้บอกกับเย่ชิง

นางหันมองไปทางห่ม่าเหล่าซาน มุมปากแขวนไว้ซึ่งรอยยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ น้ำเสียงสงบนิ่ง "จอมยุทธ์ห่ม่า ขอเยี่ยมดาบท่านใช้สักครู่ พวกเราฆ่าล่อทั้งสักสองตัวดีหรือไม่"

ยามนี้ยังไม่ถึงกลางยามเช็น ทว่าพระอาทิตย์กลับเริ่มคล้อยไปทางทิศตะวันตกเพิ่มอีกสองสามส่วน ดึงเงาต้นไม้เต็มภูเขาให้ยิ่งเหยียดยาวมากกว่าเก่า

ลมแรงกว่าก่อนหน้านี้มากโข โหมกระหน่ำวนเวียนอยู่ระหว่างภูเขากับทุ่งหญ้ากว้าง พัดม้วนฝุ่นทรายไปมาอย่างไม่รู้จักเหนื่อยอ่อน ก่อนจะพัดกลับใส่พื้นเต็มแรง เพียงไม่นานเสียงฝีเท้ามาก็ดังลอยมาตามลมเบา ๆ เพียงไม่กี่จิตใจคนชุดดำบนหลังม้าจำนวนหลายสิบคนก็ปรากฏขึ้นบริเวณหัวเลี้ยวเหนือเส้นทางเขาภายในเขากุ่ยคุ

พวกเขาแต่ละคนล้วนเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว มีอาวุธแขวนอยู่บนเอว ใบหน้ามีผ้าดำปิดไว้ โส่ให้เห็นก็แต่เพียงดวงตา กลับน่ายอดให้ยมกระหายเลือดสะพัดอยู่ทั่วร่าง

ฝูงม้าพุ่งตรงเข้ามาเร็วรี่ ครั้นถึงหัวเลี้ยวถัดมาพวกเขาก็หยุดขบวน คล้ายกำลังวินิจฉัยเส้นทาง หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง คนชุดดำรูปร่างผ่ายผอมที่อยู่ด้านหน้าสุดก็ยกแล่ม้าขึ้นสะบัด

ขวับ!

เสียงดังกระจ่างชัด แล้มาชี้ไปทางทิศเหนือ

เสียงสะบัดแล้มาเหมือนหนึ่งคำสั่ง ทุกคนต่างพากันควมำขึ้นเหนือเสียงผีเท้าม้าสับสนดังกลบเสียงลมคำรามหมดสิ้น

ทว่านอกจากนี้แล้วพวกเขากลับไม่มีผู้ใดพูดคุยกันแม้แต่คนเดียว ทุกคนต่างปิดปากเงียบราวกับเป็นเพียงแค่เงาที่เคลื่อนไหวได้เท่านั้น

หลังจากผ่านไปครึ่งกัณฐูป ที่ปากทางเข้าอู่เขียนเทียนก็มีคนกลุ่มหนึ่ง มุ่งหน้าตรงเข้ามา รอยล้อของรถเทียมล้อบนพื้นบอกรู้ว่าพวกเขาว่า ขบวนรถแล่นลึกเข้าไปในเส้นทางคับแคบเบื้องหน้า

"หยุด!" น้ำเสียงทุ้มต่ำเต็มไปด้วยพลังอำนาจของคนที่หนึ่งดังขึ้น

ขบวนม้าหยุดลงรวดเร็ว ทุกคนยังคงนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา ม้าส่งเสียงฟืดฟาดออกจุมูก สะบัดหางราวกับดมเจอกลิ่นผิดปกติอะไรบางอย่าง อยู่ในหุบเขาลึกแปลกประหลาด

ลมโถมกระหน่ำรุนแรง พื้นที่รายรอบถูกปกคลุมด้วยความเงียบสงัด แม้แต่เสียงนกสักรตัวก็ยังไม่มี ต้นไม้สูงชะลูดทอดเงาอึมครึมลงมา ลมกระโชกพัดผ่านยอดไม้ไม่หยุด ประเดี๋ยวก็หวีดแหลมประเดี๋ยวก็ทุ้มต่ำ แสงตะวันเหนือยอดไม้พวกนั้นค่อยๆ ถอยจากไปที่ละน้อยคล้ายยอมแพ้ให้กับช่วงเวลาโหล่เพล้ที่ปกคลุมอยู่ทั่วแผ่นฟ้าผืนปฐพี

คนชุดดำพวกนั้นซ่อนตัวอยู่ใต้เงาไม้ราวกับกำลังรอให้ความมืดกลืนกินเข้ามา

ทันใดนั้นเสียงผีเท้าม้าแผ่วเบากลุ่มหนึ่งก็ดังลอยมา ม้าตัวหนึ่ง เคลื่อนออกมาจากขบวน คนบนหลังม้ารูปร่างอวบผอม ดวงตาที่อยู่เหนือผ้าดำชั่วร้ายไม่ต่างอันใดกับอสรพิษ หว่างคิ้วคอนไปทางด้านซ้ายมีฝ้าดำเม็ดใหญ่อยู่เม็ดหนึ่ง

ทันทีที่คนผู้นั้นขยับขึ้นหน้า มือของเขาก็กดลงบนเอว
กลิ้งควเลื้อด!

บนเส้นทางที่มุ่งหน้าไปยังอิเฐียนเทียนมีกลิ่นควเลื้อดกลุ่มหนึ่ง
ลอยมา กลิ่นของมันทั้งใหม่ทั้งควรวกับยังมีไอร้อนไหลทะลักออกมา
จากร่างสดๆ ใหม่ๆ

คนชุดดำต่างพากันนั่งเฝ้ายาม บรรยากาศเปี่ยมไปด้วยความรู้สึก
กระวนกระวายจางๆ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นภายในยามนี้เป็นเช่นไรไม่มีใคร
บอกได้ ทว่ากลิ่นควเลื้อดนั้นกลับคล้ายเป็นलगส่งหรณไม่สู้ดีบางอย่าง

แม้จะรู้ว่าสตรีเหล่านั้นมีชาวยุทธ์ปกป้องคุ้มครองอยู่แต่พวกนาง
ก็เป็นแะอ้วนพีตัวหนึ่งด้วยเช่นกัน แคพิจารณาจากทองเม็ดถั่วที่ไพรย
ออกมากรู้ได้แล้วว่าแะตัวนี้อบอ้วนยิ่งนัก เพียงพอให้พวกเขาแบ่งปันกัน

ทว่ากลิ่นควเลื้อดควชั้นที่โถมายามนี้กลับทำให้พวกเขาอดนึก
โยงไปถึงเรื่องราวไม่สู้ดีอะไรบางอย่าง เช่นเห็นสมบัติก็นึกคิดชั่วร้าย
อย่างฆ่าคนชิงสมบัติ

เพราะก่อนหน้านี้ไม่นาน เหตุการณ์เช่นนั้นเพิ่งเกิดขึ้นกับพวกเขา
ทองเม็ดถั่วทั่วพื้นสองประกายเจิดจ้าทำคนตาแทบบอด พวกเขา
บ้างก็ลงจากหลังม้ามาเก็บจนกระทั่งแย่งชิง ลงมือทำร้ายกันจนกระทั่ง
ชักดาบประหัตประหารกันเอง...

ครันจ้าวเปียวหัวหน้ากลุ่มสี่ดำจินกัที่อยู่ภายใต้สังกัดเฮยหู่บัง*
สั่งให้พวกพี่น้องจัดการฆ่าคนสองคนที่ต่อสู้กันดุเดือดเลื้อดพล่านเป็นที่
เรียบร้อย คนชุดดำกลุ่มนี้อ่าน้อยก็มีอีกห้าคนที่บาดเจ็บเลื้อดอาบ
ส่วนพวกที่เหลือส่วนใหญ่ล้วนจุมกเขี้ยวใบหน้าบวมปูด

* เฮยหู่ หมายถึงเสือดำ ชื่อเฮยหู่บังเป็นชื่อกลุ่มอิทธิพลมืดที่กลุ่มสี่ดำจินกัสังกัดอยู่

"จับคนไม่ได้ พวกเจ้าก็อย่าหวังจะมีชีวิตได้ใช้เงินทองอันใด!"

น้ำเสียงดุตันของจ้าวเปียวดังระคนอยู่กับกลิ่นคาวเลือด ที่อยู่ใต้เท้าของเขาคือหัวคนกับแขนขาที่ถูกตัดขาด แต่เขากลับไม่สนใจแม้แต่จะเหลือบแล หากกลับยกเท้าผ่านไป เกิดเสียงสวบสาบดังอยู่ท่ามกลางดินเลนที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดพวกนั้น

กองกำลังที่รวมตัวขึ้นเป็นการชั่วคราวนี้มีเฮยหู่ปิงเป็นผู้นำ กลุ่มสื่อต้าจินกั๋งนอกจากจ้าวเปียวที่เป็นพี่ใหญ่แล้ว ยังมีเหล่าซือ เหล่าจิว และเหล่าสื่อออกปฏิบัติกร่วมด้วย ดังนั้นจ้าวเปียวจึงกลายเป็นผู้นำที่มีอำนาจตัดสินใจเด็ดขาด

สองชีวิตมากพอที่จะทำให้พวกหัวมังกุท้ายมังกรเหล่านี้สงบลงได้ชั่วคราว การเคลื่อนไหวของจ้าวเปียวหลังจากนั้นกลับเป็นไปอย่างใจกว้าง เขาไม่เพียงให้เวลาทุกคนค้นหาไปทั่วเส้นทางเขา เก็บทองเม็ดถั่วพวกนั้นจนเกลี้ยง หน้าที่ยังบอกว่าเฮยหู่ปิงจะไม่ชักชวนแบ่งอันใด ขอให้ทุกคนสบายใจได้ กลุ่มสื่อต้าจินกั๋งเองก็จะไม่ขายตามองทองคำพวกนั้นด้วย ยิ่งไปกว่านั้นหลังจัดการกับการค้าครั้งนี้เป็นที่เรียบร้อย สมบัติที่ได้มา ยังจะแบ่งปันให้ทุกคนเท่าๆ กันอีก

ใช้ทั้งไม่อ่อนไม่แข็งเช่นนี้ คนพวกนั้นก็กลับกลายเป็นมีระเบียบขึ้นมาก สามารถอาศัยโอกาสนี้จัดการเสียนตำมือสองรายไปได้ จ้าวเปียวนับว่าพอใจยิ่ง

161

ค่าวกกลชญมอดสีก

กว่าจะได้เริ่มออกเดินทางใหม่อีกครั้งพวกเขาก็เสียเวลากับทองเม็ดถั่ว
ไปไม่ใช่่น้อย โชคดีที่ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งของจ้าวเปี้ยวอีก การเดินทาง
ที่เหลือราบรื่นไร้อุปสรรค

เพียงแต่กลิ่นคาวเลือดที่ไชยออกมาจากอิเซียนเทียนนั้นกลับทำให้
จ้าวเปี้ยวรู้สึกประหลาดใจ

เขานึกไม่ถึงว่า 'สามอสูรสกุลหมา' ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในยุทธภพ
จะมีวันลงมือกับแกะอ้วน

ความตุนตันของสกุลหมาสามพี่น้องสร้างความหวาดหวั่นให้เขาอยู่
ไปไม่ใช่่น้อย กลิ่นคาวเลือดในเวลานี้ยิ่งทำให้เขาไม่กล้าเคลื่อนไหวบุ่มบ่าม

ลมคำรามผ่านพัดอยู่บนเส้นทางเขารวดเร็ว กลิ่นคาวเลือดน่า
สะอิดสะเอียนระคนอยู่กับกลิ่นสนิมกำจายอยู่ทั่วทุกสารทิศ อีกทั้งยัง
ระคนอยู่กับเสียงครวญครางวางเลือน

ดวงตาโหดเหี้ยมอำมหิตของจ้าวเปียวส่องประกายแวววาวเย็นเยือก เขาโบกมือ ม้าสามตัวขยับขึ้นหน้ารวดเร็ว ปกป้องคุ้มครองเขาอยู่ซ้ายขวา คนทั้งสี่ควบคุมความเร็วของม้าไว้ ค่อยๆ ควบคุมม้าเข้าไปใกล้ปากทางเข้าอู่เขียนเทียน

เสียงลมยิ่งพัดยิ่งหุ้มด้า พระอาทิตย์แดงฉานดุจเลือดแขวนตัวเอียงเฉียงอยู่เหนือยอดเขาด้านหนึ่ง เงาขนาดใหญ่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้าทุกคน

ยิ่งขยับเข้าใกล้ปากทางเข้ามากเท่าใด กลิ่นคาวเลือดก็ยิ่งเข้มข้นมากขึ้นจนแทบจะทำคนตีลังกาหงายหลัง ทว่าคนบนหลังม้าทั้งสี่กลับสีหน้าเฉยเฉื่อย มีก็แต่สายตาเท่านั้นที่ระแวงระวังเต็มเปี่ยม

ด้านหน้าห่างออกไปประมาณร้อยก้าว รถคันหนึ่งเอียงกระเท่เร่อยู่กลางเส้นทางคับแคบ ล้อรถหลุดออก กองผ้าที่ถูกพับอย่างเป็นระเบียบ กระจัดกระจายอยู่ข้างๆ เป็นจำนวนมาก เห็นได้ชัดว่าเป็นรถส่งสินค้า

สตรีเนื้อตัวชุ่มโชกไปด้วยโลหิตสองนางนอนอยู่กับพื้น หนึ่งในนั้นนอนหงาย เส้นผมกระเซอะกระเซิงไปหน้าอาบไปด้วยเลือด ไม่แม้แต่จะขยับ มือที่ไพล่ออกมาอยู่ทางด้านนอกคล้ำเขียว คาดว่าน่าจะตายมาชั่วระยะหนึ่งแล้ว ส่วนอีกคนหนึ่งคล้ายยังมีลมหายใจ เสียงครวญครางเมื่อครู่น่าจะเป็นเสียงของนาง แผ่นหลังของสตรีผู้นี้เต็มไปด้วยเลือด ดูจากเสื้อผ้าขาดวินั้น นางน่าจะโดนฟันเข้าที่กลางหลัง

ครั้นขยับขึ้นหน้าไปอีกหกสิบเจ็ดสิบก้าว พวกเขา ก็พบกับรถที่พลิกคว่ำอีกคันหนึ่ง ข้างรถยังคงเต็มไปด้วยสินค้า เลือดสดๆ ไหลผ่านประตูรถที่ปิดสนิทออกมา แม้แต่ผนังผ้าทั้งสองข้างทางก็ยังเต็มไปด้วยคราบเลือด กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นลอยออกมาจากในนั้น

คนบนหลังม้าทั้งสองสบตากันคราหนึ่ง เสียงเครื่องคร่ำดังขึ้นอยู่หลายคราว อาวุธอันใดล้วนอยู่ในมือหมดสิ้น หลังจากนั้นไม่จำเป็นต้องรอให้จ้าวเปียวออกคำสั่ง คนสองคนที่อยู่ด้านหน้าสุดก็ควมม้าขับเข้าไปในโอ้เซียนเทียน

ในที่สุดก็ถึงยามพลบค่ำ ช้างในโอ้เซียนเทียนอึมครึมกว่าทางด้านนอก ตอนควมม้าเข้าไป คนชุดดำที่เป็นแนวหน้ารู้สึกว่บนพื้นนอกจากกรวดหินกับวัชพืชทั้งหลายแล้ว ยังมีกิ่งไม้หักอยู่อีกไม่ใช่น้อย หากพิจารณาดูจากร่องรอยด้านบน เหมือนจะเป็นฝีมือคน

ดูท่าภาพสถานการณ์ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้ายามนี้หาใช่การลงมือแต่ฝ่ายเดียวไม่ หากแต่มีคนประมือกันที่นี่

คนบนหลังม้าทั้งสองสบตากัน ต่างเห็นแววตาลิงโลดอยู่บนใบหน้าของอีกฝ่าย

จากรายงานสถานการณ์ของพวกเขา คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ล้วนแต่อิสตรี ดังนั้นนอกจากสามพี่น้องสกุลหม่าจะลงมือประหัตประหารกันเองแล้ว พวกเขาไหนเลยจะมีศัตรูอื่นได้อีก

งานนี้ต้องเป็นการฆ่ากันเองแน่ ก็เหมือนตอนพวกเราเก็บทองเม็ดถั่วนั้น

คนทั้งสองต่างคิดเช่นนั้น สายตาโลกโมโหสั่นกวาดมองไปยังข้าวของที่กระจัดกระจายเกลื่อนพื้น หมายพบแสงเงินแสงทองสักสองสามจุด

ทันใดนั้นลมประหลาดระคนอยู่กับเสียงคำรามสายหนึ่งก็พัดโหมเข้ามา พวกเขาต่างสะดุ้งตกใจ วาดเหวี่ยงดาบในมือ กวาดตามองไปรอบๆ ด้วยท่าที่ระแวงระวัง

ผนังผาทั้งสองด้านราวกับพร้อมจะถล่มลงมาได้ทุกเมื่อ ปีบเส้นทาง

เขาให้ดูแคบยาวเป็นพิเศษ ลมตะวันตกพัดต้นไม้กวัดหिनส่ายไหว เสียง
ที่ซอชานันฟังดูคล้ายเสียงฝีเท้าคน เส้นผมยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิงของสตรี
ที่นอนลั่นลมหายใจบนพื้นถูกลมพัดไหว เส้นผมยาวๆ คล้ายवादผ่าน
ปิ่นได้เกือกม้าขึ้นไป แม้แต่ศพนั้นก็ยิ่งประหนึ่งจะถูกขึ้นตามแรงลม
แลดูแปลกประหลาดอย่างยิ่งยวด

คนทั้งสองแทบจะกลั้นหายใจพร้อมๆ กัน

ทว่าหลังเสียงคำรามผ่านพ้นกลับไม่มีปรากฏการณ์แปลกประหลาด
อันใด

ไม่ใช่การโจมตีของศัตรูอย่างที่พวกเขาคาดคิดไว้ หากเป็นเพียง
ลมสายหนึ่งพัดผ่านมาก็เท่านั้น

คนทั้งสองต่างถอนหายใจโล่งอก ทว่ามือที่กุมดาบนั้นกลับยิ่งกุม
ยิ่งแน่น

"ที่นั่นมันบัดซบจริงๆ" หนึ่งในนั้นร้องด่าออกมาเบาๆ คราหนึ่ง

ถึงจะเป็นบุรุษใช้ปลายดาบตีเมล็ดคน ทว่าครันต้องมาพบเห็น
สภาพการณ์เช่นนี้พวกเขาก็ยังอดใจเด่นระส่ำไม่ได้ นอกจากชื่อเขาถูกลูก
แล้ว อีเซียนเทียนนี่ก็มีลักษณะแปลกประหลาดชวนให้คนคิดมากเช่นกัน

ม้าเคลื่อนไหวตัวช้าลงเรื่อยๆ พวกเขายังคงรักษาท่าที่ระแวดระวังไว้
เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ขณะเดียวกันก็ค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้สตรีที่ยังคง
ส่งเสียงครวญครางนั้น

สตรีรายนั้นเดิมนอนคว่ำหน้า ยามนี้คล้ายเพราะได้ยินเสียงฝีเท้าคน
ร่างกายจึงเริ่มขยับไหว แขนทั้งสองข้างค้ำยันพื้น ท่าทางคล้ายต้องการ
เงยหน้าขึ้นมอง เส้นผมกระเซอะกระเซิงไหวลู่ไปทางด้านหลังตามการ
เคลื่อนไหว เส้นผมสีดำระคนอยู่กับเลือดสีแดงฉาน ยิ่งมองก็ยิ่งแปลก

ประหลาด

ทันใดนั้นสายลมก็พัดโหมกระหน่ำขึ้นอีกคราว เสียงฟุบๆ แผ่วเบา
สองคราวดังอยู่ภายใน

เสียงนั้นระคนอยู่กับเสียงลมกระโชก แทบจะไม่มีใครทันได้สังเกต
ทว่าจ้าวเปียวที่เฝ้าอยู่ที่ปากทางกลับจับได้ถึงเสียงการเคลื่อนไหวผิดปกติ
ดังกล่าว

"ระวัง!" เสียงตวาดราวอสนีบาตกำปนาทบนพื้นราบ ดังก้องอยู่
ท่ามกลางผนังผา

ทว่าสายเกินไปแล้ว

ฟุบๆ

เสียงหวีดหวิวแหวกอากาศก้องดัง ญูลิบกว่าดอกฟุ้งตรงออกมา
จากจุดที่ลมพัดโหมกระหน่ำรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาก็มาถึงตรงหน้าของ
ชายบนหลังม้าทั้งสองคน องศาของม้าเจ้าเล่ห์แปลกประหลาด หัวญู
ส่องประกายเย็นเยียบ ชวนให้คนชนลุกตั้งชัน

"แย่แล้ว!"

"กับดักของพวกเขาศัตรู!"

คนบนหลังม้าสองคนนั้นร้องตะโกนเสียงดัง รีบเหวี่ยงดาบขึ้น
ปิดป้อง แต่เพราะสถานการณ์พลิกผันรวดเร็วเกินไป สมาริของพวกเขา
ก่อนหน้านี้ถูกสตรีนพื้นดินดูดไปจนสิ้น จึงไม่อาจหลบพ้น

ฉีกๆ

คนทั้งสองถูกญูหลายดอกแทงทะลุร่าง หล่นจากหลังม้าลงไปนอน
เกลือกกลิ้งอยู่กับพื้น แม้แต่ม้าที่พวกเขาขี่ก็ไม่อาจรอดพ้นจากญูที่ยิงมา
เสียงร้องโหยหวนของคนและม้ายังก้องไปทั่วหุบเขา

"น่าเสียดาย" เงินอิงที่ซ่อนตัวอยู่หลังรถสายหน้า นางถอนหายใจเบาๆ ออกมาคราหนึ่ง

คนที่มามีจำนวนน้อยเกินไป

ว่ากันตามที่นางคาดคะเนไว้ คนที่เข้ามาสำรวจเส้นทางอย่างน้อยก็น่าจะมีสักสี่ห้าคน แต่นางกลับนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะระแวงระวังเยี่ยงนี้ ถึงกับให้คนเข้ามาดูสถานการณ์เพียงสองคนเท่านั้น

นางเลือกใช้ต้นไม้เตี้ยๆ บนผนังผาติดตั้งลูกธนูไว้สิบดอก คำนวณองศาทิศทางและกำลังอย่างดี ตั้งใจจะลดทอนกำลังของอีกฝ่ายให้ได้สี่คนขึ้นไป นึกไม่ถึงว่าผลลัพธ์กลับถูกลดทอนไปกว่าครึ่ง ความสามารถในการระแวงระวังตัวของศัตรูนับว่าแข็งแกร่งมิใช่เบา

ช่างน่าเสียดายจริงๆ

นางครุ่นคิดพลางยื่นตัวออกไปเล็กน้อย สังเกตดูสถานการณ์บนเส้นทางเขาผ่านรอยแยกระหว่างหลังคารถกับกองผ้าพวกนั้น

ที่นอนกองอยู่บนพื้นสองรายนั้น คนหนึ่งหยุดขยับเขยื้อนแล้ว คาดว่าคงสิ้นลมหายใจไปแล้ว ส่วนอีกคนธนูปักตรึงอยู่บนร่างสามดอก แต่เพราะไม่ถูกจุดสำคัญจึงยังกระเสือกกระสนอยู่กับพื้นไม่หยุด เสียงร้องครวญครางถูกสายลมฉีกทิ้งจืดจาง ระคนอยู่กับเสียงม้าร้อง ทำเอาเหล่าสตรีที่อยู่หลังเงินอิงต่างพากันหน้าถอดสี

ขวับๆ

หลังเสียงทิบๆ ดังต่อเนื่องอยู่สองสามครา เสียงร้องโหยหวนกับเสียงม้าก็หยุดลง

เงินอิงเห็นชัดถนัดตา 'ร่าง' ไร้วิญญาณของหญิงสาว' นั้นไม่รู้กระโดดขึ้นบนหลังคารถตั้งแต่เมื่อไร เงามดำท่อนหนึ่งพุ่งออกมาจากแขนเสื้อ

ครั้นปลายแสงที่มีตะขอโค้งผูกติดผูกติดกลับก็ลากพาเลื้อยหลายหยด
ติดกลับมาด้วย

"กลับไป" เยี่ยชิงสั่ง นางถือแสงไว้ด้วยมือข้างเดียวพลางปลด
'เส้นผม' กระเซอะกระเซิงทิ้งลงกับพื้น สองตาจ้องนิ่งไปที่ด้านหน้า

จ้าวเปียวสองตาหดเล็กลงอย่างรวดเร็ว

จนกระทั่งยามนี้เขาถึงเห็นชัด ที่สตรีเบื้องหน้าขวางลงกับพื้น
แท่นแล้วไม่ใช่ 'ผม' แต่หากเป็นหางล่อสีดำ!

นี่เป็นกับดัก!

โชคดีที่เมื่อครู่เขาระแวดระวัง ไม่ได้บุ่มบ่ามบุกเข้าไป หาไม่แล้ว
คนที่ต้องธนูคงไม่แคล้วเป็นเขา

162

การตุมเชิงกันของทั้งสองฝ่าย

จ้าวเปียวหนวสะท้านไปทั้งใจ ทว่าสายตากลับยังสงบนิ่ง
ตอนธนูถูกยิงออกมาเขาก็กระโดดลงจากหลังม้าแล้ว อาศัยม้าบัง
ขวางอยู่ทางด้านหน้า ยามนี้แม้จะมองเห็นร่างไร้วิญญานลี้มฟุ่อยู่กับ
พื้นสองศพเขาก็หาได้นึกสนใจไม่

ผู้ตายไม่ใช่คนของเฮยหู่ปิง หากแต่เป็นคนนอกที่ร้อนใจอยากแสดง
ความสามารถให้เป็นทีประจักษ์ก็เท่านั้น

เขาไม่รู้สึกละอายใจอันใดแม้แต่น้อย

เขาจึงมองดูเส้นทางเขาด้วยสีหน้าเหมินเฉย เห็นสตรีที่นอนสงเสีียง
ครวญครางอยู่บนพื้นยามนี้จู่ๆ ก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง กิ่งก้างกิ่งคลาน
วิ่งกลับไปหาลังรถอย่างรวดเร็ว

สายตาของจ้าวเปียวเย็นเยียบยิ่งกว่าเดิม

อาศัยสตรีหนึ่งตายหนึ่งเจ็บเป็นเหยื่อล่อ วางแผนหลอกให้พวกเขา

ติดกับ ศัตรูพวกนี้รับมือยากกว่าที่เขาคิดไว้

จ้าวเปียวยกมือขยับปากเสื่อ ในใจรู้สึกกระสับกระส่ายแปลกๆ

เดิมคิดว่า 'การค้า' คราวนี้เป็นเรื่องง่ายๆ สบายๆ อีกฝ่ายมีก็แค่
สกุลหมาสามพี่น้องเท่านั้น ทว่าจากที่เห็นในเวลานี้ เรื่องราวเหมือนจะ
ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

เขาหรีตาพิจารณาตุนั่งผาดลวดสองข้างทางของอิเซียนเทียน

สถานที่อย่างเขาгүйคูนี่เต็มไปด้วยกลิ่นอายชั่วร้าย ลักษณะทาง
ภูมิศาสตร์หรือก็ไม่ใช่ผลดีต่อพวกเขา ทางเขาคับแคบเช่นนี้ข้อดีของ
กองกำลังบนหลังม้าอันโหดร้ายถูกจำกัดหมดสิ้น เขารู้สึกอยู่ตลอดว่า
กับดักที่อีกฝ่ายทำขึ้นคงไม่ได้มีเพียงแค่นี้แน่

"เฝิงมามา ทางนี้" เสียงของสวินเงินที่อยู่ไกลสุดปลายอีกด้านของ
อิเซียนเทียนดังขึ้น เรียกสติของเงินอิงให้กลับคืนมาอีกครั้ง

แม้เฝิงมามาจะอยู่ห่างออกไปไกล แต่นางก็ยังสังเกตเห็นเหืองเม็ดโต
ราวกับเม็ดถั่วบนใบหน้าของอีกฝ่ายได้

สตรีที่ร้องครวญครางอยู่กับพื้นที่แท้ก็คือเฝิงมามา

ด้วยฐานะของบ่าวไพร่ที่พอเป็นหมัดมวยเพียงหนึ่งเดียว แผนล่อ
ศัตรูนี้จำเป็นต้องให้นางเป็นคนลงมือจัดการ และเพราะเป็นสตรี พวกศัตรู
จึงไม่ระแวงระวังอันใดนัก แต่หากเป็นบุรุษ คนทั้งสองเกรงว่าคงไม่มีทาง
ติดกับพวกนางง่ายดายเยี่ยงนี้

ยามนี้สายตาของจ้าวเปียวเคลื่อนจากบนผืนผ้ามาหยุดอยู่บนตัว
ของเย่ชิงแล้ว

เห็นได้ชัดว่าที่เย่ชิงบอกให้ 'กลับไป' นั้นมิได้พูดกับเขา หากแต่สั่ง
สตรีคนดังกล่าว ความรู้สึกของการถูกผู้อื่นมองข้ามไม่เห็นค่าความสำคัญ

เช่นนี้ แม้จะทำให้เขาโมโหเดือดดาล แต่ถึงกระนั้นเขาก็มีอาจทำอันใดได้
พื้นที่ลุ่มเสี่ยงเช่นนี้ รวมถึงการโจมตีกะทันหันของอีกฝ่ายเมื่อครู่
ทำให้เขาไม่กล้าทำอะไรบูมบ่าม

เยี่ยซิงยืนนิ่งอยู่บนหลังคารถ แลเห็นลึกลงมาจากรถแซนเสื้อ
ทั้งสองข้าง สีหน้าเรียบเฉยเหมือนเช่นทุกครั้ง

ความมืดลึกลับกินหุบเขาไปที่ละน้อย ตะวันรอนถอยห่างจากยอดไม้
ไปที่ละนิด มีเพียงยอดเขาทางทิศตะวันตกเท่านั้นที่ยังเหลือแสงสีแดงทอง
สุกปลั่งงดงามสายหนึ่ง

ในที่สุดเผิงมามากก็วิ่งกลับมาถึงที่หลังรถ เงินอิงไม่มีเวลาปลอบใจ
อีกฝ่าย ทำได้เพียงพยักหน้าส่งความปรารถนาดีให้ ก่อนจะเหยียดตัว
คุกเข่าอยู่กับพื้น สองแขนตั้งรั้งสายธนู

ธนูสามดอกตรึงอยู่บนหว่างนิ้ว หัวธนูชี้หันไปทางด้านหน้า
ประกายแสงน้อยๆ บนปลายธนูหนึ่งสนิมมันคงราวกับถูกผูกตรึงอยู่
กลางอากาศไม่ขยับไหว

นางกำลังรอ

หากจะพูดให้ถูกต้องต้องบอกว่านางกับเยี่ยซิงต่างกำลังรอ

รอให้อีกฝ่ายใช้ธนูหรือปล่อยอาวุธลับออกมา

นี่คือแผนการแรกของเงินอิง

ให้เยี่ยซิงอยู่ทางด้านหน้า หลอกล่อศัตรู หลังจากนั้นก็สังหาร
เสร็จแล้วค่อยใช้ตัวเป็นตัวล่อ

เพราะลักษณะพื้นที่เป็นผลดีต่อพวกนาง ผนวกกับความสามารถ
ในการสังหารศัตรูที่อีกฝ่ายได้ประจักษ์ เชื่อว่าพวกศัตรูต้องเพิ่มความ
ระแวงระวังมากยิ่งขึ้น ไม่ผลิผลลามบุกเข้ามาในช่วงระยะเวลานี้แน่

นอกเสียจากว่าจะมีวิธีที่น่าเชื่อถืออันใดปรากฏขึ้นเท่านั้น

หากในหมู่พวกเขามีพลธนูหรือคนที่เชี่ยวชาญในการใช้อาวุธลับ เช่นนั้นนี่ย่อมเป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่คนพวกนั้นจะได้ล้างแค้น

เยี่ยงยืนอยู่ในที่โล่งแจ้งเช่นนั้นย่อมเท่ากับเสนอตัวเป็นเป้าที่มีชีวิต อีกฝ่ายมีหรือจะยอมปล่อยโอกาสนี้เด็ดขาดหลุดมือ

ซึ่งที่เงินอิงรอคือช่วงเวลาดังกล่าว

ขอเพียงศัตรูลงมือ นางย่อมสามารถเล็งเป้าสังหารอีกฝ่ายกลับ กำจัดหน่วยโจมตีระยะไกลของพวกเขา บันทอนกำลังของอีกฝ่ายต่อได้ทันที

เวลาผ่านไปอย่างไม่รู้ตัว ปากทางเข้าสี่เหลี่ยมที่ยังคงเงียบสงบ ไม่เพียงชายผู้เป็นหัวหน้ารายนั้นไม่ได้ออกคำสั่งโจมตี พวกชายชุดดำที่เหลือกลับยังถอยออกไปประมาณหนึ่งด้วย

เงินอิงรู้สึกโล่งอก คนพวกนี้ดูทำอะไรไม่ได้เตรียมอาวุธสำหรับโจมตีระยะไกลเอาไว้ นี่นับเป็นข่าวดียิ่ง คืบนี้พวกนางสามารถจุดไฟได้แล้ว

เงินอิงถอนหายใจออกมาเบาๆ ธนูในมือยังคงมั่นคงประหนึ่งหินผา อันที่จริงเดิมเงินอิงก็หาได้คิดจะจุดไฟอะไรไม่ เพราะทำเช่นนั้นเท่ากับเผยเป้าให้อีกฝ่ายเห็นชัดแจ้ง รวากับต้องการบอกกับศัตรูว่า 'พวกเราอยู่ที่นี่' หากพวกศัตรูมีมือขมังธนู ผลลัพธ์ที่ตามมาย่อมเลวร้ายเกินกว่าจะคาดคิด

ทว่าเงินอิงจำต้องคิดถึงความรู้สึกของพวกหนีชื่อกับหลี่ชื่อด้วย

ท่ามกลางภูเขาลึกที่ผู้คนเล่าลือกันว่ามีภูตผีปีศาจออกอาละวาด สตรีขวัญอ่อนกลุ่มหนึ่งกับความมืดมิดที่ไม่อาจมองเห็นสิ่งใด แคคิดก็อกสันขวัญแขวนสิ้นแล้ว

ความหวาดกลัวบางครั้งอาจสร้างเรี่ยวแรงกำลังชวนตื่นตะลึงได้
ก็จริง ทว่าภายใต้แรงกดดันมหาศาลเยี่ยงนี้ เงินอิงกังวลว่ายังไม่ทันที่
ศัตรูจะบุกทะลุเข้ามา คนของตนเองดีไม่ดีอาจพังทลายลงเสียก่อน
หากเป็นเช่นนั้นพวกนางย่อมได้ไม่คุ้มเสีย

ยังดีที่กำลังรบของอีกฝ่ายคล้ายไม่ครอบคลุมรอบด้าน หากเทียบกัน
ทางด้านการศึก พวกเขายึดกับพวกนางที่มีทั้งเยี่ยงซึ่งที่มีความสามารถ
ในการต่อสู้ระยะกลางระยะประชิด อีกทั้งยังมีมือธนูที่สามารถโจมตี
ระยะไกลอย่างเงินอิงไม่ได้

ครั้นคิดถึงจุดนี้เงินอิงก็อดนึกเป็นกังวลขึ้นมาไม่ได้

ไม่ว่าหมาเหล่าซานตอสนั้นเป็นเช่นไรบ้าง

จากท่าทีของฝ่ายศัตรู คนพวกนั้นน่าจะหาตำแหน่งหลบซ่อนตัวของ
หมาเหล่าซานไม่พบ เพียงแต่อีกฝ่ายมีจำนวนคนมากเกินไป หน้าที่ยัง
ได้เปรียบเรื่องความเร็ว หากเกิดข้อผิดพลาดอันใดขึ้นมา เกรงว่าแม้แต่
โอกาสจะหลบหนีเอาชีวิตรอดของหมาเหล่าซานก็ยังไม่มี

เงินอิงครุ่นคิด สายตาจับจ้องอยู่ทางด้านหน้า มือที่ตึงรั้งสายธนู
สงบนิ่งมั่นคง

ที่นางเล็งอยู่ในเวลานี้คือหัวหน้าของฝ่ายศัตรู จ้าวเปียว

แทบจะในเวลาเดียวกับที่หัวธนูของเงินอิงพุ่งเป้าไปที่จ้าวเปียว
จู่ๆ อีกฝ่ายก็พลันรู้สึกหนาวสะท้านไปทั้งใจ หลังเข้าไปหลบซ่อนตัวอยู่
ที่หลังม้า เขาก็ถอยออกไปอีกสิบกว่าก้าว พ้นออกจากรัศมีธนู

"เขาต้องสังเกตเห็นแล้วแน่ๆ" เงินอิงบอกกับตนเองด้วยน้ำเสียง
แผ่วเบา นางปล่อยสายเก็บธนู มือขวาวางลงข้างลำตัว ที่อยู่ข้างมือคือ
ถุงเก็บธนู ยามนี้ธนูที่อยู่ในนั้นมีจำนวนลดน้อยลงไม่น้อย

ครั้งนี้นางเอาลูกธนูติดตัวมาด้วยสามสิบกว่าดอก เมื่อครู่ตอน
วางกับดักนางใช้ไปแล้วหนึ่งในสาม ยามนี้เหลืออยู่ยี่สิบกว่าดอก ทุกดอก
ล้วนต้องใช้อย่างรัดกุมไม่อาจสิ้นเปลือง

"บัดขบ ฝ่ายนั้นมีมือธนูด้วย" จ้าวเปียวบอกกับตนเอง สายตา
โหดเหี้ยมฉายแววโกรธซึ่ง

ธนูเมื่อครู่น่าจะเป็นกับดักกลไกของอีกฝ่าย ทว่าเมื่อครู่เขากลับ
รู้สึกเหมือนมีคนเล็งธนูใส่อยู่ไกลๆ

เรื่องนี้อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเขา

จากข่าวที่พวกเขาได้รับมาก่อนหน้านี้ไม่มีการพูดถึงคนอื่นนอกจาก
สามพี่น้องสกุลหม่า

ทว่าในยามนี้ข่าวที่รวบรวมได้จากพวก 'หมี่โถว' ทำให้เขารู้ว่า
สามพี่น้องสกุลหม่ามีอยู่คนหนึ่งจากไปก่อนแล้ว นั่นก็หมายความว่า
ที่ซ่อนตัวอยู่ในอิเซียนเทียนมีสองพี่น้องสกุลหม่ากับสตรีมือถือแส้เหล็ก
นางนั้น รวมถึงมือธนูอีกคนหนึ่ง

จากเดิมที่คิดว่าจะเป็นการสู้กันแบบซึ่งหน้า ทว่าเส้นทางเขา
คับแคบนี้กลับทำสถานการณ์เปลี่ยนแปลงจนยากจะคาดเดา

จ้าวเปียวเฝ้าหน้าขึ้น สายตาเย็นยะเยือกกวาดมองมาทางเยี่ยชิ่ง

อีกฝ่ายกำลังยืนอยู่บนหลังคารถอย่างไม่นึกหวาดหวั่น ใบหน้า
เมินเฉยราวกับแฝงไว้ซึ่งสีหน้าหยันเหยียดอยู่หลายส่วน ประหนึ่งไม่นึกแยแส

163

ชนุ่ฟ่งทะงานดั่งดารา

"สตรีพวกนั้นเป็นใคร" จู่ๆ เสียงถามของใครบางคนก็ดังขึ้นจากทางด้านข้าง จ้าวเปียวหันกลับไปดู พบเหล่าจิวกับเหล่าสือกำลังยืนอยู่ข้างๆ เขา

เหล่าจิวเป็นชายรูปร่างผอม คนที่ชี้ทางอยู่เมื่อครู่ก็คือเขา ส่วนเหล่าสือรูปร่างกำยำล่ำสัน หนวดเครารกครีมีเต็มใบหน้า แม้จะมีผ้าคลุมหน้าปิดไว้ก็ยังคงมองเห็นได้ชัด

พวกเขาล้วนเป็นคนสนิทของจ้าวเปียว เหล่าจิวจัดเป็นคนที่ชาญฉลาดที่สุด

จ้าวเปียวจึงขมึงไปทางด้านหน้า สีน้หน้าดูดันเอ่ยว่า "ไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อน"

เหล่าจิวนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะสรุปออกมารวดเร็ว "ไม่ใช่คนแถวนี้"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกจากปาก ดวงตาของเหล่าสื่อก็ส่องประกาย
โหดเหี้ยม เขาร้องด่าออกมาคราหนึ่ง "บัดซบ ต้องเป็นคนที่พวกนั้น
พามาจากเมืองหลวงแน่"

หากไม่ใช่คนจากเมืองหลวง คนชั้นสูงพวกนั้นให้ตายก็ไม่มีทาง
ยอมจ่ายเงินก้อนโตเชิญพวกเขาออกโรงแน่

"เป็นพวกยอผีมือ" เหล่าจิวพูดไม่มาก แต่ทุกคำล้วนเข้าประเด็น
จ้าวเปียวกับเหล่าสื่อไม่พูดไม่จา เห็นได้ชัดว่าเห็นด้วยกับคำพูด
ของอีกฝ่าย

สตรีฝ่ายตรงกันข้ามท่าทางเหมือนไม่ยี่หระ คล้ายเบื่อหน่ายอยู่
หลายส่วน เกรงใจไม่ต่างอันใดกับภูผา ท่าทางเยี่ยงธารน้ำแข็ง ยิ่งยามนี้
ยืนหันหลังให้กับแสงด้วยแล้ว ก็ยิ่งคล้ายผนวกเป็นหนึ่งในเดียวอยู่กับ
ผาหิน

"ก็แค่สตรี ให้พี่น้องบุกเข้าไป ยังจะต้องกลัวอันใด!" เหล่าสื่อนิสัย
นุ่มนวล ยามนี้เขาตั้งดาบออกจากข้างเอวแล้ว กำลังหันหน้ากลับไป
หมายระดมเหล่าพี่น้อง

"หุบปาก!" เหล่าจิวตวาดเขาเสียงขรึม สายตากวาดมองไปยัง
คนที่อยู่ด้านหลัง หลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็หันมองไปทางจ้าวเปียว
กตเสียด่าว่า "พี่ใหญ่ ลองดูได้"

ขณะกำลังพูดเขาก็เอียงศีรษะไปทางด้านหลัง ความหมายก็คือ
ต้องการให้พวกนอกสังกัดพวกนั้นขึ้นหน้าไปสำรวจเส้นทาง ส่วนคนของ
เฮยหมู่บั้งของพวกเขาก็คอยสังเกตสถานการณ์อยู่ทางด้านหลัง

เห็นได้ชัดว่าเหล่าสื่อไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย ยังคงพิมพ์
เสียงดัง "พี่ใหญ่ ให้ชำน่านพาพี่น้องบุกเข้าไปเถอะ ข้า..."

"เจียบ!" ไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ จ้าวเปียวก็ยกมือปราม สายตาเย็นชากวาดมองไปทางด้านหลัง พยักหน้า "ทำตามวิธีของเหล่าจิว"

ตอนพูดเขาไม่มีที่ทำนึกเสียใจแม้แต่น้อย

เพราะรู้อยู่แต่แรกแล้วว่าอิเชียนเทียนมีลัทธิลึกลับใน เขาถึงได้ให้พวกผู้อพยพพวกนั้นตามมาด้วย ยามนี้ใช้คนพวกนั้นเป็นกองหน้าสำรวจเส้นทางจะได้ไม่ต้องสูญเสียกำลังพลของตนเอง

เพียงแต่บนโลกนี้ไม่มียานึกเสียใจชาย ทั้งๆ ที่ทั้งสองฝ่ายยังไม่ทันได้ประมือกันจริงจัง ทว่าฝ่ายเขากลับเสียคนไปแล้วถึงสี่คน ถึงจะบอกว่ามีสองคนตายภายใต้คมดาบของเขา แต่ไม่ว่าเช่นไรเขาก็ยังรู้สึกไม่คุ้มค่าอยู่ดี

ใช้ชีวิตอยู่ในยุทธภพมาสิบกว่าปี จ้าวเปียวเข้าใจถึงเหตุผลประการหนึ่งได้นานแล้ว เงินแม้จะเป็นของดี แต่ก็ต้องมีชีวิตไปไขว่คว้า

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด วันนี้ เวลานี้ ยามนี้ เขาถึงตระหนักถึงเรื่องนี้ชัดเจนกว่ายามใด

เพียงไม่นานกองหน้าก็รวมตัวขึ้นเป็นที่เรียบร้อย

สามคนบนตัวมีร่องรอยบาดแผลปรากฏชัดเจนวอกอยู่กับสมาชิกที่เป็นพวกนอกสังกัดอีกสามคน

ภายใต้อำนาจของกลุ่มเฮงหู่ปัง คนในยุทธภพที่ตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายอยู่แต่เดิมพวกนั้นจึงไ้หนทางชัดเจน พวกเขาทั้งหกถูกแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม อยู่ห่างจากกันกลุ่มละประมาณสิบกว่าก้าว ใช้ม้าของตนเองคอยชนาบข้างปกป้องซ้ายขวา สองคนที่อยู่ตรงกลางคนหนึ่งหน้าคนหนึ่งหลัง อาศัยร่างของม้าป้องกันหน้าหลัง ค่อยๆ เยื้องย่างเข้าสู่อิเชียนเทียนอย่างระมัดระวัง

แสงสุดท้ายเหนือเส้นขอบฟ้าลาลับไปหมดสิ้น ความมืดเข้าปกคลุม
เส้นทางเขาแคบยาว สายลมแผ่วเบากว่าเมื่อครู่ ทว่ากลิ่นคาวเลือด
กลับชัดแจ้งกว่าเก่า ชวนคลื่นเหียนยิ่งยวด

นั่นเป็นกลิ่นที่ลอยออกมาจากคนและม้าที่ตายเพราะค่ายกลธนู
เมื่อครู่

กองหน้าพวกนั้นขยับขึ้นหน้าไปอย่างเชื่องช้า ทุกคนต่างกุมดาบไว้
ในมือ สายตาระแวดระวังกวาดมองดูผนังผาตลอดสองข้างทางไม่หยุด

ไม่มีคนสนใจรถที่เอียงล้มกระเท่เร่ขึ้นอีก สมานธิของพวกเข
ไม่แม้แต่จะจับจ้องอยู่บนตัวของเยี่ยซิง

เทียบกับสิ่งที่ปรากฏชัดต่อสายตาทั้งสอง สิ่งที่พวกเขาสนใจยิ่งกว่า
คือยังมีกับดักอื่นอีกหรือไม่

"จับตามองสองข้างทางไว้ ไม่แน่ว่าอาจมีค่ายกลธนู" นี่เป็น
ถ้อยคำที่จำวเปียวกำชับกำชาไว้ก่อนเข้ามา ตอนพูดดวงตาของเขาคู่นั้น
ส่องประกายโฉบฉวยชนวนหวาดเสียว

"ทันทีที่พ้นกับดักธนูไป พวกเจ้าก็บุกตะลุยเข้าไปจัดการสังหาร
นางพวกนั้นเสียให้สิ้น"

นี่คือวิธีการที่ได้มาหลังพูดคุยปรึกษากับเหล่าจิว

ต่อให้ไม่อาจจัดการกับสตรีถือแสงได้ อย่างน้อยก็น่าจะพบบันทอน
กำลังของอีกฝ่ายได้บ้าง ถึงตอนนั้นพวกเขาเสียหุ้บงลงมือซ้ำอีกครั้ง
เชื่อว่าต้องได้รับชัยชนะ

"อ๊ะเหียนเทียนเป็นทางตัน คนพวกนั้นวิ่งเข้าไปด้านในอีกทั้งยัง
วางกลไกกับดักไว้ เชื่อว่าคงต้องเพราะมีกำลังคนไม่พอ" นี่คือนสิ่งที่
เหล่าจิววิเคราะห์ไว้ก่อนหน้านี้

"อีกอย่างพวกหมี่ไถวยังบอกอีกว่าพวกเขาเหมือนจะเห็นคนถือมีดสองคนจากไปอยู่เลาๆ หากเป็นเช่นนั้นจริง นั่นก็หมายความว่าสามพี่น้องสกุลหม่าอีกสองคนยมนี้น่าจะไม่มีอยู่ในอียิปต์แล้ว" ชาวสารที่ทางหมี่ไถวส่งมาก่อนข้างสับสน เหล่าจิวเลือกเอาชาวสารที่ส่งผลดีต่อตนเองที่สุดมาใช้สนับสนุนการคาดคะเนของตนเอง

หากเงินอิงอยู่ที่นี้⁺ นางต้องให้คะแนนเต็มกับเขาแน่

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการคิดวิเคราะห์ดังกล่าวย่อมต้องสร้างความมั่นใจเล็กๆ ให้กับพวกกองหน้าเหล่านั้น ทำให้พวกเขารวบรวมมองไม่เห็นร่างไร้วิญญาณที่อาบนองไปด้วยเลือดตรงหน้า เขียบบางเข้าไปยังเส้นทางเล็กแคบมืดครึ้ม

เยี่ยงยืนสีหน้าสงบนิ่งอยู่บนหลังคารถ แล้เหล็กที่ยื่นพ้นออกมาจากแขนเสื้อดูไม่ต่างอะไรกับงูที่กำลังนอนจำศีล คล้ายกำลังรอเวลาเผยเขี้ยวพิษ

สิบเมตร ยี่สิบเมตร สามสิบเมตร...

เงินอิงนั่งคุกเข่าอยู่หลังรถ คิดคำนวณระยะห่างระหว่างท้ายขบวนของศัตรูกับปากทาง นางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ

ความมืดเริ่มครอบงำ สายลมเย็นเยียบ อากาศเย็นๆ ไหลผ่านโพรงจมูกเข้าสู่ทรวงอก เสียดแทงจนลำคอหดเกร็ง

นางรัดสายปอกป้องข้อมือ และดึงคันธนูทาบสาย

หัวธนูเอียงชี้ไปยังท้องฟ้าแคบเรียวเหนือทางเขา

จากความเร็วที่ตาเนื้อมองเห็น ท้องฟ้ายามนี้กำลังเปลี่ยนจากสีครามอ่อนกลายเป็นสีครามเข้ม คล้ายคิ้วที่วาดเข้มมากขึ้นทุกที พาดผ่านอยู่ต่อหน้าเงินอิง⁺ นางกลั่นลมหายใจ

คันธุดังจันทร์ ลูกธุดังดารา

ในช่วงเวลานั้นนางได้ยินเสียงหัวใจตนเองเต้นอีกคราว

ฟุบ!

สายธนูคลายออก ลูกธนูพุ่งทะยาน

เสียงคำรามแหลมๆ ทว่าสิ้นกระชั้นดังขึ้น ธนูแหวกผ่านท้องฟ้า เป็นวงโค้งงดงาม พุ่งตรงไปทางด้านหน้าไม่ต่างอะไรกับดาวตก

คนทั้งหกเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ครั้นเสียงฟุบดัง พวกเขาก็ห่อไหล่ก้มศีรษะ ใช้ผ้าเป็นกำบัง ในเวลาเดียวกันก็กุมดาบในมือแน่น ขอเพียงหาธนูพุ่งตรงเข้ามา พวกเขาก็จะบุกโจมตีเข้าไปทันที

ทว่าสถานการณ์กลับเหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง

หลังจากรออยู่สองสามอึดใจ ค่ายกลธนูที่พวกเขาเฝ้ารอกลับไม่ทำงาน เสียงธนูแหวกอากาศเริ่มขึ้นและจบลงไปเสียดื้อๆ

นอกจากเสียงลมพัดหืดหวิวแล้ว ก็ไม่มีความเคลื่อนไหวอื่นใดอีก

ในหมู่พวกเขาทั้งหกมีคนที่ใจกล้ามากกว่าคนอื่นๆ อยู่เล็กน้อย ชายคนดังกล่าวชะเง้องหน้ามองไป เห็นบนหลังคารถว่างเปล่า ไม่มีเงาของสตรีถือแสงผู้หนึ่งอีก

เขานึกยินดี ขณะกำลังจะเอ่ยปาก เสียงตะโกนก็ดังขึ้นจากทางด้านหลังอย่างไม่ทันตั้งตัว

"แยะแล้ว! ไฟไหม้ รีบหนีเร็ว!"

เขาฟังออกว่านั่นเป็นเสียงของเหล่าจิว แต่เพราะไม่อาจเข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายความว่าเช่นไร ดังนั้นจึงหันหน้ามองกลับไป

ในตอนนั้นเองกลิ่นความร้อนก็ปรากฏขึ้นเหนือพื้นใต้ฝ่าเท้า ลวกจนเขาสะดุ้งกระโดดตัวลอย

ขณะที่ร่างกายทะยานพ่นพ่น จู่ๆ เขาก็จำได้ เมื่อครู่ตอนธนูดอกนั้น
พุ่งออกมา ปลายธนูคล้ายมีสะเก็ดไฟสว่างวาบแสบตา

หรือนั่นจะเป็น...ธนูเพลิง!

ยังไม่ทันคิดจบ สองเท้าของเขาก็สัมผัสพื้น ภาพที่ปรากฏตรงหน้า
คือทะเลเพลิงโหมกระหน่ำ

"หลงกลแล้ว!" แทบจะในเวลาเดียวกับที่เขาตะโกนตกใจ เสียงฟឹบ
ก็ดังขึ้นที่ทางด้านหน้า เปลวไฟสูงขนาดหนึ่งช่วงตัวปรากฏขึ้นที่ด้านหลัง
ของรถที่ล้มคว่ำอยู่กับพื้น เส้นทางเขาที่อยู่ท่ามกลางความมืดสลัววังเวง
กลับกลายเป็นสว่างไสว

164

โคมธัฏฐ์ไฟก่อน

"ไฟไหม้แล้ว!"

"ไฟไหม้!"

"ช่วยด้วย!"

เสียงร้องโหยหวนดังระงม ผุ่งมัวแตกตื่นตกใจกขาพุงกระโจน
ไม่อาจควบคุม สามในหกที่กำลังได้รับบาดเจ็บเพราะหลบไม่ทันจึงถูก
กระแทกล้มก่อน

แม้จะมีฤทธิ์ติดตัว แต่เพราะจุดที่อยู่ในเวลานี้คับแคบ คนมัว
เบียดเสียดไม่มีพื้นที่ให้เคลื่อนไหวอันใดได้ หน้าซ้าบนตัวยังเต็มไปด้วย
ริ้วรอยบาดแผลทำให้ไม่อาจหลบหนี ทันทที่ที่ร่างสัมผัสพื้นเสื้อผ้านี้
ลุกติดไฟ กลายเป็นลูกไฟสามลูก คึดกระโดดหลบหลีกเปลวไฟที่ลุกไหม้
แต่กลับถูกกับม้ายกสูงเหยียบลงมา คนทั้งสามได้แต่เกลือกกลิ้งส่งเสียง
ร้องครวญครางอยู่ภายใต้เท้าม้าย่ำลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า สภาพ

นำสังเวทียิ่ง

"รีบขึ้นม้า!"

"ฆ่าม้าก่อน!"

"จัดการฆ่าม้าเสีย!"

ที่เหลืออีกสามคนเพราะผจญภัยอยู่ในยุทธภพนานจนคุ้นชินจึงอ่านสถานการณ์ออกได้ทันที หนึ่งในนั้นกระโดดขึ้นหลังม้า ใช้ดาบปาดไล่คอมัน

พื้นที่ลุ่มเสียงอันตราย ชายชวาม้าหลังลั่นแต่เปลวเพลิง แม้แต่ริมผาสองข้างทางก็ยิ่งลุกไหม้ ม้าที่ตื่นตระหนกพวกนั้นขวางทางไปของพวกเขาจนหมดสิ้น ดังนั้นสิ่งที่ต้องทำเป็นการด่วนจึงมีเพียงสังหารพวกมันก่อน หลังจากนั้นค่อยคิดหาหนทางเอาชีวิตรอดอีกครั้ง

เสียงม้าร้องดังระงมอยู่ท่ามกลางเปลวไฟลุกโชน ม้าตัวที่ถูกเชือดคोनั้นล้มลงไปกองอยู่กับพื้น นอนส่งเสียงร้องรันทดเป็นที่น่าเวทนา ต่างกับเสียงควมูครางเมื่อครู่ เพียงแต่ฆ่าม้ายามนี้อันที่จริงต้องบอกว่าสายเกินการแล้ว ไขมันบนตัวสัตว์แต่ไหนแต่ไรก็มากกว่าคนอยู่มาก ม้าสองตัวลุกติดไฟ สัญชาติญาณทำให้พวกมันชนซ้ายกระแทกขวาอย่างบ้าระห่ำ จนปัญญาจะจัดการกับพวกมัน ยิ่งไปกว่านั้นแค่ช่วงระยะเวลาสั้นๆ เปลวไฟก็ลุกลามใหญ่โตมากขึ้นเรื่อยๆ จากพื้นลุกลามไปถึงริมผา เส้นทางเขากลับกลายเป็นทะเลเพลิงภายในชั่วพริบตา

จนกระทั่งถึงยามนี้ คนทั้งสามถึงพบว่าตนเองหมดทางถอยหนีแล้ว

เปลวไฟลุกลามโดยสมบูรณ์ มีดฟ้ามัวดิน หน้าซ้ายยังมีม้าคั่งลุกติดไฟขวางทาง พวกเขาพลาดโอกาสเอาชีวิตรอดที่ดีที่สุดไปนานแล้ว

ปากับศพที่ถูกพระเพลิงเผาผลาญส่งกลิ่นเหม็นไหม้เกินทน

เปลวเพลิงกลืนกินพื้นที่ว่างไปที่ละน้อย ควันหนาที่บัพม้วนเข้าโพรงจุมก
เพียงไม่นานก็ทำคนหายใจไม่ออก

สิ่งมีชีวิตที่สิ้นชีวิตอยู่ท่ามกลางกองเพลิงต่างล้วนถูกควันหนาที่บ
กั้นขวางการหายใจ

"หัวหน้าช่วยด้วย!"

"ช่วยด้วย!"

เสียงร้องขอความช่วยเหลือที่เคยดังแสบแก้วหูอยู่ในตอนแรก
สุดท้ายก็แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ทั้งหมดทั้งมวลก็แค่ชั่วระยะเวลาเพียง
ครึ่งเคี้ยวเท่านั้น เพียงไม่นานทางเขาคับแคบก็เหลือแต่เพียงเสียงลมที่
แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยเปลี่ยน ระคนอยู่กับเสียงเปลวไฟลุกไหม้ดังเผียะพะ

เมื่อเห็นพื้นที่ว่างที่อยู่ไกลๆ ลูกไหม้แดงฉานเช่นนั้น คนที่ซ่อนตัว
อยู่ในหุบเขาทั้งหลายก็ต่างพากันเนื้อตัวสั่นสะท้าน

หากจะบอกว่าก่อนหน้านี้กองกำลังที่ไล่ตามมาเหล่านี้ในสายตา
ของพวกเขามันก็แค่ค่านามที่เป็นนามธรรมคำหนึ่งเท่านั้น เช่นนั้นในเวลา
พวกเขาในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่านี่เป็นการต่อสู้ที่มีชีวิตเป็นเดิมพันแท้จริง

พวกเขาส่วนใหญ่ล้วนเห็นภาพคนสองกลุ่มมุดเข้ามาในอู่เขียนเทียน
เห็นชายชุดดำถือมีดพกกระบี่สีหน้าท่าทางดุตัน ขนาดหลักที่เป็นบุรุษ
ก็ยังหน้าซีด แล้วจะนับประสาอะไรกับพวกสตรี

ยามนี้หนีชื่อกับหลี่ชื่อกำลังโอบกอดหลี่ชื่อกับเหอสูยไว้อยู่คนต่างหน้า
ซีดราวกับกระดาษ สกูลหวงแม่ลูกที่อยู่ข้างๆ ยิงปืนตระหนกเนื้อตัว
สั่นเทิ้ม เหอหลุนที่อยู่สิบกว่าขวบถึงกับร้องไห้ออกมา แต่กลับถูกผู้เป็น
พี่ชายตวาดให้หุบปาก

สถานการณ์ของทางสกูลหานนับว่าดีกว่าอยู่ประมาณหนึ่ง การมี

ตัวตนอยู่ของกั้วหวานไม่ต่างอันใดกับเสาค้ำสมุทร* แต่ถึงกระนั้นใบหน้าของนางก็ยังคงซีดขาว เพียงแต่นางแค่ควบคุมอารมณ์ได้ดีกว่าคนอื่น ๆ ก็เท่านั้น ยามนี้นางกำลังเดินไปรอบๆ คอยปลอบใจเด็กและสตรีที่กำลังแตกตื่นตกใจ ในเวลาเดียวกันก็สั่งให้ปาวไฟที่ขยับได้ยกเอาน้ำร้อนเข้ามา

เยี่ยซิงยามนี้ถอยกลับไปอยู่ยังตำแหน่งของรถคันที่สองแล้ว สีหน้าราบเรียบไม่แสดงออกซึ่งอารมณ์ความรู้สึกใดๆ

ว่ากันตามแผนการที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้านี้^๑นางต้องอยู่ที่นี่รอจัดการกับปลาที่ลอดตาข่ายหลบหนีออกจากกองเพลิงมาได้พวกนั้น ไม่ช้าคนก็เข้ามา

แต่จากที่เห็นในเวลานี้คงไม่มีความจำเป็นใดๆ แล้ว

คนทั้งหกนั้นไม่ว่าจะคนหรือม้าต่างล้วนจับชีวิตอยู่ที่ท่ามกลางทะเลเพลิงหมดสิ้นแล้ว

เงินอิงแบกคันธนูไว้บนหลัง ค่อยๆ เดินออกจากที่ซ่อนตัวมาหยุดอยู่ข้างเยี่ยซิง

"กับดักเพลิงช่าง...ยอดเยี่ยมยิ่งนัก" ครั้นนางเข้าไปใกล้ เยี่ยซิงก็เอ่ยปากพูดเช่นนั้นออกมา

นี่คงเป็นการแสดงความคิดเห็นที่นางมีต่อเงินอิงเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

แม้จะได้ยินเช่นนั้นแต่เงินอิงก็หาได้สีหน้ายินดีแต่อย่างใดไม่ หัวคิ้วของนางยังคงขมวดเข้าหากันน้อยๆ เผยให้เห็นถึงความรู้สึกวิตกกังวล "น้ำมันส่วนใหญ่ถูกใช้ไปแทบสิ้นแล้ว พวกเราคงต้านทานได้

* เสาค้ำสมุทร หมายถึงคนที่เป็นแกนหลักในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเปรียบกับเสาค้ำสมุทรจากเรื่องไซอิ๋ว

อีกแควะยะหนึ่งเท่านั้น"

จนถึงตอนนี้พวกนางกำจัดศัตรูไปได้ทั้งหมดแปดคน ทว่าอีกฝ่าย
ยังมีกันอีกยี่สิบกว่าคน กำลังยังเหนือกว่าฝ่ายตนเองอีกมาก

"เสียตายธนูสิบดอกนั้น" เงินอิงถอนหายใจเบาๆ ออกมาคราหนึ่ง

นางยังเหลือธนูในมืออีกสิบเก้าดอก ใช้ไปหนึ่งก็น้อยไปหนึ่ง นาง
อดนึกเจ็บปวดใจไม่ได้

เย้ยชิงหันหน้ามองดูนาง สีหน้าประหลาดใจเล็กๆ "คุณหนูสาม
คิดจะสังหารพวกเขาทั้งหมด?"

ด้วยกำลังของอีกฝ่าย คำพูดนี้ไม่ต่างอะไรกับความฝันของคน
ด้อยปัญญา

"เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้" เงินอิงปฏิเสธการคาดเดาของอีกฝ่าย สีหน้า
วิตกกังวลยังคงค้างอยู่บนใบหน้าเหมือนเก่า "เป้าหมายของข้าคือพยายาม
ประวิงเวลาให้ได้มากที่สุดเท่านั้น รอจนกว่ากองหนุนจะมาถึง และวิธี
ที่จะประวิงเวลาได้ดีที่สุดก็คือต้องทำลายความสามารถในการรบของ
อีกฝ่ายให้ได้มากที่สุด จะสังหารหรือทำให้บาดเจ็บล้มตายได้ทั้งนั้น เพียงแต่
จากสถานการณ์ในยามนี้ ผลลัพธ์เหมือนจะไม่สู้ดีนัก"

เงินอิงจ้องมองดูเปลวไฟที่ลูกธนูอยู่เบื้องหน้า สีหน้าเคร่งขรึม
พลางเอ่ย "พวกเราวางแผนป้องกันไว้ทั้งหมดสามแนว ตอนนี้แนว
ป้องกันแรกที่เป็นแนวป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุดถูกใช้ไปแล้ว เมื่อไม่มี
ปราการดังกล่าว หลังจากนั้นไปพวกเราย่อมลำบากยิ่ง"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3We9gRM>